

ЛИНДА ХАУЪРД НА РЪБА

Превод от английски: Марта Арабаджиева, 2001

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Това — с тихо одобрение каза Брет Рътланд, — ми се струва незаконно.

Евън Брейди също бе проследил с поглед младата жена, която току-що ги подмина, и нямаше как да не се съгласи. От седмица бе в клона на компанията в Лос Анджелис и я бе виждал няколко пъти.

— Трябва да се наредиш на опашка като всички останали — обясни иронично на Брет. — Светският ѝ живот ще накара всяка, навлизаща в обществото млада жена, да позелене от завист.

Студена, безмилостна усмивка докосна устните на Брет.

— Съжалявам. Смятам да изместя останалите и да мина в началото на опашката.

Евън се сепна, досега не знаеше случай Брет да е излизал със служителка на компанията, а и само се бе пошегувал. Ала когато човек погледнеше Теса Конуей, всякакви други съображения излитаха от ума му. Той сви рамене.

— Няма вид на типична счетоводителка, нали?

Тъмносините очи на Брет сякаш го прерязаха.

— Счетоводителка ли?

— При това доста добра в работата си. Автоматично трябва да влезе в списъка на заподозрените.

Брет кимна, отново обърна очи към стройния гръб на жената и я проследи, докато тя се качи в асансьора и се скри от погледа му. С Евън бяха пристигнали в Лос Анджелис да направят дискретно разследване на мистериозно финансово несъответствие, появило се след вътрешна ревизия в клона в Лос Анджелис на Картър Енджиниъринг, който бе част от корпорацията „Картър-Маршъл“. Когато Джошуа Картър разбра за евентуално присвояване в основната си компания, побесня, а човек трябваше да внимава с разгневения Джошуа Картър, макар вече да приближаваше седемдесетте. Той извика най-доверения си сътрудник по разрешаване на проблеми, за да разследва и оправи нещата, и нареди на Брет да прибегне до цялата

строгост на закона. Никой не можеше да краде от Джошуа Картър и да му се размине с уволнение и шляпване през пръстите! Лошата реклама да върви по дяволите, що се отнасяше до него.

Брет споделяше неговото безмилостно недоверие към крадците; бе работил твърде много за успеха си и изпитваше единствено презрение към всеки, който търси лесното и краде плодовете от чуждите усилия. Можеше да отнеме време, но с Евън щяха да намерят крадеца и последствията от това щяха да накарат всички от Картър Енджиниъринг да размислят, преди да отнесат въкъщи нещо повече от молив.

Компютърните кражби, извършени от човек, който наистина разбира от компютри, се засичаха изключително трудно, но Брет имаше пълно доверие в уменията на Евън. Малко бяха хората в Съединените щати, които можеха да се сравняват по опитност с него. След като Евън подхванеше техническите въпроси, а Брет се заемеше с персонала, щяха да приключат въпроса, още преди крадецът да се усети, че го търсят. Прикритието, под което работеха, бе, че са в Лос Анджелис да проучват възможностите за нова компютърна система. Евън можеше да оправдае това алиби неопределено дълго време.

Брет замислено потърка челюстта си.

— Знаеш ли как се казва? — попита той Евън почти разсеяно.

— Всеки мъж в сградата знае — отвърна Евън с усмивка. — Тереса Конуей, но всички я наричат Теса. Не е омъжена. Аз... Ами извадих досието ѝ от личен състав.

— Интересно ли е за четене?

— Зависи какво търсиш. Все пак няма никакви тайни в миналото си.

— Мисля да съчетая работата с малко удоволствие и да поканя госпожица Конуей на вечеря — с провлачен глас каза Брет. — Ще я подпитам за останалите от отдела; може да знае кой има финансови затруднения или да е забелязала нечие внезапно забогатяване.

— Неприятно ми е, че трябва да работиш толкова много — Евън язвително повдигна вежди. — Ще те отменя в нощното дежурство и ще изведе дамата, за да можеш хубаво да си починеш.

В забележително стегнат стил Брет му каза какво може да направи с предложението си и Евън се усмихна. Той бе слаб, мургав и емоционален и никога не страдеше от липса на женска компания.

Вероятно сам щеше да покани Теса Конуей, преди да приключи със задачата, но бе твърде зает, а и сега Брет се намеси, което означаваше, че никой друг няма да може да се вреди, преди той да реши да се оттегли. Жените не отказваха на Брет Рътланд; природата го бе дарила с огнена сексуалност и сурова и натрапчива мъжественост, която привличаше жените като нощни пеперуди към свещ, но физическите му щения бяха подчинени на ледения контрол на мозъка му. Досега Евън не бе срещал друг мъж, който да се владее по-добре от Брет Рътланд.

Джошуа Картър едва ли можеше да избере по-подходящ човек от Брет — той бе невъзмутим, бдителен и не се ангажираше емоционално. Евън беше чувал да се говори, че на Брет Рътланд не му пука за никого, и понякога мислеше, че слуховете могат и да се окажат истина. Никакви емоции или чувства не можеха да помрачат ясната мисъл на Брет. По характер бе затворен, макар повечето хора да не го осъзнаваха, защото майсторски ги манипулираше и подчиняваше на волята си.

— Когато се върнем от обяд, искам да прочета досието й — заяви Брет. Морскосините му очи бяха сериозни и за момент Евън изпита съжаление към Теса Конуей — нямаше никакъв шанс.

Теса влезе в сградата след обедната почивка и се усмихна на охраната на портала, като си спечели широка до уши усмивка от мъжа и раздражено сумтене от Марта „Били“ Билингсли, която работеше в отдел работна заплата на Картър Енджиниъринг и бе най-близката приятелка на Теса.

— Би флиртувала и с мъртвец — възропта Били.

— Не е вярно — добродушно се защити Теса. — Освен това има разлика между флирт и обикновено приятелско отношение.

— Що се отнася до теб, няма. Всеки мъж в тази сграда откача, само да се приближиш до него.

Теса се засмя, без да вземе обвиненията на Били навътре. Беше весела кокетка, засмяна и закачлива, но се държеше така непринудено, че бе невъзможно човек да не се зарази от смеха й. Повечето хора харесваха Теса, дори и жените, защото не бе безогледна, въпреки че слънчевият й чар привличаше мъжете както магнит желязо. Винаги

канеха първо нея на събирания, защото бе така жизнерадостна. Притежаваше остро, но добронамерено чувство за хумор — такава, че хората се улавяха за мързеливия ѝ говор с почти болезнено очакване на закачката, след което избухваха в смях, като стигнеше финала. Провлеченият акцент на Теса щеше да подлуди всички още преди месеци, ако ленивата му мелодия не бе толкова забавна. Бе родена в Мобил, Алабама, на Мексиканския залив, и Били отдавна бе стигнала до заключението, че само земетресение би накарало Теса да се разбърза. Бе наистина странно как успяваше да свърши толкова много работа, след като към всичко подходеше с невъзмутимо спокойствие, никога не бе смутена или притеснена, независимо каква криза се бе стоварила в работата. Теса спокойно се разхождаше наоколо и нещата някак си се нареждаха. Бе пълна загадка.

Качиха се в асансьора, към тях се присъедини и Сами Уолъс, компютърният гений на компанията. Сами бе висок, слаб и рус, с разсеяни и благи сини очи зад очилата с тънки рамки, които му придаваха още по-убедителен вид на гений. Трябваше му само една клавиатура и можеше да накара компютъра и да пропее, но бе болезнено стеснителен. Теса изпитваше желание да го закриля, въпреки че бе няколко години по-голям от нея, и сега топло го поздрави. Все още се изчервяваше, когато тя го заговореше, но вече бе разбрал, че доброжелателството в очите ѝ бе искрено и отвърна на усмивката ѝ. Макар мислите му обикновено да бяха заети с компютри, бе забелязал как мъжете гледаха Теса и се чувстваше малко горд, че тя не пропускаше да го заговори.

— Имаш ли свободно време за урок по шах — попита го тя, а той се изчерви още повече, заради намека ѝ, че от многото светски ангажименти рядко му остава свободна вечер. Това му допадна и ѝ отправи най-милата си усмивка.

— Какво ще кажеш за утре вечер?

— Чудесно! — тя го дари с ослепителна усмивка, зелените ѝ очи заблестяха. — Към седем?

— Добре. Искаш ли да поиграем и на покер?

— Знаеш, че не мога да откажа на една игра на покер.

Намигна му и Сами ѝ намигна в отговор, изненадвайки дори себе си. Той показваше на Теса да играе шах, а в замяна тя го учеше на покер. Бе толкова добър с числата, че усвои основите на покера по-

лесно, отколкото тя се справяше с шаха. Теса играеше шах с увлечение и замах, като се осланяше по-скоро на интуицията си, отколкото на някаква стратегия, и шахматната дъска често бе в хаос, преди противникът ѝ да разбере какво става и да започне методично да преследва царя ѝ. От друга страна много я биваше на покер; обичаше тръпката от съчетаването на умение и късмет.

Асансьорът спря на следващия етаж, където се качиха няколко мъже; Теса се премести назад и се подпря на парапета, когато вратата се затвори и отново потеглиха нагоре. Добре, че се беше хванала, когато асансьорът стигна до следващия етаж, и се залюля силно, преди да спре, тресейки се. Тед Бейкър, който стоеше пред нея, загуби равновесие и силно се олюля, като се помъчи да не падне. Успя да се задържи, но с лакът удари Теса в лицето и тя залитна от силата на удара. Незабавно мъжът до нея я прихвана през кръста, задържа я и тихо изруга.

Човекът, който я удари, се обърна и започна многословно да се извинява.

— Не сте виновен — опита се да го успокои Теса.

— Бейкър, обадете се на техник да провери асансьора — нареди мъжът, който държеше Теса, а Бейкър бързо измърмори нещо в потвърждение.

Теса вече се бе възстановила от краткотрайното замайване, последвало удара, и се опита да се отдръпне от мъжа, но той здраво я бе обгърнал с ръка. Били се промъкна към тях с притеснен вид.

— Теса, добре ли си?

— Да, всичко е наред — внимателно опипа бузата си с пръсти, несигурна дали говори истината или се прави на смела. Усещаше лицето си сковано.

— Ще я кача горе и ще ѝ сложа лед — обади се властният глас над главата ѝ, а тя се почуди дали някой можеше да не се подчини на заповедната нотка. Никой в асансьора не предложи нищо друго. Били слезе на техния етаж, погледна загрижено към Теса, но не направи опит да ги придружи. Постепенно асансьорът се изпразни, качвайки се все по-нагоре, а Теса замислено стисна устни, като се чудеше какво означава това. Искаше ѝ се да обърне глава и хубаво да огледа спасителя си, но той бе застанал зад нея и не ѝ се щеше да рискува да

завърти главата си до такава степен. Лицето ѝ възвръщаше чувствителността си, а бузата ѝ болезнено пулсираше.

Слязоха на етаж на ръководството, където Теса бе идвала едва няколко пъти, тъй като рядко се налагаше служител от счетоводството да има работа чак там. Той отвори врата без табелка с име, а една секретарка застана мирно при бюрото си.

— Хелън, имам ли лед в кабинета? Стана малък инцидент.

— Да, господине, сигурна съм, че имате — Хелън скочи и му отвори вратата, след което се запъти право към вграденото барче в ъгъла на просторния кабинет, за да провери количеството лед. — Да, има лед. Нуждаете ли се от още нещо?

— Ще взема кърпа от тоалетната — отвърна спокойно той. — Това е всичко, благодаря.

Секретарката излезе, като затвори вратата след себе си, и Теса остана сама в големия кабинет с един напълно непознат мъж.

— Седнете тук — нареди той, като я настани в огромното кожено кресло зад бюрото, ширнало се като футболно игрище. Мъжът се обърна да донесе кърпа от личната си тоалетна, а Теса тутакси стана, подтикната едновременно от любопитство и интуитивна предпазливост по отношение на мъж, така свикнал да дава нареждания, които да се изпълняват. Отиде до големите прозорци и погледна към почти безкрайната панорама на Лос Анджелис. Чу го да се връща в кабинета, но не се обърна.

— Казах ви да седнете — каза той рязко по посока на гърба ѝ.

— Да, така е — съгласи се Теса с благ глас.

След малко той отиде до барчето и тя чу звука от кубчетата лед, докато ги вадеше.

— Предпочитам да седите, доста силно ви удариха.

— Обещавам да не припадна — младата жена чу как се приближава... не, дебелият килим заглушаваше стъпките му. Тя долови движенията му, сякаш кожата ѝ бе станала особено чувствителна към него; всъщност усети топлината на тялото му, докато се приближаваше. Обърна се и за пръв път се изправи лице в лице с него.

Докато я бе притиснал плътно към себе си, тя бе забелязала няколко неща. Първо, че беше много висок, вероятно около един и деветдесет, и много силен. Тя бе средна на ръст, но с нежна и изящна

фигура, и имаше чувството, че може с една ръка да я повдигне. Топлината и мощта на здравето му мускулесто тяло бяха съкрушителни. Също така долови и чистия му мъжки аромат и усети стаената сила на ръцете му.

Сега стоеше пред нея и я гледаше с присвити, съсредоточени очи и Теса отвърна на погледа му. Испита странното чувство сякаш главата ѝ се изпразва и за момент се замисли дали не е получила леко сътресение на мозъка. После се усети, че е затаила дъх. Едва доловимо издиша, все още втренчена в суровото, определено некрасиво, но невероятно чувствено и изразително лице. Досега не бе виждала по-красиви очи от неговите — морскосини, с възможно най-чистото и дълбоко синьо и гъсти тъмни ресници. Косата му бе светлокестенява, на места със златисти кичури, почти разрошена. Изглеждаше суров и чувствен, донякъде жесток, а Теса не можеше да откъсне очи от него.

Брадичката му беше малко повече издадена, челюстта доста широка, а скулите по-високи, груби и строги; носът направо можеше да се нарече римски. Чертите му бяха така сурово изсечени, че можеше да бъде сметнат за грозен, ако не бе тъмносинята красота на очите и чувствено изрязаното съвършенство на устните. Устата му определено бе порочна и на нея отново ѝ секна дъхът, когато я погледна. Тя бе голяма, точно колкото трябваше, нито прекалено широка, нито твърде малка, устните бяха подвижни и ясно очертани, с лека извивка, която можеше да изразява ту насмешка, ту добро настроение. Бе уста на човек с голям и разнообразен опит, който знаеше как да целува, как да се наслади на аромата на женската кожа. Теса внезапно бе обзета от порива да се повдигне на пръсти и сама да провери колко хубаво можеше да целува.

Много нежно той постави пръст под брадичката ѝ и наклони лицето ѝ към светлината, за да прегледа бузата.

— Мястото е натъртено — каза, — но мисля, че няма да посинеет.

— Дано!

Той внимателно постави импровизираната торбичка с лед върху бузата ѝ, а Теса вдигна ръка, за да я задържи. Пръстите ѝ докоснаха неговите и тя забеляза, че са леко задебелили, не бяха ръце на човек, който никога не върши нещо по-уморително от това да поставя подписа си. Мъжът не отмести ръката си, а я задържа под нейната, и я погледна така спокойно и самоуверено, че на нея автоматично ѝ се

прииска да застане на по-безопасно разстояние от него. Бе свикнала да очарова мъжете с такава лекота, която дори не представляваше съзнателно усилие, но това бе безгрижно обаяние и тя винаги се отдръпваше, преди чувствата да се задълбочат. Не можеше да каже как разбра, но всяка част от тялото ѝ, всеки нерв в плътта ѝ, всеки инстинкт от женствената ѝ същност ѝ подсказваха, че той е повече, отколкото можеше да понесе. Не беше мъж с лековато обаяние; покоряваше жените с дълбочината на мъжествеността си. Не би оставил пеперудката да отлети след предизвикателен танц пред него; би протегнал ръка да я хване и щеше да я задържи, докато красотата ѝ го впечатляваше. Теса осъзнаваше, че трябва да се махне, веднага, за да може да се предпази. Но не искаше да си тръгне, помисли с копнеж тя. Искаше да остане близо до него...

Под това излъчване и ведрост Теса притежаваше стабилна жилка на здрав разум, който сега излезе на повърхността.

— Благодаря ви за леда — прошепна, като се отдръпна от него. — По-добре да се връщам на работа, преди да са ме уволнили за закъснението. Още веднъж благодаря...

— Не тръгвайте — меко нареди той, но това бе чиста заповед въпреки равния му глас. — Ще позвъня на началника на отдела ви, за да му обясня.

— Не е нужно. Наистина съм добре и мога да се върна на работа.

— Щом настоявате — клепачите му мързеливо се притвориха над тъмносините му очи. — Бих искал да поговоря с вас, така че днес ще ви заведем на вечеря. Седем и половина удобно ли ви е?

— Господи! — отвърна изненадана. — Дори не ви познавам.

— Лесно може да се поправи. — Той протегна здравата си, загоряла ръка. — Аз съм Брет Рътланд от Картър-Маршъл.

Очите ѝ леко се разшириха. През последната седмица бе чувала името толкова често и толкова много хора се отнасяха предпазливо към него, че бе започнала да вярва на всички неща, които бе чула. Само слухът, че може да поеме управлението на Картър Енджиниъринг, караше доста хора да се притесняват. Сигурно е пристигнал сутринта. Но той все още стоеше с протегнатата ръка и Теса бавно извади своята, за да се ръкува. Пръстите му леко обгърнаха нейните, сякаш осъзнаваше разликата между своята сила и нейната.

— Теса Конуей — каза тя, за да се представи. — Работа в счетоводството.

Той не пусна ръката ѝ.

— Е, Теса Конуей, сега знаеш кой съм и аз знам коя си. Ще вечеряме ли заедно?

Тя го изгледа предпазливо за момент, след това вроденото ѝ чувство за хумор започна да се пробужда. Нима този мъж бе човекоядецът, за когото се разказваха страшни приказки? Със сигурност не приличаше на питомно котенце, но нямаше вид и на човек, който яде сурово месо на закуска. Игриви пламъчета затанцуваха в зелените ѝ очи.

— Не съм сигурна дали ще е безопасно да изляза с човека, известен като „Секирата“ — изтъкна дръзко.

Той отметна глава и се засмя, приятен, дълбок звук, и някаква топлина се зароди в нея.

— Секирата? По-добре, отколкото си мислех! Но не се безпокой, Теса Конуей. Няма да те накълцам на ситни парченца.

Не, но беше мъж, който можеше да прекара чувствата на една жена през месомелачка. Само докато стоеше в кабинета с него, Теса усещаше как сърцето ѝ забързва ритъма си, а бученето на кръвта във вените стопля цялото ѝ тяло. Изкушението я правеше слаба, защото наистина искаше да излезе с него, но знаеше, че най-разумното нещо бе не да върви, а да бяга до най-близкото прикритие.

— Ако излезем заедно, клоните ще се пречупят от товара на клюките. Наистина не искам...

— Не ме интересуват клюките, а и теб също — пръстите му се стегнаха върху нейните. — В седем и половина?

Тя отново го погледна, ала това бе тактическа грешка. С нисък, мелодичен смях тя хвърли предпазливостта на вятъра.

— Нека да е в шест и половина. Аз съм истинска поспаланка; ако не си получа осемте часа сън, не мога да функционирам. През седмицата никога не оставам толкова късно, колкото Пепеляшка, а на всички е известно, че тя не се е задържала много по забави.

Брет прикри поглед с миглите си, за да не издаде хищническия блясък. С удоволствие би я сложил да си легне рано; да я остави да спи, обаче, бе нещо съвсем друго.

— Ще те взема. Дай ми адреса си.

Възнамеряваше да прочете досието ѝ и би могъл да вземе адреса ѝ оттам, но не бе нужно тя да го разбира.

Теса придържаше студения компрес с лявата си ръка, докато драсна адреса на листче хартия, заедно с телефонния си номер. След това отново го погледна и леко тръсна глава. Сигурно съм полудяла, измърмори наум и бързо излезе от кабинета, преди той по някакъв начин да я подмами да остане по-дълго.

Брет седна на бюрото и разсеяно се заигра с листчето, на което бе написала адреса. Точно така я искаше — полудяла, напълно зашеметена заради удоволствието, което възнамеряваше да ѝ достави. Бе имал няколко любовни връзки, достатъчно, че перспективата за поредната жена в леглото да породи единствено чувство на спокойно очакване, но това, което изпитваше в момента, далеч не бе спокойствие. Каквото и да излъчваше Теса Конуей, той я желаше. Не можеше да си спомни друга жена, която бе пожелавал и която да не бе получил накрая и то за сравнително кратко време. Нямахше причина сега нещата да стоят по друг начин. Спомни си походката ѝ, стройните ѝ бедра се движеха по начин, от който на челото му избиваше пот. Щеше да мине доста време, преди да му омръзне.

Каква съм идиотка, си повтаряше Теса, като се върна на работа, все още притискайки кърпата с лед към натъртената си буза. На практика се бе съгласила да излезе с мъж, който заемаше доста висок пост във фирмената йерархия, а това само по себе си би могло да роди отлична реколта клюки. И не само това, носеше му се ужасна слава — появеше ли се някъде, хора губеха работата си. „Секирата“ бе рядко подходящ прякор. Ала като оставим това настрана, той бе най-сексапилният мъж, когото бе срещала или си бе представяла. Това се дължеше не толкова на външния му вид, макар очите му да бяха зашеметяващо красиви. По-скоро всичко бе в това как поглеждаше жената, сякаш му принадлежеше, сякаш разполагаше с всякакви великолепни начини да я вземе и бавно да се наслади на всеки миг. Очи на развратник... само дето в погледа му се таеше нещо студено и въздържано, като че част от него стоеше настрана, напълно недокосната от огъня на собствената му страст.

Как да постъпи една жена с мъж, който би пожелал повече, отколкото тя би дала, без да се чувства застрашена. Досега никой не бе разбивал сърцето ѝ, макар то да бе разтърсвано достатъчно силно и тя не искаше пак да излага на риск чувствата си, особено с мъж като Брет Рътланд. Той би пренебрегнал преградите от смях и безгрижен флирт, би ги отстранил, за да се домогне до жената зад тях. Теса обичаше да флиртува и да се забавлява; това ѝ бе приятно и често караше хората да подобрят самочувствието си. Ала мисълта да задълбочи отношенията си с някого бе малко плашеща и тя силно се опасяваше, че е доста слаба вероятността да запази дистанция с Брет.

След два несполучливи годежа Теса вече нямаше толкова звезди в очите. Бе оптимистка и достатъчно здравомислеща да не обвинява всички мъже заради две неуспешни връзки, но бе станала по-предпазлива в любовните отношения. Разбираше кога е надвиснала опасност, а този мъж излъчваше сигнали за тревога, ярки като неоновии реклами. Защо тогава отхвърли всякаква предпазливост и се съгласи да излезе с него, след като разумът ѝ подсказваше друго? Защото съм идиотка, промърмори си тя, докато сядаше на бюрото си.

Началникът на счетоводния отдел Пери Смидърман излезе от кабинета си и се приближи към работното ѝ място. Високото му чело бе постоянно смръщено.

— Били Билингсли се обади да каже, че си претърпяла малък инцидент. Всичко наред ли е?

— Да, добре съм — Теса махна студения компрес и леко и внимателно опипа подутата скула. — Как ти се струва?

Той се намръщи още повече, след като се наведе да прегледа натъртеното място така внимателно сякаш проверяваше счетоводните си книги.

— Болезнено — произнесе се той най-накрая. — Искаш ли да си ходиш?

Теса прикри изненадания си смях.

— Не, не ми пречи да работя — успокои го сдържано.

Пери бе паникьор, но толкова добросърдечен, че тя го харесваше въпреки вечните му тревоги.

— Ходи ли на лекар?

— Не. Господин Рътланд ме заведе в кабинета си и ми сложи компрес...

— Брет Рътланд ли? — остро попита Пери.

— Да, беше в същия асансьор...

Върху високото му бяло чело заблестяха капчици пот.

— Разпитва ли те нещо за отдела? Спомена ли дали ще прегледа счетоводните книги?

Лицето и повишеният му тон изразяваха притеснение. Теса се опита да го успокои.

— Дума не обели. Просто извади лед от барчето и го уви в кърпа.

— Сигурна ли си? Той никога не върши нищо безцелно. Може да е коварен, когато му изнася. Сигурен съм, че ще прегледа цялата документация, но първо ще поразпита и ще иска да разбере дали не сме небрежни и невнимателни в нещо.

— Няма за какво да се тревожиш; отделът е в добро състояние, а ти си много компетентен ръководител.

— Човек никога не знае — отвърна той, като чупеше ръце. — Човек никога не знае.

Бе решен да мисли най-лошото и Теса с въздишка се отказа от опита да го окуражи; явно се чувстваше по-щастлив с мрачните си мисли. Някои хора просто бяха черногледни и Пери бе един от тях.

Били се отби по време на следобедната почивка, за да провери как е Теса. Бе изпълнена с любопитство относно Брет Рътланд, големите ѝ кафяви очи бяха по-кръгли от обикновено, докато гледаше Теса и стрелкаше въпроси по-бързо, отколкото можеха да ѝ отговорят.

— Какво каза той? Колко време те задържа? Беше ли те страх? Мили боже, от всички хора, които можеха да бъдат в асансьора! Каза ли защо е тук?

Теса си избра един въпрос и не обърна внимание на другите.

— Защо да ме е страх? Не знаех кой е.

Били зяпна.

— Не си знаела кой е Брет Рътланд?

— Знам го по име, но никога не го бях виждала, та как можех да го позная?

Нетърпяща подобна логика, Били все пак се опита да измъкне още информация от Теса, която можеше да бъде вбесяващо уклончива, когато пожелаеше.

— Какво му каза? А той?

— Покани ме да седна, докато донесе кърпа — измърмори Теса. Нямахше намерение да сподели с Били, че я е поканил на вечеря; самата мисъл, че ще излиза с него, я разтреперваше, изхвърляше я от обичайното лениво доволство и я изнервяше, като я караше да се чувства едновременно изплашена и възбудена. Все още гореше от огненото електричество на мъжествеността му.

Леля Силвър щеше да го боготвори.

Само при мисълта за леля си Теса се усмихна, защото Силвър бе най-сърдечната, жизнерадостна и любвеобилна жена на света и ако можеше да оцени нещо, това бе един вълнуващ мъж.

— Сладурче — често бе повтаряла Силвър, — ако някога престана да заглеждам мъжете, ще трябва да ме погребеш, защото това ще бъде сигурен знак, че съм мъртва.

Тъй като леля ѝ имаше процъфтяващ бизнес с малък, скъп магазин за кукли в Гатлинбърг, Теса бе убедена, че все още щастливо се заглежда по мъжете.

— Усмихваш се — обвини я Били. — Тереса Конуей! Да не си посмяла да флиртуваш с този мъж! Познавам погледа ти. Пак ли си пърхала срещу него?

— С физиономия, която сякаш е преминала десетрундов мач с боксьор тежка категория ли? — попита Теса с благ глас.

— Това би ли ти попречило?

— Честна дума, не съм флиртувала с господин Рътланд — очите ѝ светнаха; господин Рътланд явно действаше, без да чака жените да започнат да флиртуват.

— Дано да е така! Говори се, че съдира кожата на тези, които са го погледнали накриво.

Няколко неща, свързани с Брет Рътланд, безпокояха Теса, но не и страхът, че ще ѝ съдере кожата. Не, това, което би направил с кожата ѝ, изобщо нямаше да е болезнено, и тази вътрешна убеденост май бе най-обезпокоителното чувство по отношение на него. Когато една жена погледнеше мъж и усетеше инстинктивно и неоспоримо, че може да ѝ достави изключително удоволствие, защитните ѝ сили срещу него бяха опасно отслабени. Теса не искаше защитните ѝ сили да отслабнат; не един, а два пъти беше наранявана. След време, когато напълно се излекуваше от сърдечните си рани, ѝ се искаше отново да вкуси любовта. Не и сега, отчаяно си помисли тя. Още не съм готова.

Успя да убеди Били, че не е сторила нищо възмутително, което да ѝ струва работата. Били представляваше противоречива комбинация от улегнала калифорнийска безцеремонност и изненадваща моралност, често скандализирана от кокетството на Теса. Тъй като беше истинска приятелка, Теса незабележимо се грижеше за Били, без никой да усети, макар мнозина да смятаха, че Били бе превела Теса през лабиринтите и пропастите на живота в Южна Калифорния, където обичайното движение по улиците бе на практика смъртна присъда за всяка млада жена, привикнала на по-спокойно темпо на придвижване от едно място на друго. След като се сприятелиха, Били започна да се облича по-семпло, в по-класически стил, който по-прилягаше на ниската ѝ, доста закръглена фигура. Прическата ѝ вече подхождаше на лицето, а гримът подчертаваше големите ѝ кафяви очи и прикриваше жълтеникавия тен. Преди вкусът на Били клонеше към тежки, дрънкащи бижута в неоновы цветове, които ѝ придаваха вид на джудже от цирка. Сега започна да носи по-дискретни украшения в тон с тоалета. Светският живот на Били значително се оживи през изминалата година, но тя не се зачуди защо. На Теса ѝ бе известно защо и това я изпълваше с мълчаливо удовлетворение. Тя самата имаше късмет; през обърканите си подрастващи години бе разчитала на наставленията на леля Силвър как да се облича и поставя грим; не бяха много момичетата като нея. Най-малкото, което можеше да направи, бе да разпространи част от съветите на леля Силвър.

Да не забрави да ѝ пише за Брет Рътланд; леля ѝ щеше да се зарадва на новината за мъжа с моркосините очи и устни, които можеха да подлудят всяка жена.

Брет се облегна в креслото, очите му се присвиха, докато преглеждаше оскъдната информация във фирменото досие на Теса. Не съдържаеше кой знае какво: не е била арестувана, не се е омъжвала, нямаше отличителни белези. Началникът ѝ Пери Сидърман ѝ бе дал добра оценка, но Брет цинично си помисли, че никой нормален мъж не би казал нещо против Теса, дори и тип като Пери Сидърман с манталитет на стара мома.

Той захвърли папката върху бюрото си — съдържанието ѝ бе безполезно. Довечера щеше да разбере повече за нея.

ВТОРА ГЛАВА

Теса се приведе към огледалото, взря се в обезцветената и подута скула и се намръщи. Обичайният ѝ грим не бе прикрил контузията толкова добре, колкото се надяваше. Внимателно положи фон дьо тен и го разнесе, докато прецени, че удареното място почти не се забелязва.

Задръстването я забави и затова се прибра вкъщи едва половин час преди срещата, ала положението бе под контрол. Включи ролките да се загреят, съблече се, взе бърз душ и изми косата си. Докато я изсуши, ролките вече бяха горещи и тя постави няколко за повече обем. Гримирането ѝ отне още десет минути. Свали ролките и сръчно среса косата в небрежно изискана прическа, която се завиваше около рамената. Хвърли поглед към часовника и видя, че ѝ остават дванадесет минути — достатъчно време за обличане.

Теса не обичаше да бърза, а това рядко ѝ се случваше, защото бе много организирана. Организацията бе застраховка срещу бързането. Знаеше мястото на всяка вещь и действията ѝ бяха точно премерени. Ако обстоятелствата се обърнеха срещу нея и графикът ѝ бе напълно нарушен, щеше да се разбърза, когато ставаше въпрос за служебна работа, но никога по лични причини. Бе странно, обаче почти никога не закъсняваше, сякаш дяволчетата, които объркват плановете, знаеха, че няма да им достави никакво удоволствие да я гледат как тича припряно, затова рядко се занимаваха с нея. Поне тя бе намерила такова обяснение за себе си и то много добре я устройваше.

Напръска се леко с любимия си парфюм, сложи бельото, чорапите, роклята. Роклята бе от кремава коприна с къса пола и прихлупваща се горна част с дълги ръкави, за да не ѝ е хладно в априлската вечер. Постави перлени обеци и дълъг перлен гердан. Светлите бежови сандали я повдигнаха на десетина сантиметра и тя заприлича на изящна, гъвкава върба. Тъкмо взимаше бежовата си чантичка в тон с тоалета, и на вратата се позвъни. Тя доволно кимна. Точно навреме, поздрави се тя, като имаше предвид себе си, а не него.

Отвори му и щом го погледна в тъмносините очи, внезапна топлина се разля в тялото ѝ. По дяволите, този мъж бе сваляч тежка категория! Само като се засмееше, забиваше жените в нокдаун. Ленивата усмивка, с която го покани да влезе, по никакъв начин не издаде чувствата ѝ.

— Искаш ли едно питие, преди да излезем?

— Не, благодаря — той огледа малкия, уютен апартамент, пълен с удобни мебели и топло осветление, с най-различни дреболии, осеяли всяко ъгълче. — Приятно е тук. Много е уютно.

За някои хора „уютно“ щеше да е учтив начин да кажат „претрупано“, но Теса някак си усети, че е искрен. Андрю щеше презрително да изгледа удобната, но определено не модерна обстановка, но пък той така се старееше да поддържа определен образ. Тя въздъхна. Много пъти си бе обещавала никога повече да не мисли за Андрю, но той все се промъкваше в съзнанието ѝ от време на време. Защо ли сега се сети за него, като щеше да излиза с мъж, който напълно го засенчваше? Може би подсъзнанието ѝ изваждаше спомена за него в опит да я държи нащрек и да я предпази от човек, много по-опасен от Андрю.

Брет караше автомобил под наем, но много луксозен модел. Беше чувала, че е галеникът на господин Картър, и вероятно бе така. След като я настани в колата, заобиколи до шофьорското място и сви дългото си тяло зад волана. Хрумна ѝ, че при неговия ръст му трябва голям автомобил — мъж с толкова дълги крайници никога не би се чувствал удобно в спортен модел.

— Направих резервация за седем часа — съобщи той и тя долови лека ирония в обикновено непроницаемото му изражение. — Трябва да се прибереш до десет и половина. Ще издържиш ли до толкова късно?

— Ще опитам — не му остана дължна тя.

Едва забележима усмивка дръпна ъгълчетата на устата му.

— Ще направя всичко възможно да не заспиш — промълви с глас, преливащ от чувственост.

Сигурна бе, че ще е така! Вероятно една жена би заспала само в прегръдките му и то след като са правили любов.

— От кой точно южен щат идваш? — запита я небрежно, сякаш не бе чел досието ѝ.

— Родена съм в Мобил, Алабама, но на тринайсетгодишна възраст с майка ми се преместихме в Тенеси при сестра й.

Това бяха голите факти. Те не разкриваха дългата борба на майка й с увреденото здраве, бедността, в която живееше, моментите, когато нямаше нищо за ядене, защото не можеше да работи. Най-накрая майка й се предаде, преглътна ината и гордостта и помоли сестра си да дойде от Тенеси да ги прибере. Дори и тогава го направи заради Теса, а не заради себе си. Цялото семейство на майка й бе против баща й и се бяха оказали прави, защото ги напусна, когато Теса бе толкова малка, че дори не го помнеше. Майка й живя само едва една година след преместването им, след това със Силвър останаха сами в старата ферма до Сивиървил.

— Защо се премести тук?

— Исках да пообиколя страната — непринудено отвърна Теса. Нямаше намерение да споделя за Андрю. Изобщо не й се искаше да заминава, но леля й Силвър я убеди. Не бягаш, увери я тя. Просто обръщаш гръб на неприятното преживяване, за да го забравиш. Е, Андрю бе помислил, че бяга, ала в крайна сметка Теса бе стигнала до заключението, че не дава и пукната пара за мнението му. Само Андрю да не бе напорист, издигащ се мениджър в компанията, където работеше Теса!

— Харесва ли ти?

— Не е лошо. Ами ти? И ти имаш провлачен акцент, но не мога да определя откъде си.

Той се изненада, сякаш не очакваше тя да задава никакви въпроси.

— От Уайоминг. С баща ми притежаваме ранчо там.

— Истинско ранчо? Не ти ли липсва?

Очите й светнаха от интерес и тя се завъртя в седалката, за да се обърне към него, при което горната част на роклята леко се разтвори, колкото да позволи на бързия му поглед да помилва нежната, начална извивка на гърдите й. Прииска му се да пхне ръка в деколтето и да погали сатенения хълм, да накара зърното да набъбне в дланта му. Внезапно завладялото го неудържимо влечение бе неочаквано и с мъка си наложи да се съсредоточи върху въпроса й.

— Да, липсва ми.

Признанието го изненада, защото бе потиснал нарастващата необходимост да се измъкне от лудата надпревара и да се върне към това, с което бе израснал — отглеждането на добитък. Старият Том се гордееше с успехите на сина си в света на бизнеса, а и Брет и не можеше да отрече, че бе изпитал удоволствие от предизвикателството. Ала вече остаряваше, старият Том — също, и когато се замислеше, нищо не му доставяше по-голямо удовлетворение от усилен ден на седлото. Почуди се какво ли би казало това фино и изискано същество, ако ѝ сподели, че все повече му се иска да си отиде вкъщи в Уайоминг при разрастващото се стадо на Рътланд.

— Някой ден ще се върна вкъщи — тихо каза тя. — Няма да остана тук завинаги. Домът ми е старата ферма, която има нужда от боядисване, и разнебитеният обор, в който дори старата крава се боеше да влезе.

Засмя се на спомените си — това бяха мили, топли спомени, защото леля Силвър бе изпълнила старата ферма с достатъчно любов, която да приласкае младата ѝ, объркана племенница. Леля Силвър вече не живееше в старата ферма, макар да не я бе продала, и се бе преместила в модерна къща в Гатлинбърг, но Теса възнамеряваше да я постегне и някой ден да заживее в нея. Там бе прекарала най-хубавите години от живота си.

Като я гледаше, на Брет му бе трудно да повярва, че детството ѝ е било пълно с лишения. Имаше вид на скъпа жена от богато, аристократично семейство, получила образованието си в някое частно училище във Вирджиния. Защо ѝ е да се връща, след като тук живееше много по-добре?

Теса напълно одобри избора от него ресторант. Досега не го бе посещавала, но интериорът бе притъмнен, клиентите — на дискретно разстояние един от друг, а музиката бе тиха и приятна. Поканиха ги в малка, усамотена ниша, осветена единствено от свещник с три големи бели свещи. Масата бе малка и когато седнаха, тя усети как колената им се докосват. Очите им се срещнаха през масата и бавна, унесена усмивка докосна устните му и натеза върху клепачите му. Премести краката си, докато застанаха от двете ѝ страни, после леко ги притисна, така че прасците му прихванаха нейните. От топлината при допира му и силните мускули на прасците, пулсът ѝ се ускори. Има крака на

футболист, внезапно ѝ дойде на ум, а собствените ѝ крака сякаш горяха в топлината му.

На чаша много добро вино продължи да ѝ задава дребни, невинни въпроси, на които тя с готовност отговаряше. Бе като омагьосана от властната хватка на краката му и не обърна особено внимание на учтивите, опознавателни въпроси, които леко ѝ подхвърляше от време на време. Неизбежно заговориха за работата, тъй като бе обща тема за двамата. Нямахше вид на човек, който обича да вади мръсотията, но и бе така добре запознат с фирмата, че започна да му разказва забавни истории с колегите си, не нещо, което да им причини неприятности, а смешни инциденти, които се случват на всеки. Не пожали и себе си, посмя се на глупавите положения, в които бе изпадала, както и на всички останали случки. Той ѝ отвърна със собствените си преживелици през годините, прекарани в Картър-Маршъл, и Теса напълно се отпусна.

Брет бе твърде невъзмутим и сдържан, за да мине за светски лъв, но в общуването си с жените, които бе пожелал, нямаше равен. Очароваше, без да излъчва заплаха, караше я да се чувства ценена, без прекалено да припира, като умело превъзможваше всякаква вътрешна съпротива. Много силно желаше Теса. Не защото бе най-красивата жена, която познаваше, защото не беше така. Но определено бе най-сексапилната жена, която бе срещал.

Не можеше да посочи нещо конкретно — бе по-скоро слаба, отколкото пищна, ала с чудесни форми. Обаче в меките ѝ зелени очи блестеше весело кокетство, а широката, щедра уста бе създадена за страст. Тъмнокестенявата коса наподобяваше тежка коприна, завила се около нежните рамена. Високите, красиви скули ѝ придаваха малко чуждоземен и екзотичен вид. Тя се шегуваше и флиртуваше — бе направила изящно изкуство от флирта. Всеки път, когато дългите, тъмни ресници упоително замрежваха веселото, дяволито пламъче в очите, тялото му се напрягаше от желание. Играеше ролята на фатална жена, ала го правеше така смело, с такава самоирония и удоволствие, та постигаше невероятен успех. Приканваше всеки да се забавлява безгрижно като нея, но сякаш не осъзнаваше какво предизвикателство бе.

Брет си я представяше в леглото под тялото си, пълните устни не засмени, а подути от целувките му, сладкото, сатенено тяло,

удовлетворило страстта му. Трябва да е нежен с нея, поне отначало, помисли си, а очите му напрегнато я следяха. Фигурата ѝ бе фина с изящни, крехки кости.

Теса вдигна очи от телешкото филе, което поглъщаше с изискан апетит, и забеляза как я наблюдава, а чувственото желание гори с нескрит пламък в очите му. Внезапно замръзна, с меки и леко потреперващи устни. Без да сваля поглед от нея, вдигна чашата с вино и отпи от богатата, тежка течност.

— Довърши си вечерята — спокойно я подкани.

— Не мога — усмихна му се, въпреки че цялата я разтреперваше.
— Зяпнал си ме.

— Знам. Мислех си, че предпочитам да хапна теб пред телешкото печено.

Гласът му бе така нежен и приглушен, че минаха няколко секунди, преди да вникне в смисъла на казаното, и очите ѝ още повече се разшириха. Почувства се напълно хипнотизирана, седеше и го гледаше безпомощно като заек, втренчил се в готов за скок лъв. Теса мислено се отърси и дойде на себе си.

— Все пак си дояж печеното — смъмри го тя. — Леля Силвър все казва, че човек трябва да залага само на сигурно, така че не изпускай питомното или в този случай телешкото в чинията.

Суровите му устни заиграха в лека усмивка.

— Наистина ли имаш леля Силвър или си я измислила за развлечение?

Почувствала се господар на положението, Теса му отправи особено невинен поглед, достоен да се патентова.

— Как бих могла да си измисля леля Силвър?

— Ако ти изнася.

— Вероятно си прав — съгласи се тя с мила усмивка. — Ала в този случай не ми се налага да прибъгвам до въображението си. Леля Силвър е истинската ми, жива и здрава леля.

— При която сте отишли да живеете с майка ти?

— Да. Мама почина скоро след като се преместихме в Тенеси, та с леля Силвър се сблизихме повече, отколкото щяхме да бъдем иначе. Бяхме само ние двете. Фантастична е — тя ми е едновременно леля, майка и най-добра приятелка.

— Още ли живее в Тенеси?

И тази информация я бе получил от досието ѝ, но никога не пропускаше безпристрастно да изпита и най-малката подробност. Искаше сама да разкаже за живота си, отчасти да оправдае информацията, с която вече разполагаше, отчасти да провери дали всичко е както го бе описала в досието си или пък няма желание да отговаря на лични въпроси. Засега тя се показваше като открита, сърдечна и отзивчива жена и с всяка изминала минута той я желаше все повече и повече.

— Притежава магазин за кукли в Гатлинбърг. Вече живее там. На старата ферма ѝ трябва солиден ремонт, единственото отопление се състои от камината и готварската печка. На леля ѝ бе по-лесно да се премести в Гатлинбърг, пък и там е по-безопасно през зимата. Не ѝ се налага да шофира по заледените пътища — Теса лениво се усмихна. — Надявам се да затвори магазина за две седмици през зимата по време на мъртвия сезон и да ми дойде на гости.

Очите на Брет се изостриха от интерес.

— През мъртвия сезон ли?

— От Гатлинбърг се тръгва за Смоуки Маунтинс. Туристическият сезон е през лятото и трае до края на октомври, макар че и през зимата идват доста хора заради снега.

Той поклати глава. Роден и израснал в Уайоминг, все още не можеше да проумее защо на някого му е притрябвал сняг. Струваше му се, че всяка зима имаха повече сняг, отколкото можеше да му трябва на човек за цял живот. Караше ски, даже много добре, но никога не се въодушевяваше от този спорт, нито от нужния за него сняг. Ала усещаше как Уайоминг му липсва все повече, дори и ужасяващите зими.

Теса се засмя на изражението му.

— Когато човек живее на юг, снегът е рядкост. Не бях виждала сняг, преди да се преместим в Тенеси.

Довършиха вечерята и сервитьорът незабавно прибра чиниите, докато те спокойно допиваха виното. Теса си мислеше, че няма да има място и за десерт, но когато им докараха количката с десертите, се загледа във възхитителните торти и устата ѝ се напълни със слюнка.

— Не мога да устоя на изкушението — въздъхна и избра десерт.

Брет отказа, но и двамата поръчаха кафе. Той бавно отпиваше от своето, докато я наблюдаваше как унищожава десерта си. За толкова

слаб човек определено се наслаждаваше на храната. Тя вдигна очи към него и улови погледа му, усмихна се, прочела мислите му. Думите бяха излишни. Бе един от онези странно задушевни моменти, когато мислите бяха еднакви, и тогава се почувства така близко до него, както до никой друг преди. Той сведе очи.

— Имаш троха на устната — каза ѝ тихо, а Теса бавно и внимателно прокара език по устните в търсене на заблудената троха.

Морскосините му очи потъмняха до черно.

— Още е там. Наведи се да я махна.

Теса се усмихна и покорно се наведе, за да може той да махне трохата с пръст. Той спря за миг, като я изгаряше с тъмния огън на погледа си, после бавно се наведе, подобно на човек, воден от някаква неуправляема сила. Разстоянието помежду им се съкрати, а очите на Теса разшириха, докато се превърнаха в огромни зелени езера, меки и дълбоки. Едва ли имаше намерение да я целуне? Устата му нежно докосна нейната, откри трохата, а езикът му я хвана. Теса потръпна под лекия допир, изпълнена с вкуса му, а топлината и ароматът на кожата му я обгърнаха. Почувства се като парализирана, напълно неспособна да се откъсне. Бе завладяна от него, сякаш я бе обгърнал с ръце и притиснал до стройното си, здраво тяло, макар да я бе докоснал само с устни и то така леко и нежно, че едва усети.

Той се отдръпна, огънят в очите му бе станал още по-силен, погледът не се откъсваше от лицето ѝ. Изражението му остана непроменено, ала изострените ѝ възприятия доловиха слабите, почти незабележими сигнали на нарастващата му възбуда. Кожата сякаш се бе опънала още повече върху мъжествените скули, устните му станаха по-червени и плътни. Тя запулсира с гръмовните удари на сърцето му, сякаш тялото му определяше ритъма и на нейното. Горещината му я примамаваше, влечеше я към него.

— Готова ли си да тръгваме? — попита той, а дрезгавият му глас бе още по-дрезгав от обикновено.

Теса си представи как безгрижно и сляпо навлиза още по-дълбоко в тъмното море на изкушението. Това няма да е по силите ми, помисли си със слабо отчаяние, после хвърли предпазливостта на вятъра и кимна в знак на съгласие.

— Да. Бих искала да се прибера.

Дори не я хвана под ръка, докато отиваха към колата, но напрежението вибрираше помежду им. Теса хвърли поглед към сдържаното му лице и се почуди как човек с такъв железен самоконтрол може същевременно да излъчва примитивна, огнена чувственост, която обезоръжи инстинктивната ѝ предпазливост, още преди да бе предприел нещо по-недвусмислено. Мимолетният допир на устните му в ресторанта едва ли можеше да мине за истинска целувка, ала дори и това бе предизвикало вълни от удоволствие из цялото ѝ тяло.

Бе изумена от наситеността на чувствата си. И Андрю не бе пожелавала така силно, а го бе обичала. Нито пък бе изпитвала физическо желание към Уил, но при Уил бе увлечение, а не любов. Бе свикнала да привлича мъжете, това не ѝ представляваше усилие и го приемаше като част от характера си. Приемаше го безгрижно, забавляваше се и ѝ бе приятно да знае, че и мъжете в живота ѝ се забавляват, като самата нея. Животът бе създаден за смях, флирт, шеги и танци, за забавления. Също и за любов, но бе наясно, че любовта не идва така лесно като смеха.

Теса бе слънчево създание, любвеобилна и сияйна, мъжът до нея беше сдържан, дори малко мрачен, макар че на няколко пъти бе успяла да събуди пламъчето на смеха в очите му. Въпреки топлите, златни кичури в косата и огъня на чувствеността му, бе, човек, който таеше дълбоко мислите си, бе студен и овладян. Изпълни я копнеж, сякаш внезапно се оказа непълна, обзе я желание да се слее с него.

Ами ако се влюбя в него, внезапно се изплаши тя и го погледна с нескрита тревога. Не бе като другите мъже — с него нямаше да е господар на връзката, както е било досега. Щеше да вземе всичко, което бе способна да му даде, цялата слънчева светлина и сладки тайни, а не бе сигурна дали щеше да ѝ предложи нещо в замяна. Осъзнаваше, че го привлича физически, но той внимателно таеше чувствата и мислите си. В това отношение бе напълно неуверена в себе си, а не бе свикнала да се движи като в подвижни емоционални пясъци.

Брет улови мимолетния страх, проблеснал в очите ѝ, и се почуди за причината. От какво ли се боеше? Определено не се страхуваше от него като мъж, бе така съблазнителна и кокетна. Веждите му се

сключиха и за миг се намръщи, но веднага смекчи изражението си. Щеше да разреши всичките ѝ гатанки в крайна сметка.

Паркира колата до тротоара при апартамента ѝ и погледна часовника си.

— Десет часа е, Пепеляшке. Прибра се жива и здрава.

Тя се подсмихна, но бързо стана сериозна. Дали бе в безопасност? Още не бе сигурна и нямаше да бъде, докато не го изпрати да си ходи. Ами ако пожелаеше да остане? Вече бе разбрала, че най-трудният момент, в опита си да го контролира, е сама да се овладее. Щом бе успял да я разтопи с една неуловима целувка, какво ли щеше да стане, като включи обаянието си на пълна мощ?

Докато вървяха по алеята, ръката му небрежно се спря върху кръста ѝ, ала дори този допир ускори пулса ѝ.

— Дай ми ключа — прошепна той. Извади го от чантичката и му го подаде. Той отключи и влезе, още преди да измисли как да го спре. Стоеше на прага и го наблюдаваше как включва всички лампи и проверява стаите. — Всичко е наред — каза ѝ с лека усмивка.

— Тази проверка за сигурност нещо обичайно ли е? — попита, като вниманието ѝ внезапно бе завладяно от любопитство.

Очите му наподобяваха дълбок океан със златни лъчи, които танцуваха и тя почувства сините вълни.

— Да — отвърна ѝ лаконично и се приближи до нея, все още застанала на вратата. Хвана я за ръка, придърпа я навътре и бутна вратата. Обгърна лицето ѝ с твърдите си, топли ръце, повдигна го нагоре и се вгледа в щедрите устни и бавното трептене на гъстите, тъмни ресници. Макар и така нежно, лицето бе страстно, и той пожела да вкуси устните ѝ върху своите.

Обгърна с ръце здравите му китки и той усети лекото потръпване на тялото ѝ. Без да каже и дума, наведе глава и покри с уста нейните, долавяйки как меката сладост потръпва и се разтваря. Целуна я още по-силно, като наклони главата ѝ още повече, за да притисне устата си към нейната и задълбочи ласката. Никой не можеше да целува така сладко и упоително като него и тя извика вътрешно, защото се боеше, че ще я нарани, ако даде израз на чувствата си, ала също така се страхуваше, че няма да успее да се защити.

Повдигна уста от нейната на милиметър, и тя усети сладкия му дъх с вкус на вино над устните си, когато ѝ каза с дрезгав, приглушен

глас:

— Целуни ме така както аз теб. Дай ми езика си. Веднага. Искам да ме целунеш така както знам, че можеш.

Отново залепи пламенно уста върху нейната и с лека въздишка Теса се подчини на сладкото, еротично настояване. Целуна го сякаш ѝ принадлежеше, сякаш имаше пълно право върху него, пълното право да изисква всичко. С устни и език предяви това право, като го целуна дълбоко, забравила необходимостта да пази себе си. Откритата му, гореща чувственост преодоля бариерите от смях, с които възпираше прекалената близост на другите, и проникна в скритата, страстна сърцевина на женствеността ѝ. Теса бе жена с дълбоки запаси от любов и страст, които очакваха да бъдат подарени на мъжа на живота ѝ. Тя осъзнаваше стойността на любовта си. Нямахше намерение да я прахоса за една неангажираща, мимолетна връзка, независимо колко привлекателен е мъжът. Досега винаги бе успявала да запази необходимото самообладание, но сега усещаше как ѝ се изплъзва, почувства как му отдава първия вкус от огнената магия на страстта си.

Ръцете му се отдръпнаха от лицето ѝ. С едната си ръка я обгърна и притисна към себе си с желязна мощ, която я накара да потръпне, като осъзна колко е силен. Другата му ръка хвана косата ѝ на тила и я дръпна леко, колкото да държи главата назад, без да ѝ причинява болка. Отново отлепи устни от нейните, дишането му бе накъсано, а очите изгаряха от желание.

Теса потрепери, усетила вълнението му. Притисната до него, долавяше всяка опъната фибра на тялото му. Осъзнаваше, че трябва да каже нещо шеговито, с което да го разсмее и разчупи настроението, но не успя да измисли нищо сполучливо.

— Това ли искаше? — промълви най-сетне, но гласът ѝ бе така подрезгавял и приглушен заради собственото ѝ желание, че думите излъчваха по-скоро покана, отколкото леката насмешка, която целеше.

— Това е само част от всичко — призна ѝ задъхано и поднови целувките.

Сетивата ѝ отбелязаха дрезгавината в гласа му и разбра, че колкото повече се възбужда, толкова по-нисък и дрезгав става гласът му, докато накрая заприлича на ръмжене. Вкопчила се в едрите му рамена, безпомощно даде на устата му всичко, което търсеше, свободата, дълбочината, отклика на собствената си уста. Учеше я на

силата на физическото желание, караше я да го иска така както никога преди не бе пожелавала мъж, тъй дълбоко и неудържимо, че се превръщаше в отчаяние.

Брет от опит знаеше, че спонтанният ѝ отклик показва готовността ѝ да му се отдаде. Макар слабините му да пулсираха тежко, съзнанието му бе спокойно, когато съзнателно пъхна длан в деколтето на роклята, обгърна топлата коприна на гърдата ѝ и с удоволствие откри, че формите ѝ са по-пищни, отколкото очакваше, имайки предвид колко крехка и стройна бе. Леко задебелият му палец докосна кадифеното зърно и нежно го превърна в твърда, безсрамна, малка бучка.

Теса рязко се отдръпна от него.

Инстинктивната ѝ реакция изненада както нея самата, така и него. Примигна объркано, после го погледна сякаш не осъзнаваше какво се е случило. Очите ѝ бяха станали огромни, лицето ѝ леко пребледня.

— Не го очаквах — промълви малко безпомощно.

Брет скръцна със зъби от смесено чувство на ярост и безсилие. Цялото му тяло изгаряше от копнеж, ръцете му трепереха от желанието отново да усети сладката ѝ плът под пръстите си.

— По дяволите, трябваше... — започна гърлено, но спря, преди да е стигнал твърде далеч, преди мъжкото му достойнство да го накара да каже нещо, което не искаше. Имаше намерение отново да се срещне с нея, макар тази вечер да не завърши според очакванията. Все пак щеше да я има, а си и помисли, че ще успее да измъкне още информация за колегите ѝ.

Теса притисна разтреперани пръсти към устните си.

— Знам. Съжалявам — продума едва-едва. — Не исках нещата да стигат... Ти ме изненада, когато докосна... ох, по дяволите.

Погледна я изпитателно. Цялата трепереше, а в огромните очи откри нещо подобно на страх — като този, който бе забелязал по време на вечерята, и внезапно бе изпълнен със силно любопитство. Не, трябваше да я успокои, да ѝ вдъхне увереност, за да не откаже повторна покана от негова страна.

Пое дълбоко въздух, за да успокои накъсаното си дишане и овладее гласа си.

— Всичко стана много бързо, нали? — тихо попита той.

Теса също се овладя.

— Не искам никого да провокирам и не спя с всеки срещнат. Не вярвам в случайните връзки. Все пак се познаваме едва от днес. Не исках да допускам това да се случи.

— Разбирам — насили се да се усмихне той, кратка, мрачна усмивка. — Ала не мисля, че във връзката ни би имало нещо случайно. Вероятно ще счупим стрелката на скалата на Рихтер.

Теса мислеше, че отдавна е надраснала периода на изчервяването, но цветът, обагрил бузите ѝ, бе от възбуда, а не притеснение. Погледът му почти я изгори, а най-болезненото бе, че още го желаше, точно както си представяше той. Тялото ѝ бе реагирало инстинктивно, независимо от съзнанието и разума, а плътта ѝ веднага го прие за достоен партньор.

— Утре. За вечеря.

Не можеше да откъсне очи от него.

— Не мога. Сами Уолъс се мъчи да ме научи да играя шах.

Брет си припомни дочутия в асансьора разговор и фотографската му памет извади образа на Сами Уолъс — слаб, рус, изобщо не подходеше на тази сладка, южна красавица.

— Добре — мрачно се съгласи. — Вдругиден тогава. И не казвай „не“.

— Нямах и намерение — никога извън релси за дълго време, Теса бе възвърнала достатъчно присъствие на духа и го дари с бавната си усмивка, от която му спираше дъхът, докато проследи началната извивка на устните в очакване да разцъфне докрай. — Сигурно притежавам повече смелост, отколкото разум.

Нямаше настроение за смях, но пламъчето в очите ѝ го подкани да се присъедини към шегата, насочена срещу нея. Не искаше да се смее, искаше да я заведе в леглото, а натрупаното в тялото му напрежение му подсказа, че ще трябва да вземе студен душ преди лягане.

— Ще те взема в четвъртък вечер. В шест и половина?

— Да, чудесно.

Той се запъти към вратата, но се спря и отново я погледна със сериозно изражение.

— Този Сами Уолъс означава ли нещо за теб?

— Той е много симпатичен и стеснителен човек, а също така е и гениален. Учи ме да играя шах.

Защо му даваше обяснения? Ала от погледа му стана ясно, че обяснението не го задоволи.

— Не си прави повече срещи с него или с който и да е друг, освен мен.

Очите ѝ се разшириха от собственическата заповед.

— Като първобитен ли ще се държиш с мен? — запита го подозрително.

— Ако се наложи. Не трябваше да ме целуваш по този начин, ако не искаше да предявявам права — много внимателно хвана брадичката ѝ с ръка и я целуна бавно и настойчиво. — Не го забравяй.

След като си тръгна, Теса свали грима и разреса косата си, после облече тънката си нощница и се пхна в леглото. Имаше здрав сън, който нищо не можеше да смути, и тази вечер не бе изключение. Заспа незабавно, но подсъзнанието ѝ отново и отново повтаряше вечерта в сънища, които не приключиха с допира на ръката му върху тялото ѝ.

Очите на Евън бяха изморени и зачервени от работата през нощта, както и от мнимата дейност, извършвана през деня, но умът му още работеше на пълна скорост. Бе напълно увлечен в тайното им издирване на виновника.

— Снощи получи ли полезна информация от госпожица Конуей? — попита разсеяно, когато Брет влече в кабинета.

— Отбелязах си няколко неща — отговори Брет и извади малко тефтерче от джоба на сакото си. Информацията, която бе записал, бе от значение само за него и Евън. Трябваше много предпазливо да я разпитва, защото Теса не бе клюкарка, но бе извлякъл изненадващо количество информация от шеговитите ѝ истории.

Евън прочете бележките и намръщено добави информацията към досиетата, които съставяше за всеки заподозрян, а на този етап това бе практически всеки.

— Какво имаш за Сами Уолъс? — попита бавно Брет, мръщейки се на себе си, докато задаваше въпроса. Не му се нравеше собственическата ревност, която изпитваше. С никоя жена преди не я беше изпитвал и не искаше да я изпитва.

Евън тръсна глава.

— Истински компютърен гений — отвърна бавно. — В апартамента си има система, годна да бъде използвана от ЦРУ. От това, което открих за него, е заподозрян номер едно. Защо питаш?

Брет вдигна рамене, очите му бяха напрегнати. Ако Уолъс е главният заподозрян, ще направи всичко възможно Теса да няма повече вземане-даване с него.

ТРЕТА ГЛАВА

Цял ден Теса насочваше мислите си към непретенциозната компания на Сами, за да противодейства на събралото се в стомаха ѝ напрежение само от спомена за Брет Рътланд, ала той така бе завладял съзнанието ѝ през този ден, че се чудеше дали не е объркала всичко в работата си.

— Лельо Силвър, така и не ме предупреди за мъже като него — гласно измърмори тя, сякаш леля ѝ бе в стаята при нея, а не на другия край на континенти. — Мисля, че срещнах мъжа, в когото да се влюбя, но не е безопасно да го правя. Той е истински разбивач на сърца. И сега какво?

Приеми нещата, каквито са.

Такъв би бил отговорът на леля Силвър. Тя бе забележително романтична жена, но винаги се осланяше на здравия разум. Вероятно е била изправена пред същата дилема, когато е срещнала бъдещия си съпруг. От разказите на майка си и Силвър Теса бе стигнала до заключението, че е бил неудържим, с изгарящ чар и увлечение към Силвър, което леля ѝ е била решена да запази завинаги. Неспирната битка продължила две години и държала в очакване на финала цели три окръга. Силвър бе спечелила, а бракът им бил също толкова бурен и страстен, колкото и ухаждането. Сигурно е родова черта жените от семейството да се влюбват в женкари и нехранимайковци, помисли си тя.

Няма да се влюбя в него, яростно си каза, докато се изкачваше по стълбите до апартамента на Сами, след това се усети, че подсвирква с уста в тъмнината.

Когато отвори вратата, лицето на Сами бе зачервено от вълнение, а косата му бе разрошена.

— Теса, почакай само да видиш новия компютър, който конфигурирахме. Истинско съкровище е.

Теса доста разбираше от компютри, но само като потребител. Не знаеше абсолютно нищо за микрочипове или интерфейси, а и не се

интересуваше, но се усмихна на ентузиазираното изражение на Сами.

— Разказвай — подкани го.

— Ела да видиш. И Хилари е тук.

Теса не се познаваше с Хилари, но Сами често я бе споменавал. Хилари живееше на горния етаж и бе същия компютърен маниак като него. Теса предполагаше, че са като сродни души. Видя младата жена, седнала пред компютъра, практически да се нахвърля върху клавиатурата, и това само засили първоначалното ѝ предположение, още повече че бе руса като него. Слабото ѝ тяло бе облечено в джинси и фланелка, а дългата ѝ руса коса прибрана в обикновена конска опашка. На малкия ѝ нос бяха кацнали очила, през които се вириаше в екрана.

— Хилари, това е Теса Конуей. Разправял съм ти за нея, работим заедно. Теса, Хилари Башъм.

Хилари вдигна поглед, в кафявите ѝ очи се четеше лека изненада.

— А, да, сещам се. Много ми е приятно.

— На мен също — тихо отвърна Теса.

Сами се впусна в оживено описание на новия компютър, а Хилари бе също толкова развълнувана, колкото и той. Теса слушаше и кимаше, като се опитваше да вникне в обясненията им. И двамата изглеждаха много възбудени и за да им достави удоволствие, им задаваше въпроси. Интуицията ѝ подсказа, че Хилари е болна от любов по Сами, но е твърде стеснителна, за да му разкрие чувствата си. Разбира се, в случая със Сами човек трябваше да опъне огромен плакат и да му го посочи, за да го забележи, но дори и тогава щеше да мине седмица, преди да разбере, че става въпрос за него. Бе така погълнат от компютъра, че пропускаше всичко останало.

Тази вечер нямаше урок по шах. Сами бе силно превъзбуден от революцията в компютърната индустрия, която бе направил, и нищо не можеше да го отрезви. С Хилари си играеха с компютъра сякаш бе човек, отделиха повече от час, за да му дадат име и накрая се спряха на „Нелда“. Теса простена, като чу името, а Сами се пообиди, защото той го бе предложил. Хилари незабавно се обяви в подкрепа на избора на Сами и така си остана Нелда. Теса поклати глава и хвърли поглед на цялата техника у Сами. Сигурно пръска цялата си заплата за това хоби, помисли си тя. Почуди се дали изобщо му остават пари за ядене.

Сами не бе пълен светски изгнаник. Накрая почувства, че е гладен, и явно си спомни обноските, които майка му се е опитвала да му набие в главата години наред. Изчерви се, скочи и предложи да направи сандвичи и напитки, но отказа незабавното предложение на Хилари да му помогне. Изскочи от стаята и остави след себе си гробно мълчание.

Теса видя обезсърчения поглед на Хилари и забеляза как момичето внезапно се затвори.

— Къде работиш? — попита, след като стана ясно, че Хилари няма да подхване разговор.

— В една банка — Хилари срамежливо я погледна, после отново сведе очи. — Сами често те споменава. Ти си... ти си толкова хубава, колкото те описваше.

Теса се зачуди дали не е прекалила с приятелството със Сами в опита си да го приучи към женска компания.

— Много мило от негова страна, но не съм никак хубава — честно ѝ отвърна, при което сведената руса глава отново се вдигна. — Просто е свит по отношение на жените, а аз разговарям с него и го разсмивам. Теб също те споменава често.

— Да, но това е различно. Аз съм му като другарче, с което говори за компютри — за част от секундата в кафявите ѝ очи проблесна враждебност.

— Тогава обсъждай нещо друго, когато сте заедно — последното нещо, което искаше, бе да се забърква в някакъв триъгълник, особено когато въпросният мъж беше сляп за очевидното.

— Лесно ти е, но не всички са... кокетки като теб — Хилари избухна и нахлулият цвят обагри доста бледото ѝ лице. Отново сведе очи, като отвратена грубостта си, а Теса въздъхна.

— Хилари, аз не представлявам заплаха за теб. Моля те, повярвай ми. Сами ми е само приятел и нищо повече.

— Въпросът е той какво изпитва към теб.

— Със сигурност не е влюбен в мен, честна дума!

Преди да успее да успокои момичето, Сами се върна с поднос с напитки. Внимателно го постави по-далеч от оборудването.

— Ще ти помогна! — Хилари непохватно се изправи и се спусна след него.

Теса се почувства излишна и викна подире им:

— За мен само един сандвич, скоро трябва да си тръгвам.

Когато отново дойдоха в стаята, Сами намръщено каза:

— Още не сме играли шах.

— Стана доста късно, а утре сме на работа — напомни му тя.

Той придоби виновно изражение.

— Май се поувлякох с Нелда.

— Беше ми приятно да говорим за Нелда — успокой го тя.

— Предполагам, че ти е било скучно, но наистина вярвам, че ще можем да намерим пазар за Нелда. С Хилари вложихме доста време и средства. Наистина си заслужава.

Компютъра ли имаше предвид или Хилари? Вероятно компютъра. Решена да го побутне в правилната посока, Теса мило каза:

— Сигурно е чудесно да имаш някой като Хилари, който оценява работата ти и се стреми към същите неща като теб.

Хилари се изчерви, но Сами не слушаше особено внимателно.

— Да, наистина е страхотна.

Възможно най-бързо, без да изглежда грубо, Теса нагълта сандвича и студената напитка, след което си взе чантата и тънкото манто.

— Наистина трябва вече да си тръгвам.

Сами я изпрати до вратата.

— Дълга ти урок по шах — каза с усмивка. — Какво ще кажеш за утре вечер?

По някаква причина Теса реши, че вече е взела последния си урок. По-добре да не причинява повече неприятности.

— Вече имам планове за утре вечер, а и ти няма да си свободен! Още ще си играеш с Нелда, за да провериш дали може да извършва всичко това, което си мислиш.

Той се потърка по врата и вдигна замислено рамена.

— Вероятно си права. Имаме още много работа по нея. Какво ще кажеш за другата седмица?

— Може би — усмихна му се тя. Ще бъде толкова зает с работата си, че няма да се усети. Приятелството им се крепеше благодарение на усилията ѝ, тя донякъде го освободи от стеснителността му.

По-късно същата вечер, когато се бе приготвила за лягане, седеше, подпряна на възглавници в леглото, с бележник в скута. Седмичното ѝ писмо до леля Силвър съдържаше обичайната смесица

от новини и коментар, а в края подметна за Брет Рътланд. Докато запечатваше плика, се усмихна на себе си. Нарочно го спомена много небрежно, съзнавайки, че антените на леля Силвър ще затрептят още щом зърне името.

Били бе донесла кафе и понички за сутрешната им почивка и току-що бяха започнали втората си поничка, когато телефонът на Теса звънна. Тя разсеяно го вдигна.

— Искам само да потвърдя за довечера. В шест и половина, нали?

До този момент не бе чувала гласа му по телефона, но нямаше начин да го сбърка. За миг затвори очи, тъй като я обзе вълна на удоволствие само от звука на гласа му.

— Да. В шест и половина.

— Обичаш ли да танцуваш?

— Ти как мислиш?

Ниският му, дрезгав смях изпълни сетивата ѝ.

— Обуй си обувките за танци.

Когато затвори телефона, Теса почувства, че сърцето ѝ не бие с обичайния пулс, и усети, че е останала без дъх. Дори и по телефона въздействието му я изкарваше извън контрол. Спомни си гъстата му светлокестенява коса и морскосините очи и дишането ѝ още повече се затрудни.

— Стоиш ли си изобщо вкъщи? — автоматично попита Били.

За Теса бе нормална процедура да получава поне по едно предложение за среща на ден.

— Разбира се. В понеделник вечерта е посветена на прането.

Засмяха се и двете, но мислите на Теса вече бяха насочени към предстоящата вечер. Ще вечерят, ще потанцуват, а после какво? Ще направи ли отново опит да я люби? Боеше се, че да, но още повече се страхуваше, че няма.

Били замислено изгледа приятелката си.

— За пръв път те виждам с премрежен поглед, когато става въпрос за мъж. Имаш ли чувства към него?

— Боя се, че ще имам — осъзнала ясно признанието в тези си думи, Теса склочи внезапно разтреперилите се пръсти.

— Не искаш ли да се влюбиш? Понякога си мисля, че бих дала всичко, което имам, за да намеря истинския, подходящия мъж.

Как може точно Теса да се притеснява от някакъв мъж? От всичките ѝ познати Теса се оправяше най-добре с мъжете, бе жена, която истински си падаше по мъжка компания. Не бе логично да е така предпазлива.

Теса не спомена името на Брет, а Били не попита, за което Теса ѝ бе благодарна. Не бе сигурна как би се почувствал Брет, ако връзката им стане обществено достояние, но знаеше, че на нея самата няма да са ѝ приятни клюките, които ще се излеят като прилив при пълнолуние, ако се разбере, че излиза с Брет Рътланд. Служебното му положение автоматически усложняваше връзката им. Тя нямаше никакви амбиции да се изкачва по йерархичната стълба, но това нямаше да попречи на хората да твърдят, че се опитва да пробие благодарение на успехите си в леглото, а не на тези в работата.

Чувстваше се неудобно както заради това, което започваше да изпитва към него, така и поради евентуалните служебни затруднения, и затова на вечерята не бе приказлива. Долавяше как хладният му поглед я анализира и се опитва да проникне в мислите ѝ. По време на кафето я попита:

— Нещо разстроило ли те е?

Гласът му бе така спокоен, че едва след секунда усети стоманената нотка в него.

Тя духна горещата повърхност на кафето и сръбна.

— Не съвсем. Малко съм объркана. Предполагам не желаяш колегите да разберат, че сме излизали.

— Не ми пука кой знае колко.

— Знам, че тревогата ми е преждевременна. В края на краищата сме излизали едва два пъти и това не означава...

— Напротив, означава — прекъсна я, като се протегна към нейната ръка. Постави ръката си върху масата с дланта нагоре и погледна нежните пръсти, отпуснати в дланта му. Контрастът между ръцете им бе очевиден и не бе само в явната разлика в размерите. Неговите бяха силни, издължени и здрави, с дълги пръсти и къси, чисти нокти, върховете на пръстите бяха загрубели и загорели от слънцето. Нейните ръце бяха слаби и нежни, костите така крехки, че

пръстите изглеждаха полупрозрачни, овалните нокти бяха лакирани. Не носеше пръстени.

— Омъжвала ли си се? — попита я внезапно, загледан в ръцете без пръстени.

— Не.

— Била ли си сгодена?

Отпи от кафето, преди да му отговори.

— Два пъти.

Очите му се присвиха.

— Какво стана?

— И в двата случая разбрах, че не ги обичам достатъчно.

— В определен момент си вярвала, че ги обичаш, нали?

Тя въздъхна и отмести поглед. Нямаше особено желание да обсъжда неуспешните си годежи, които според нея бяха толкова лошо нещо, колкото и един провален брак, но долови решимостта му да измъкне подробностите.

— Първия път бе увлечение, което сбърках с любов, това е. Бях в университета, а Уил бе студент по медицина. Искаше незабавно да се оженим. Вече бе решил да прекъсна обучението си и да го издържам, докато следва. Върнах му годежния пръстен.

Наблюдаваше я много внимателно, проследяваше всеки нюанс на изражението ѝ, който преминаваше през лицето ѝ.

— А втория път? — попита, определил Уил като маловажен, тъй като усети нежеланието ѝ да продължи.

— Андрю — бавно продължи тя, принудена да му отговори. — Стори нещо, което ме нарани, а аз не го обичах достатъчно, за да му простя.

След няколко секунди мълчание Брет разбра, че няма да му даде по-подробно обяснение. Ръката му стисна по-силно нейната.

— Каж ми — настоя той. Слабата светлина над главата му придаваше цвят на тъмно злато на светлокестенявата му коса и хвърляше сенки върху лицето му, от което то ставаше по-сурово и опасно.

Ръката ѝ неспокойно се размърда в неговата.

— Не обичам да отварям старите рани. Вече не мисля за това. Събрах счупените парчета и продължих напред.

— Каж ми — прошепна той с очи тъмни като нощ.

— Изневери ми — прости думи, старомодни думи, ала за нея бяха епитафията за любовната връзка. Със сърцето си Теса бе дала вярност и очакваше същото в замяна. Андрю я бе предал, бе й обещал вярност, а й даде единствено измама.

Очите на Брет обгърнаха шията, рамената, гърдите й, с поглед горещ като милувка.

— Какъв глупак. Защо му е на някой да спи с други жени, като може да те има до себе си всяка нощ?

Теса го погледна и се изчерви заради начина, по който я гледаше. Все още хванал ръката й, той се изправи.

— Да танцуваме — покани я.

Покорно прие обятията му, благодарна за невероятната сила, която я обгръщаше, и за топлината на тялото му. Мъжественото въздействие на силния му чар я разтрепери, но също така се чувстваше в безопасност в прегръдките му, сякаш мощта му държеше целия свят на разстояние. Обгърна рамената му с доволна въздишка.

— Добре ли мина урокът по шах? — прошепна той и леко докосна с устни меката й коса и слепоочие.

Тя се засмя, притисната до врата му.

— Така и не стигнахме до това. Сами бе толкова развълнуван покрай новия си компютър, че не можеше да мисли за нищо друго.

— Какъв е този нов компютър?

— Нелда. Кълне се, че ще направи революция в компютърната индустрия и може би е така. Надявам се, заради него. Сигурно е вложил цяло състояние в техниката, с която разполага у дома си. Не виждам как му остават пари за ядене.

Над главата й Брет присви очи, докато съхраняваше тази информация в паметта си. Ръцете му автоматично се стегнаха около нея и я притиснаха по-плътно, така че гърдите й прилепнаха към мускулестия му гръден кош.

— Каза ли му, че повече няма да има уроци по шах?

— Не се наложи. Толкова е погълнат от Нелда, че изобщо няма да забележи.

— Как така се сближи с него? Не е твой тип.

Теса леко се стегна в ръцете му.

— Той е много мил, защо да не е мой тип?

Тя рядко приемаше навътре мнението на другите, но не можа да преглътне думите на Брет. Правеше я така уязвима, че дори не искаше да мисли за това. Какъв според него бе нейният „тип“?

— Никога няма да е душата на компанията — студено каза Брет. — Какъвто и технически гений да е, ще можеш да го въртиш на малкия си пръст, без изобщо да се усети. Ако решиш непрекъснато да си с него, до една седмица ще ти дойде до гуша.

Тя го загледа, като се опитваше да прочете мислите му зад непроницаемите, загадъчни очи. Бе нещо повече от безгрижно момиче и искаше той да го проумее, да открие жената зад веселата и повърхностна фасада. Нима мислеше, че търси само забавления, че харесва хора, които са също така общителни като нея?

— Никога не ми е скучно със Сами — отвърна с овладян глас, който прикриваше леката обида, насъбрала се в нея. — Той много ми допада, независимо дали е мой тип или не.

Ръката му бавно се склучи около кръста ѝ, придърпа я така близо до себе си, че стегнатото му тяло бе като отпечатано върху меката ѝ фигура.

— Той не е от значение, след като вече няма да се виждаш с него. Желая те и ще те имам. И с никого не деля.

Теса се сепна от твърдата, решима нотка в гласа му. Бе свикнала да я преследват, но Брет бе мъж, който не само преследваше, а и хващаше плячката си. Крехките пеперудени крилца ще са беззащитни пред силата му, ала не би се чувствала заплашена, ако знаеше, че може да му се довери. Дали я желаше заради самата нея или искаше да я завладее заради предизвикателството, което представлява, да хване крехката и изплъзващата се пеперуда, просто за да може да се похвали, че за известно време му е принадлежала?

Може би част от съмненията се изписаха на лицето ѝ, в ясните зелени очи, защото той плъзна смело ръка надолу и обхвана ханша ѝ, като принуди бедрата ѝ да се притиснат към неговите по такъв предизвикателен и собственически начин, че от устните ѝ изскочи вик на изненада.

— Свиквай — провлачено каза той и в морскосините му очи проблесна нещо заплашително.

С пламнало лице Теса припряно се обърна да провери дали са го видели, но никой не им обръщаше внимание и цветът започна да

избледнява. Вечерта, започнала така спокойно, започваше да излиза от контрол.

— Моля те, искам да се прибирам — заяви кротко тя.

— Сигурна ли си? Още е рано.

— Сигурна съм. Нека да тръгваме.

Може би беше глупаво да бяга от обществено на уединено място, но почувства, че може да се владее по-добре без присъствието на други хора. Той не бе мъж, който да насили някоя жена — не се страхуваше, че вечерта ще приключи като състезание по борба. Дори и провокиран от начина, по който го целуна при първата им среща, бе проявил повече разбиране от всеки друг мъж при дадените обстоятелства. Проблемът бе, че когато я целуна, не искаше той да спира. Никога. А сега около него се носеше чувствена решимост, от която пулсът ѝ хвъркна. Ако продължеше да настоява, щеше ли да се предаде? Бе слаба, защото много искаше да го направи. Искаше да е в прегръдките му и да му се отдаде. Огромното физическо привличане, което от самото начало изпита към него, бързо се засилваше. Започваше да се влюбва в него въпреки предупрежденията на здравия разум. Осъзнаваше, че е жив изстребител, мъж с такъв изявен сексапил, че вероятно не помни имената на всички жени, с които е бил.

Бе мълчалива по пътя за къщи, той — също, макар от време на време да усещаше втренчения му поглед върху себе си. Само да можеше да прочете мислите му! Но той ги пазеше много добре и тя нямаше представа какво желае, освен очевидното физическо удовлетворение. Цял живот няма да е достатъчен, за да го опознае човек, помисли си тя. Бе така непроницаем, хладен и сдържан, дори и в страстта си. Жената, която разчупи самоконтрола му, ще се окаже с вулкан в ръцете си, ала Теса потръпна от възбуда при мисълта да бъде тази жена.

Отново влезе в апартамента преди нея и провери всички стаи, преди да ѝ върне ключа. Тя стоеше неподвижно, предпазлива, докато той се приближаваше към нея. Лека усмивка докосна изрязаната му уста, когато постави ръка под брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към себе си.

— Ти, красива магьоснице — прошепна и топлият му дъх погали лицето ѝ. — Мъжете стават като мека глина в ръцете ти от игричките на флиртуване и съпротива. Флиртувай, колкото искаш, мила, но ще

прекрата предизвикателната ти съпротива. Целуни ме. От два дни съм като луд при мисълта за устните и вкуса ти.

Устните му я докоснаха с леки, възбуждащи целувки.

— Целуни ме — отново ѝ нареди, после не ѝ остави избор и силно залепи устни върху нейните, езикът му проникна надълбоко и ѝ позволи да опита опияняващия му вкус. Очите ѝ се затвориха в горещ прилив на удоволствие, ръцете ѝ стиснаха рамената му.

Стояха преплетени, устните им алчни и прилепнали, докато Теса не се почувства замаяна от липсата на въздух и се отдръпна. После сведе глава и я опря на рамото му. Желанието, копнежът бяха зашеметяващи, а при натиска на тялото му усещаше силната му възбуда, въпреки това той сякаш очакваше знак от нея. Не можеше да му го даде — за нея физическата любов означаваше отдаване, а не бе достатъчно сигурна в чувствата си след едва две срещи, за да му позволи такава близост. Нежно потърка врата ѝ и успокои напрежението в опънатите ѝ сухожилия.

— Да си лягаме — прошепна той, целуна слепоочието и раковината на ухото, прекара върха на езика си по очертанията на ухото, което разпрати вълни от удоволствие по тялото ѝ. — Знам, че го смяташ за прибързано, но изчакването нищо няма да промени. Ще бъдеш моя, и двамата го знаем.

Тя затвори очи, измъчвана от желание и нерешителност. Бе толкова топъл и силен, така го желяеше, че цялата се бе превърнала в неудовлетворен копнеж.

— Страхувам се, че ще се влюбя в теб — изтърси тя, а гласът ѝ заглушен от рамото му издаваше, че лъже. Наистина се страхуваше, защото вече бе късно. Бе толкова влюбена в него, че нямаше връщане назад и никакви укори от страна на здравия разум нямаше да променят това. Бе го очаквала цял живот. Не би могла да спре прилива на чувствата, както не можете да спре да диша.

Брет замръзна. Дори и ръката му в ямката на врага ѝ замря. Любовта в романтичния смисъл на думата не съществуваше за него и не я и желяеше. Докато тя не произнесе тази дума, изобщо не му бе хрумвало подобно нещо. Когато я изведе за пръв път, бе по две причини — защото искаше да спи с нея и за да я разпита за другите служители на Картър Енджиниъринг. Физическото му желание така се засили, че огънят го изгаряше, не можеше да спи и неспокойно се

мяташе в разбърканите завивки, а тялото му бе напрегнато и безпомощно. Тя възбуди любопитството му както никоя друга жена до тогава. Бе едновременно смела и предпазлива, приканваща и съпротивляваща се. За пръв път в живота си възневидя мисълта за други мъже. Не искаше тя да се вижда със Сами Уолъс не защото го подозираха в злоупотреби. Искаше през цялото време да е само негова, всичките ѝ целувки да са само за него, ядеше го някакво първично собственическо чувство. При мисълта за двамата, за които е била сгодена, му се искаше да я разтърси, задето ги бе допуснала толкова близо до себе си, та дори е имала намерение да се омъжи за тях.

Ала той не желаше да влага чувства. Любовта бе алчна и изискваща и не искаше подобна емоционална близост. Съзнанието му винаги оставаше незасегнато, винаги под контрол, и предпочиташе всичко да остане така. Бе виждал твърде много мъже да се превръщат в пълни глупаци в името на някакво объркано чувство, което наричаха любов.

Теса вече бе превзела мислите му, а би трябвало умът му да е посветен единствено на работата. Образът на очакващото го стройно, копнинено тяло върху белите чаршафи непрекъснато изгаряше разума му, нахлуваше в мислите му, когато най-малко очакваше. Отвличаше го от тайната игра на котка и мишка, която с Евън играеха с крадеца, и искаше да я вземе, да ѝ се насити, за да може да я изхвърли от съзнанието си и да довърши започнатата работа.

Мисълта, че може да се влюби в него, го разтърси. Какво ли ще бъде, ако тази красива и привлекателна жена му принадлежи? Бе ли способна да обича или само си играеше с думата? Наистина ли бе обичала мъжете, за които е била сгодена? Какво бе казала за този, който ѝ бе изневерил? Че не го е обичала достатъчно, за да му прости? Може би за нея бе само игра — да примами мъжа все по-дълбоко и по-дълбоко в капана на чара си. Същевременно обаче мисълта го възбуди подобно на нежния ѝ парфюм, който достигаше до носа му, а после изчезваше.

Теса правилно изтълкува мълчанието му и яростно се пребори с внезапно опарилите я сълзи, като внимаваше да не вдига глава от рамото му.

— Защо веднага не сложим край на всичко? — прошепна. — Не съм сигурна дали ще мога да овладеея нещата от своя страна и

предпочитам да приключим, преди да бъда наранена — после добави по-безгрижно: — Винаги можем да кажем, че сме се отървали леко.

Той постави ръце на рамената ѝ, отдалечи я от себе си, за да вижда лицето ѝ, а веждите му се смръщиха.

— Не — отсече, без да осмисли причината да отхвърли предложението ѝ, ала нямаше как да я пусне да си отиде. Смахът ѝ щеше да звъни в ушите му, докато е жив, щеше да усеща болката от неудовлетворения копнеж.

— Моля те — погледът ѝ бе много ясен и пряк. — Казах ти, не спя с всеки срещнат. Нямам случайни връзки. Мога много да дам на един мъж. Не съм само за игри и забавления и очаквам много от мъжа. Ако не желаеш да се раздаваш, тогава ме остави.

— Какво очакваш от един мъж? — попита грубо, като отново я притисна до себе си, защото не можеше да понесе разстоянието помежду им.

— Приятелство, страст, вяра, доверие, вярност — рязко поклати глава. — Любов.

— Твърде стар съм да вярвам в приказки, миличка. Любовта е просто дума, която хората подхвърлят като извинение, задето са се направили на глупаци — коравите му ръце стиснаха до болка рамената ѝ. — Желая те и ти ме желаеш. Да се задоволим с това.

Тя отново поклати глава, но преди да успее да отвърне, той се наведе и я целуна, бавно, силно и дълбоко, и тя отново стана безсилна пред черната магия, с която омайваше плътта ѝ. Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, докоснаха гърдите, бедрата, ханша, и сякаш с докосването си я беляза. Когато се отдръпна, лицето му бе потъмняло, а очите изгарящи.

— Размисли тази вечер. Утре в седем ще дойда да те взема.

— Няма смисъл — промълви безсилно, но едва ли я чу. Вече излизаше, а тя дълго време остана в средата на стаята с наведена глава и затворени очи. Той нямаше да допусне тя да играе на сигурно и се почуди дали ще съумее да преживее поредна неуспешна връзка.

Разкъсваше се между инстинкта за самосъхранение и желанията на дълбокото си, страстно сърце, което я съветваше да протегне ръце и да го сграбчи, така здраво да се увие около него, че никога да не успее да я изкара от сърцето и мислите си. Нямаше, никакъв шанс, ако се страхуваше да поеме риска. Любовта даваше, а не искаше, и тя искаше

да му се отдаде. Може би умът му не бе познал любовта, но тялото щеше. Боеше се, ала бе твърде късно за страх.

Евън уморено разтърка очи, после се върна към купчината компютърни разпечатки пред себе си.

— Така съм изморен, а тук нищо не се връзва — промърмори той.

Брет погледна часовника — бе малко след полунощ. С удоволствие прие изключителната концентрация, която се налагаше от разследването — така отвличаше мислите си от безсилното желание, и от празното легло. Ала и той бе уморен и изпитваше натрапчивото чувство, че нещо му убягва, нещо, което щеше да забележи, ако не бе така изморен, ако част от мислите му не витаеха около Теса. Дявол да я вземе, защо непрекъснато мислеше за нея? Бе като всички останали жени въпреки усмихнатите очи и изгарящите целувки.

— Пропускаме нещо — измърмори. — То е тук под носа ни и го подминаваме.

— В момента и „Боинг“ да мине покрай носа ми, трудно ще го забележа — прозя се Евън и захвърли молива. — Този човек е истински гений. Защо не му предложиш премия, ако ни каже как го прави?

— Убеден ли си, че е Уолъс? — попита Брет, като му хвърли бърз и сериозен поглед.

— Във всеки случай е някой, който умее да използва всички възможности на компютъра.

— Теса спомена, че у дома си имал техника, която струва цяло състояние. Знае всички кодове за достъп, може да влезе в мрежата, когато пожелае.

— Проверих рапортите на охраната, доста често работи до късно, но по дяволите, нищо не мога да открия! — яростно избълва Евън.

— Всичко е тук, но още не сме анализирали докрай данните.

Брет стана и неспокойно закрачи из хотелската стая. По, дяволите, започваше да му омръзва този живот с куфари по хотели. Копнееше за кристалния, чист, планински въздух, миризмата на пушека от горящото в камината дърво, бушуващата сила на кон под

себе си. Раздвижи широките си рамене сякаш опъваше невидими вериги, а раздразнението от работата го измъчваше.

Евън също стана и раздвижи схванатите си мускули.

— Стига толкова за днес. Пред нас са почивните дни. Тогава ще свърша много повече работа, без да се преструвам цял ден, че проучвам системи и опции. На сутринта пътувам за Сан Франциско, но най-късно в събота сутринта се връщам. Искаш ли нещо от офиса?

— Не — разсеяно отвърна Брет, гледайки през прозореца морето от светлини, разпрострели се докъдето поглед стига. Подобно на Ню Йорк Лос Анжелис никога не спеше. В ранчото при падането на нощта животните заспиваха, хората — също.

След като Евън се прибра в стаята си, Брет остана на прозореца, но вече не виждаше светлините. Тялото му усещаше натиска на меката ѝ плът и той стисна зъби. Желаше я. Нямахше нужда да извиква името ѝ — в сравнение с нея всички останали жени губеха лице, самоличност, дори пол.

Погледна с отвращение хотелското легло, осъзнал, че няма да може да заспи, когато най-накрая си легне. Леглото в ранчото бе голямо и широко и внезапно си я представи там, меката ѝ, тъмна коса, разпиляна на възглавницата му, докато тихо спеше, завивките, закрили голите ѝ рамена, за да я предпазят от хапещия мраз на ранното пролетно утро. Разтърси глава, за да изтрие картината, но тя остана в него, а заедно с нея и още един тревожен образ — на дългите зимни нощи, на това как я люби в същото легло със съзнанието, че на следващата нощ пак ще е негова.

Намръщи се. Няма да допусне така да го завладее. Ще я люби и ще я забрави, защото тогава ще разбере, че е съвсем същата като останалите жени, които бе имал и забравил.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Теса винаги пристигаше малко по-рано на работа и днес Сами ѝ донесе чаша кафе преди началото на работното време.

— Не си спомням дали го пиеш със захар или сметана, затова донесох и двете — каза ѝ и леко се изчерви, докато ровеше в джобовете си, за да извади две пакетчета захар и малка пластмасова кутийка с изкуствена сметана и отлепващо се капаче.

Тя с благодарност прие кафето. След като пролежа будна половината нощ, малко се успа и пропусна обичайната си лека закуска. Чувстваше се доста зле и само уверенията на огледалото ѝ дадоха смелост да посрещне деня. Изглеждаше нормално, с изключение на леките кръгове под очите, обаче не се чувстваше така.

— Може да се каже, че ми спаси живота — въздъхна тя. — Благодаря, Сами. Тази сутрин нямах време за закуска.

Той пристъпи от крак на крак.

— Всъщност цяла нощ работихме върху Нелда. Хилари е чудесна, нали? Не се налага нищо да ѝ обяснявам, вече го знае.

— Тя е идеална за теб — твърдо рече Теса.

Думите минаха покрай ушите му.

— Все още щях да сглобявам Нелда, ако Хилари не ми бе помогнала. Има някакви връзки, които могат да ни помогнат да продадем Нелда. В банката среща всякакви хора.

— Тя е чудесно момиче. И е много хубава.

Той погледна леко изненадано.

— Ами, да, но най-хубавото у нея е, че е толкова умна. Състави програмата за Нелда.

Теса се отказа. Бе опитала всичко, само дето не му направи предложение за женитба от името на Хилари. Съмняваше се, че има жена, способна да го привлече както Нелда, но проблемът бе на Хилари. В момента си имаше собствен огромен проблем за разрешаване и той бе около метър и деветдесет с виолетови очи. Не бе

ли разбрала от самото начало, че с Брет Рътланд нямаше да успее да се справи?

Долови някакво движение покрай рамото на Сами и вдигна очи, след което сърцето ѝ спря да бие за миг, когато срещна присвития поглед на Брет. Той враждебно изгледа Сами, сетне премести същия поглед върху нея.

— Добро утро — обърна се към нея, но тя усети гнева зад хладния му тон.

— Добро утро — спокойно отвърна. — Господин Рътланд, това е Сами Уолъс от компютърния отдел. Сами, Брет Рътланд.

Сами протегна ръка с бърз, неумел жест и лицето му светна в готовност.

— Много ми е приятно!

Безупречно овладян, Брет се ръкува с него.

— Често слушам за вас, господин Уолъс. Смятат ви за гений по компютрите.

Сами грейна. Обаче преди още да успее да каже нещо, Пери Смидърман се втурна в офиса, забелязал Брет. Почти забоксува, когато спря при тях.

— Господин Рътланд! — възкликна Пери с такъв фалшив ентузиазъм, че Теса потръпна заради него.

— Мога ли да ви помогна, господине?

— Да — рязко отвърна Брет. — Искам да говоря с вас насаме и реших да ви се обадя, преди да се кача в кабинета си. Бих искал да ми предоставите определена информация.

— Да, разбира се, разбира се — избърбори Пери.

— Оттук моля, към кабинета ми...

Брет кимна на Теса и Сами и се отправи към кабинета на Пери, който подскачаше около него като нервен пудел.

— Можеш ли да повярваш? — попита недоверчиво Сами. — Чувал е за мен.

Той грееше от удоволствие, а очите му блестяха зад диоптрите на очилата.

Теса седеше абсолютно неподвижна, но Сами не долови липсата на реакция — бе твърде омаян и доволен, за да усети каквото и да е. Беше време да тръгва на работа и се понесе така небрежно навън, както бе и влязъл. Теса включи компютъра, но седеше, втречена в

мигация курсор, без всъщност да го вижда. Брет бе сдържан както обикновено, но тя бе изключително чувствителна към настроението му и усети кипящия гняв под спокойната външност. Случило ли се бе нещо тази сутрин, което да му развали настроението, или бе сърдит, защото на влизане я бе заварил да приказва със Сами? Изрично ѝ бе наредил да не се вижда със Сами след работно време, но сега бе в службата. Не можеше да очаква от нея да избягва колегите си. Беше абсурдна самата мисъл, че може да ревнува от Сами. Дори не бе от класата на Брет и това трябваше да му е ясно. Бе му съобщила, че Сами ѝ е само приятел, но така се бе вторачил в него, сякаш искаше да му удари един, а бедният Сами и представа си нямаше какво става.

Ревнуваше ли Брет? Тази вероятност почти я замая от надежда. Нямахше причина да ревнува, но това не бе ли знак, че държи на нея повече отколкото бе предполагала?

Теса бе достатъчно добра и дисциплинирана в работата си и успя да свърши нещо, въпреки че с едно око наблюдаваше вратата на Пери в очакване Брет отново да се появи. Бе неспокойна и развълнувана и се усмихна на себе си, защото никой от приятелите ѝ не би повярвал, че Теса Конуей може да се притесни заради мъж. Разликата бе, че Брет не бе просто някакъв мъж, бе мъжът, и това имаше огромно значение. Дори и с Андрю не бе изпитвала това, което сега изпитваше към Брет, а тогава Теса искрено вярваше, че е влюбена в Андрю. Разбираше, че има различни видове любов и дълбоката, ненаситна потребност, която чувстваше към Брет, далеч надхвърляше всичките ѝ представи.

Най-накрая Брет излезе от кабинета на Пери, но я подмина, без дори да погледне в нейната посока. Теса почувства пристъп на неоправдана обида. В крайна сметка тя бе заявила, че ще ѝ е неудобно от клюките в службата, и Брет само изпълняваше желанието ѝ да не разкрива връзката им. Ала усети, че очакваше нещо от него — поглед, усмивка, нещо да я успокои, че не е така студен, както изглеждаше.

Каквото и да бе поискал от Пери, явно Пери не бе останал с приятно чувство от посещението му. През отворената врата на офиса му Теса виждаше как крачи напред-назад и ту извиваше ръце, ту прокарваше пръсти през оредяващата си коса. Бе чувала, че появата на Брет често имала такъв ефект върху мениджърите и началниците на отдели, и се почувства леко обърквана, защото не можеше да съвмести студения и суров началник, който дереше парченца кожа от всеки

провинил се, и мъжа с горяща чувственост, който я целуваше с такъв сладък огън.

Как може да се влюби така безпомощно в човек, когото едва познаваше? За нея той представляваше загадка, личността му бе заплетен лабиринт, който копнееше да разгадае, защото усещаше, че наградата за откритите тайни на личността му щеше да бъде огнена любов за цял живот.

До обед новината, че Брет Рътланд се е срещнал, на четири очи с Пери, се разнесе из сградата.

— Какво става? — нетърпеливо попита Били на обед. — Пери загазил ли е?

— Нямам представа — сепна се Теса при тази мисъл.

— Тогава защо Рътланд се е срещал насаме с него?

— Все повтаряш да не фамилиарнича с хората — каза Теса невинно. — Какво очакваш, да отида при него и да му кажа: „Господин Рътланд, скъпи, какво правиш тук?“

— Никой няма да се изненада — възропта Били. — И най-вероятно той ще каже: „Госпожице Конуей, скъпа, защо не излезем на вечеря, за да ти разкажа всичко?“

Да, може да го каже, помисли Теса и се усмихна. Сигурно е първокласна глупачка, но копнееше времето да мине, за да го види отново, макар и със съзнанието, че не е в особено добро настроение, а бе труден характер дори и в добро настроение. Обаче искаше да го види, искаше да сложи глава на силните му гърди и да погълне близостта му, както цветето поглъща слънчевите лъчи. Познаваше го от по-малко от седмица, а той се настани така трайно в мислите ѝ, че вече ѝ бе трудно да си спомни какъв бе животът преди, когато го нямаше високият мъж със светлокестенява коса и морскосини очи, който засенчи всички останали познати мъже и превзе мечтите ѝ денем и сънищата нощем. Имаше ли вече и един миг, когато да не мисли за него? Едва ли. Дори и когато спеше, той оставаше в съзнанието ѝ. Заспиваше с мисълта за него и се събуждаше в продължение на същата мисъл, сякаш през цялото време е бил до нея.

— Отново замрежи поглед — каза Били, докато я наблюдаваше. — Който и да е той сигурно е голяма работа.

Теса затаи дъх.

— Така е.

— Брет Рътланд е, нали? Усмивката ти преди малко, когато го обсъждахме... Не мога да я опиша.

Нямаше смисъл да отрича, тъй като в този момент бе неспособна да овладее изражението си, а и нямаше намерение да крие чувствата си към него. Не се срамуваше от любовта си, чувстваше се възвисена от нея, сякаш сега бе по-жива от всякога.

— Да — призна тихо.

Били усилено разсъждаваше.

— Онзи ден в асансьора ли се запозна с него?

— Да. Същата вечер излязохме заедно. Снощи също.

— Излизали сте два пъти и смяташ, че си влюбена в него? В Секирата? Теса, няма двама души, които да си подхождат по-малко отколкото ти и Брет Рътланд! Ти си душата на всяка компания, а той — виж сама. Влиза някъде и се възцарява мълчание.

Този Брет бе за пред хората. Били никога няма да разбере какъв неустоим чар излъчва насаме, как съсредоточава цялото си внимание към жената и изисква същото от нея. Ала Теса бе познала целувките му, бе почувствала огъня му, напирател към тялото ѝ, и никога нямаше да го възприеме като студения, безмилостен изпълнител на специални задачи, който се отчиташе единствено пред Джошуа Картър.

— Нали ще си остане между нас? — помоли тя Били. — Твърди, че не му пука кой знае, но няма да е приятно всички да започнат да клюкарстват за нас.

— Разбира се — с готовност се съгласи Били и се протегна да я потупа по ръката. — Не си избрала лесен характер, по когото да си паднеш, нали?

— Естествено, че не — меките устни се извиха в кисела гримаса. — Лесните бяха твърде... лесни.

Били осъзна, че се грижи за Теса, откакто по-младата жена се бе преместила в Лос Анжелис, но никога досега не бе имала предчувствието, че Теса може да си докара сериозни проблеми. Още преди да свикне с различията между Тенеси и Калифорния, Теса възприемаше всичко с висок дух и чувство за хумор. Брет Рътланд обаче можеше да пречупи светлия дух на Теса със студената си жестокост, ако Теса го обичаше твърде много, а той нея — твърде малко. Били погледна загрижено приятелката си.

— Ако имаш нужда от мен, просто вдигни телефона и се обади — предложи ѝ. — За теб винаги имам напитка, свободно легло и рамо, на което да поплачеш, самостоятелно или в комбинация.

— Благодаря ти. Знам, че винаги мога да разчитам на теб — Теса топло се усмихна на приятелката си. — Не бъди така намусена! Досега никога не съм падала по гръб, нали?

— Досега не си се и влюбвала — отвърна Били. — Любовта може да се окаже ад, повярвай ми.

Да, може, и Теса вече се бе горила от пламъците ѝ, но малкият пламък, запален от Андрю, не бе нищо и сравнение с адския огън, който Брет разгаряше само с влизането си в стаята. Леко объркана, защото никога не се бе съмнявала в любовта си към Андрю, вече започваше да се чуди дали не е била само привързана към него. Просто не можеше и да има сравнение между онова, което изпитваше тогава, и чувствата ѝ към Брет. Изпитваше неудържимо желание да се хвърли в прегръдките на Брет и никога да не се откъсва от тях, да се притиска така, докато плътта ѝ се слее с неговата, докато престанат да бъдат две отделни личности, а станеха част един от друг, вечно свързани с плът, сърце и разум. Когато не бе с него, се чувстваше самотна, а през целия си живот досега никога не е била самотна. Често се случваше да е сама, но се радваше на самотата, така както на приятелската компания, но сега усещаше странна непълнота.

Той дойде да я вземе вечерта и от един поглед Теса разбра, че е ядосан. Гневът му не бе бурен, но бе още по-моцнен поради самообладанието му. По гръба ѝ полазиха ледени тръпки, когато го погледна в присвитите очи.

— Ако нямаш намерение да скъсаш с Уолъс, просто си кажи. Не обичам да ме лъжат.

— Не съм те излъгала — твърдо отговори тя. — Сами е приятел, нищо повече. Работим на един етаж и непрекъснато се засичаме. Не мога да се крия от него под бюрото.

В погледа, който ѝ отправи, имаше нещо първично. Докосна нежната ѝ брадичка с корави, слаби пръсти, лек допир, който въпреки това я потресе със собственическото чувство.

— Никога не ме лъжи — отсече той, наведе се и я целуна.

Сякаш не го бе вкусвала от цяла вечност, усети как устните му алчно се вкопчиха в нейните и вдигна ръце, за да обгърне рамената му.

Леко разтреперана, отдала се на насладата, която я завладя в отговор на едва доловимото докосване, го целуна с целия сладък огън, на който бе способна. Най-после той вдигна глава, очите му пламтяха, а по челото му бяха избили ситни капчици пот.

С напредването на вечерта напрежението помежду им се засили. Колкото и да обичаше морски деликатеси, Теса само побутваше омара си, тъй като всяко нервно окончание улавяше сигналите на чувствената му възбуда, а у нея се натрупа горещ копнеж да му отвърне. Караше я да се чувства наистина желана, сякаш досега не бе и подозирала собствената си женственост. С него бе примитивна и наситеността на чувствата я плашеше, ала бе и подмамена от силата им. Бе отминал моментът, когато още можеше да избяга. Може би бе станало твърде късно от мига, когато се бе взряла в синята красота на очите му.

— Да прекараме утрешния ден заедно — внезапно предложи той и за пръв път в живота си постави личните планове пред служебните. Чакаше го работа, обаче тя загуби значение пред необходимостта да задълбочи връзката с Теса. Когато видя как Сами Уолъс се навърта около нея сутринта, го обхвана такава безмилостна ярост, че бе готов да удуши нещастника. Никога преди не бе изпитвал собственическо чувство към жените, но и те му се отдаваха толкова лесно и бързо, че можеше да оцени само физическото удоволствие. Теса обаче не му се бе предлагала. Бе го примамила със съблазнителна усмивка и засмени очи, после отлетя от докосването му. Бе мъж и ловец. Щеше да я има, и то скоро.

— Добре — съгласи се Теса, въпреки че бе по-скоро заповед, отколкото покана. Очите ѝ обходиха суровото, грубо лице и стягането в гърдите ѝ я предупреди, че пак е забравила да диша.

Той тихо изруга, думите звучаха като едва доловимо ръмжене. На лицето ѝ се изписа нежно изражение на давец се, от което тялото му се стегна от копнеж.

— Да си тръгваме — рече рязко, скочи на крака и я издърпа от стола. Тя не се възпротиви, мълча, докато той плати сметката, после леко се облегна на него на излизане.

Бе захладняло и Теса обърна зачервеното си лице към свежия вятър. Чувстваше се сгорещена, сякаш вътрешната ѝ пещ работеше с пълна мощ и ѝ се прииска да свали дрехите си, които като че внезапно я сковаха. Той отключи вратата на колата, отвори я, настани я вътре, а

Теса пое дълбоко дъх и потръпна. Как би могла да овладее дивият си копнеж? Той я изгаряше, превърна тялото ѝ в кипящ котел от любов и желание. Когато той седна зад волана, тя промълви с унесен глас:

— Брет — и протегна ръка към него.

Той рязко се дръпна от допира на ръцете ѝ върху гърдите му.

— Караш ме да губя контрол — предупреди той с нисък, груб глас. — Искам да те съборя върху седалката и веднага да те обладая. По дяволите, ако нямаш същото намерение, не ме предизвиквай, защото се движиш по тънък лед.

Тя едва въздържаше сама себе си, но долови напрегнатото предупреждение в гласа му и се отдръпна, стиснала ръце в скута си в стремежа да овладее нуждата да го докосне. Наистина ли мислеше, че само си играе с него? Веселото момиче вече не се смееше, а обичаше, желаше, страдеше. Защо описваха любовта като върховно щастие, когато носеше такава болка? Чувствата ѝ към него бяха тъй силни и дълбоки сякаш по-голямата част от нея същността ѝ бе отнета и поставена в ръцете му. Такава любов бе като меч и обичайки Брет, тя несигурно балансираше по острието му. Не бе безопасно да го обича. В любовта си към него рискуваше нещо повече от сърцето си, рискуваше живота си, защото това бе той за нея и ако с него станеше нещо, светлината на живота ѝ щеше да изчезне, а смехът ѝ щеше да заглъхне. Любовта към такъв мъж бе плашеща, но Теса осъзна, че с Брет защитните бариери от остроумие и смях са безполезни. Унищожаваше ги с наситената си мъжественост и отприщи дълбоката страст в нея. Винаги се бе смятала за способна на всеотдайна обич, но преди Брет нямаше представа колко всеотдайна.

Караше малко по-бързо и когато хвърли поглед към него, забеляза стиснатата му челюст и чувствената му уста, изписала мрачна линия. Изглеждаш суров и опасен, не беше мъж, с когото една жена може да си играе. В по-първобитна епоха сигурно щеше да я метне през рамо и отнесе. Теса отново го погледна и я побиха тръпки, защото на лицето му бе изписана жестокост, която малко я стресна.

Когато пристигнаха до апартамента ѝ, взе ключа, отвори вратата и ѝ отстъпи да влезе. Теса включи осветлението и се обърна към него, но когато той затвори и заключи вратата, забрави какво искаше да каже. Затаи дъх с вдигнат към него поглед. Клепачите му бяха чувствено притворени, поради което се виждаше тънка морскосиня

ивица, ала намерението му не бе трудно за разбиране. Без дума да обели, той свали сакото, развърза вратовръзката, като я издърпа от яката, и захвърли непотребните дрехи върху облегалката на един стол.

— А сега — прошепна ѝ дрезгаво, без да сваля поглед от нея — ела и ме докосни.

Заслепена, Теса отиде в обятията му.

Устата му бе ненаситна и груба, ала нейната не се отлепяше, изпълнена с трепетен екстаз, който искаше всичко, което можеше да ѝ даде. Ребрата ѝ пукаха от почти бруталната хватка на ръцете му, но пак не можеше да се притисне достатъчно плътно до него. Испита болка от омразното разделение на телата им. Дочу дрезгаво скимтене, което не разпозна като свое, но Брет го долови и всичко мъжко у него откликна на тези женски звуци на удоволствие. Той я положи върху ръката си, устните му оставиха нейните и описаха пътека надолу по гладката ѝ като мрамор шия и още по-надолу до твърдата изпъкналост на гърдите ѝ. Залепи устни върху плътта ѝ и дори през роклята тя усети влажната му горещина и толкова остро желание, което сякаш я прерязваше.

Тя внезапно се отпусна към него, тъй като колената ѝ омекнаха и краката ѝ се подкосиха. Също толкова бързо той я вдигна на ръце, пренесе я на няколко крачки до най-близкия стол и се настани там с нея в скута си. Теса отвори замаяни от любов очи, зелените им дълбини бяха замечтани, докато го гледаше. Ръцете ѝ се увиха около силния му врат.

— Направих всичко възможно да не се влюбвам теб — прошепна му с копнеж, неспособна да скрие любовната си тайна, — но не успях.

При думите ѝ през него премина силна тръпка. Нямаше значение колко други мъже бяха чували това обяснение в любов от чувствената ѝ уста. Нямаш значение дори и това, че никога не бе търсил женска любов. Винаги е бил студено безразличен към всякакво породено от него чувство на отдаденост, докато не се появи Теса. Бе несрещано до този момент предизвикателство. Не бе заради съпротивата, която му бе оказала, защото всъщност не се бе съпротивила. По-скоро му бе убягвала, бе го оставила да зърне женското ѝ богатство, а после бе отлетяла. Беше изключително женствена и инстинктивно я пожела. Бе жена, която прилягаше на страстната му мъжественост. В любовта си към него тя му се отдаваше и изобщо не бе склонен да я остави.

Постави лявата си длан под гърба ѝ и изви тялото ѝ, за да посрещне гладното господство на устните му, а със свободната си ръка започна да откопчава редицата ситни копченца, които се спускаха по роклята. Теса трепна в обятията му, но не се възпротиви. Не искаше да спира, искаше вечно да я люби. Бе разбрала, че има време за раздаване и време за получаване. Сега бе неин ред да дава. Щеше да се отдаде цялата на мъжа, когото обича, без принуда, с цялата любовна щедрост, на която бе способна. Сърцето ѝ така бурно блъскаше в гърдите, че почувства замайване, а в стремежа си да поеме въздух извърна глава от целувката му и му разкри нежната, фина извивка на шията си. Той я проучи с горещи устни и Теса издаде тих вик на удоволствие. Желаше го; така се нуждаеше от него, че изпитваше вътрешна болки, и се вкопчи в него с отчаяни пръсти.

— Не бързай, не бързай — прошепна той, като освободи рамената ѝ от роклята. — Нека това да продължи дълго. Да съблека това, за да мога да те виждам. Искам да останеш гола и да те докосвам навсякъде.

Измъкна ръце от ръкавите, отпусна се в люлката на ръката му и го остави да се наслаждава на гърдите ѝ, които повдигаха тънката коприна на бялото ѝ бельо. Не бе сложила сутиен и тъмнорозовите пъпки на втвърдилите се зърна бяха ясно очертани, малките връхчета молеха за вниманието му. Задиша по-тежко и бързо, когато я повдигна и смъкна роклята надолу през ханша ѝ, след което я издърпа през краката ѝ. Лежеше в скута му и очите му прогаряха плътта ѝ, докато бавно се плъзгаха по тялото ѝ. Останала бе по комбинезон, бикини в тон с него, нежен дантелен колан за жартиери, копринени чорапи и сандали с висок ток. Ръката му премина по тялото ѝ, изучавайки очертанията му, погали краката в копринени чорапи чак до глезените. Бавно събу сандалите и ги пусна на земята. После пръстите му се върнаха нагоре по краката. Напипа ластика на жартиерите и лицето му стана грубо от почти бруталното желание.

— Трябва да бъдеш държана под ключ — продума гърлено, без да сваля поглед от пътя, изминат от ръката му. Пръстите му се свиха при ластика на бикините и той ги дръпна надолу, откривайки малката вдлъбнатина на пъпа. Обходи го нежно с пръст и тъй като още неразкритите съкровища на тялото ѝ го подмавиха, ръката му се придвижи нагоре към гърдите ѝ. Той я погали, а ръката му изгаряше

плътта ѝ. Те се замята в скута му, желаше да съблече комбинезона ѝ и да докосне голото ѝ тяло.

— Моля те — тихо промълви, извила се към него.

— Какво искаш? — прошепна той. — Това ли?

Плъзна ръка под комбинезона и обгърна гърдата ѝ, като с палец потри втвърденото зърно и сякаш го запали.

Теса простена и се изви към него.

— Да. Да.

Започна тъй силно да трепери, че цялото ѝ тяло се разтресе. Той я приласка, като я притисна по-плътено към твърдото си тяло, а ръката му продължи да милва гърдите ѝ.

— Спокойно, мила — напевно промълви. — Ще ти дам каквото искаш. Докосни ме. Кажу какво точно искаш.

Първото бе лесно изпълнимо. Ръцете ѝ и без това бяха привлечени от него и тя ги постави върху гърдите му, усетила огъня на тялото му през ризата. Но второто... Какво можеше да му каже, когато знае само, че го желае така силно, та умираше от върховна болка? Бе обградена от силата му, от сексуалността му.

— Не знам — прошепна несигурно, вкопчена в него. Пое дълбоко и накъсано въздух. — Не знам какво да направя.

Сините му очи бяха потъмнели и изглеждаха почти черни.

— Миличка, много добре знаеш какво да направиш. Знаеш какво искам.

— Там е проблемът, че не знам — събрала цяла си смелост, Теса му се усмихна нежно и несигурно. — Всъщност знам какво искаш, но не знам как точно да го направя.

Брет замръзна, очите му горяха, втрещени в нейните. Размисли върху същността на казаното, а тъй като бе силно възбуден и остро долавяше всяка нейна реакция, зададе въпроса направо.

— Теса, била ли си някога с мъж?

— Не — ръцете ѝ погалиха лицето му. — Обичам те и искам да си първият.

Особен спазъм премина през лицето му. Той скочи на крака, като все още я държеше в ръцете си.

— Ще ти покажа — промърмори дрезгаво той. — Ще се погрижа за теб, мила. Няма от какво да се боиш.

Бързо отиде до спалнята ѝ, блъсна вратата с рамо, прекоси стаята и я положи на леглото. Включи нощната лампа и тя се вгледа в суровото му лице. Вече не изглеждаше студен и отчужден. Изгаряше от желание, в съзнанието му не бяха останали никакви други мисли. Нежно съблече останалите ѝ дрехи и я остави да лежи гола на леглото, а тя направи инстинктивно движение да прикрие тялото си от напористия му поглед.

— Не, искам да те погледам — помоли той и задържа ръцете ѝ над главата, докато погледът му обходи всеки сантиметър от нея. Бе невероятно, че тази прекрасна и нежна женственост никога досега не се бе разкривала пред ненаситни мъжки очи. Бе невероятно, че никой мъж преди него не бе прониквал в сладките ѝ дълбини. Бе невероятно, но и за миг не се усъмни в думите ѝ. Невинността ѝ бе част от нейната неуловимост. Липсата на сексуален опит я бе накарал да възпре ласките му, когато една по-опитна жена би се предала пред изкушението със съзнанието за очакващото я удоволствие. А тя бе негова, само негова. Някакъв изначален инстинкт, какъвто не осъзнаваше, че притежава, го подтикваше да я бележи като своя, така че друг мъж да не посмее да наруши владението му. Той се изправи и започна да се съблича.

Теса го гледаше, устата ѝ бе пресъхнала от възбуда, очите ѝ гладно наблюдаваха как сваля дрехите с една по една. Не бе осъзнавала колко е мускулест. Когато хвърли ризата си, тя се изуми от релефните мускули под гладката, загоряла кожа. Гръдният му кош бе широк и мощен с мускули като въжета и леко къдрави, тъмни косми. Коремът му бе плосък и стегнат, а краката притежаваха силните мускули на ездач. Легна и се надвеси над нея, като я придърпа към себе си, а очите на Теса се разшириха, когато невероятния му ръст я засенчи. Това, че бе гола в леглото с него, я накара ясно да осъзнае разликата в техния ръст и сила. Бе безпомощна пред силата му. Ако изобщо успяваше да овладее положението, то бе, защото той позволи.

Очите ѝ се изпълниха с инстинктивния страх, който изпитва всяка жена при първия си контакт с мъж. Брет го долови и го обзе нежност. Наведе се над нея и започна нежно да я целува, сладки целувки, които не разкриваха силата на страстта му. Независимо какво му струваше, нямаше да бъде груб с нея. Щеше да има време за по-

бурна любов после, но не и сега, не и първия ѝ път. Все още целувайки я, започна бавно да я запознава с ласките си.

Скоро Теса отново се извиваше в ръцете му, тялото ѝ бе като в пожар от бавните милувки, които изгаряха плътта ѝ. Той опозна сладките ѝ кътчета и всички те усетиха магията на опитните му пръсти. Тя заби нокти в рамената му, със замъглено от страст съзнание. Не можеше да мисли, можеше само да се извива, докато се опитваше да познае още от влудяващото удоволствие, което ѝ доставяше. Ръката му се намираще между краката ѝ и правеше такива неща, че дълбоко в нея се натрупа непоносимо напрежение. То се засилваше все повече и повече и тя изхлипа при неудържимо силното чувство, от което щеше да експлодира.

Брет се надигна и интимно се намести между бедрата ѝ. Подхвана ги с мощните си ръце, задържа я неподвижно и мъчително бавно прободете девствеността ѝ.

Теса извика, като усети как я изпълва, но не осъзна, че е издала звук. В прегръдката му намери нещо повече от болка, което изтри всичко от ума ѝ, с изключение на тялото ѝ и необузданото желание, което я обзе, докато я обладаваше. Това не бе просто и естествено физическо действие. Това бе акт на притежаване, изковал връзка между тях, която изплете нишката на сливане на двете им същности. Тя отдаде и той взе, но, взимайки, разбра, че естеството на всичко се е променило. С всеки бавен тласък я белязваше като своя, но нишките, които я привързваха към него, също така привързваха и него към нея. Той потръпна от силното удоволствие, а всеки сантиметър от тялото му бе изгорено от огнената ѝ сладост. Спря за момент, за да възвърне изплъзващия му се контрол.

На светлината от лампата лицето ѝ изразяваше едновременно болка и възторг, очите ѝ бяха затворени, а дъхът ѝ накъсано влизаше и излизаше. При вида ѝ нещо в гърдите му се сви.

— Причинявам ли ти болка, любов моя? — прошепна разтревожено, без да осъзнава, че за пръв път и живота си използва тази дума.

— Не — простена тя, а тялото ѝ се люшна към неговото. — Да... не знам. Брет, няма да мога да издържа, чувствата ме разкъсват...

— Шшт, няма нищо — успокой я, като поднови бавните движения, които го възпламеняваха. — Отпусни се, мила. Аз съм тук,

ще се погрижа за теб. Хайде любима, хайде.

Задвижи се в нея, стиснал зъби, за да се овладее, а цялото му внимание бе съсредоточено върху нея и следеше всяка нейна реакция. Голото му тяло блестеше от пот, а светлокестенявата коса бе станала мокра и тъмна.

Главата на Теса се мятеше напред-назад и тя извика в забрава. Не съществуваха думи, които да опишат огромните чувствени вълни, които внезапно я обзеха отвътре и я накараха да се повдигне нагоре. Извика името му. След това вече нямаше думи, нямаше нищо, освен пълното отдаване на невъзможното усещане, което той породил с невероятната си мъжественост. Смътно осъзна движенията му, неудържимата сила, и чу дълбоките, хрипливи викове на удовлетворението му.

В последвалата тишина лежаха заедно в мълчаливо изтощение, а лицето му бе сгушено в шията ѝ. Теса приглади косата му, нежно погали гърба и рамената му, макар че бе много изморена и почувства как се унася в сън. Но преди да заспи, трябваше да му каже нещо.

— Обичам те — прошепна сънено, словесен подарък, който спонтанно се отрони от сърцето ѝ. „Брет... любов.“ Двете думи бяха станали взаимозаменяеми за нея. Незабавно заспа, като дете, доверчиво сгушено в ръцете му.

ПЕТА ГЛАВА

Брет не можа да заспи толкова лесно. Отмести тялото си от нея, защото бе твърде нежна, за да я притиска така цяла нощ, въпреки че би дал всичко да остане, където се намираще. Тя запротестира насън и той я отпусна в прегръдките си, успокоявайки я с допира си. Главата ѝ така естествено намери рамото му, сякаш от години спяха заедно, сгуши се в него в съня си, а тъмната копъринена коса, се разляла върху рамото и ръката му.

Ясно очертаните му устни бяха стиснати в тънка линия, докато си припомняше как бяха правили любов. Теса бе всичко, което очакваше, и нещо повече. Никоя друга жена в живота му не го бе докарвала до такава полуда от желание, а това, че бе девствена, направи всичко по-особено и различно, което го обърка. Не бе човек, който се осланя на случайността. Когато му каза, че ѝ е за пръв път, разбра, че няма да знае как да се предпази от бременност, затова той се погрижи. Едва ли бе забелязала как се спря за момент. Но когато правеше любов с нея, когато я бе изпълнил, му мина мисълта какво би било, ако не вземе предпазни мерки, и внезапно му се прииска тя да забременее, да носи детето му. Яростно възневидя необходимостта да внимава. Прищя му се да ѝ даде същината на мъжествеността си, съюза на телата им в чудо, което да се превърне в бебе, неговото бебе.

Никога не бе изпитвал желание да покани жена в ранчото, ала си представи Теса толкова лесно, сякаш цял живот е била там. Щеше да хареса здравата къща с голяма камина, огромните пространства, извисилите се планини. Представяше си я как язди до него, а нежното ѝ, екзотично лице, поруменяло от удоволствие. Представи си я и в леглото.

Усмихна се леко. Нямаше съмнение как щеше да я приеме баща му. Имаше ли мъж на земята, на когото Теса да не може да влезе под кожата? Като се има предвид слабостта на Том към жените, която честно си признаваше, Брет бе сигурен, че с Теса ще се погодят от

първия момент. Щеше да навие Том около малкия си пръст в мига, когато чуе ленивия ѝ, провлачен говор.

Един спомен го прободеше и той затвори очи от острата болка на желанието. „Обичам те“ бе казала тя, думите бяха нежни и хармонични и му прозвучаха толкова на място.

Чувствата и мислите му в този момент му бях съвсем чужди и в периферията на съзнанието си възнегодува срещу Теса, задето ги бе породила. Защо не бе като всички останали жени, с които е бил? Да си прекарат добре в леглото, небрежна целувка за довиждане, след което да излезе от живота ѝ така спокойно, както бе влязъл. Това бе очаквал, друго се получи. Бе му дала каквото искаше, сладкото си, нежно тяло, но давайки, някак си бе взела нещо от него, което не бе искал да предложи.

Най-накрая се размърда, протегна ръка да изгаси лампата и тъмнината внезапно го обгърна, ала пак не успя да заспи. Усещаше топлото тяло до себе си така приятно, че му се прииска да се обърне и притисне плътно до нея. Дишането ѝ бе едва доловимо, но усещаше дъха ѝ върху кожата си. Бе спал с много жени, но не обичаше да спи прегърнат, при все това не искаше да я пусне. Човек бързо можеше да свикне с това.

Ще се ожени за нея, реши хладнокръвно. Подхождаше му повече, отколкото си бе представял. Веднъж да се оженят и ще прекрати флиртовете ѝ с всеки мъж наоколо. Бе негова и нямаше да стои и гледа как влудява мъжете с бавни усмивки и меден, провлачен говор.

Чувство на удовлетворение го обзе при мисълта за брак с нея. Да, точно това искаше. Досега бракът не присъстваше в плановете му за бъдещето, ала Теса промени всичко. Неудовлетворението от досегашния му живот внезапно изкристализира и той разбра какво ще направи. Ще се ожени за Теса, ще напусне Картър-Маршъл и ще я отведе в Уайоминг. Искеше да живее в ранчото, това най-много му допаднаше и тя се вписваше в него. И без това бе време старият Том да стане дядо. Първата му мисъл бе за синовете, които Теса щеше да му роди, после въображението му представи картина на малко момиченце с пленителната усмивка и големите, зелени очи на Теса и разрошени тъмни къдрици. Обля го пот. По дяволите, какви ги мислеше? Дъщеря от Теса с години щеше да го държи на тръни, да се чуди кой див, млад

жребец се увърта около бебчето му, а бебчето вероятно щеше да флиртува до полуда и да насърчава дивите, млади жребци.

В тъмното нежелана усмивка се разгърна върху суровото му лице. Животът с Теса никога нямаше да е скучен. А бе казала, че го обича. Щеше да се омъжи за него безусловно, когато решеше. Изобщо планът бе добър. Той се успокои, притисна жената още по-плътно, възшебният ѝ аромат го предизвикваше, после се унесе в сън.

На следващата сутрин Теса се събуди първа, неспокойна поради необичайната тежест и топлина в леглото ѝ. Когато отвори очи, видя тила му пред себе си. През нощта се бе обърнал по корем и се бе проснал върху своята част от леглото и половината от нейната. Дъхът ѝ спря при вида на немирната като грива на рошав лъв светлокестенява коса и сърцето ѝ прескочи един удар. В нея се надигна любов, от която направо я заболя, и тя протегна трепереща ръка да го докосне, но после се усети и я отдръпна. Нека поспи. И без това какво можеше да му каже тази сутрин? Как да се държи? С изненада осъзна, че се притеснява от него след тази нощ. Неудържимата страст, която споделиха, ги сближи физически, но във всяко друго отношение чувстваше несигурност.

Внимателно се измъкна от леглото, грабна халат и тихо излезе от стаята, за да си вземе душ. Очите ѝ бяха разтревожени. Бе му разкрила чувствата си, но и в най-страстните мигове помежду им, не бе изразил нещо повече от сексуално влечение към нея. То бе достатъчно силно, призна си кисело, докато стоеше под душа и струята обливаше лицето ѝ. Тялото ѝ бе чувствително и тръпнещо и ѝ напомняше за преживяното през нощта.

Спря за момент, мислите ѝ се отнесоха. Беше хубаво, толкова хубаво, че бе помислила, че ще умре от наситеното удоволствие. Значи това било. Не си бе представяла, че може да е така неудържимо и възвишено. Значи това беше да се отдадеш на мъжа, когото обичаш.

Когато приключи с душа, се уви в халата и надникна в спалнята, но Брет още спеше. Отиде в кухнята, включи кафеварката и седна на масата, отпуснала ръце върху покривката с невиждащи очи, и мисли погълнати от мъжа в леглото ѝ и любовта, която бяха споделили през нощта. Въпреки страстта му бе доловила, че част от него остава отчуждена, недокосната, някаква сърцевина, която наблюдаваше, ала не участваше. Защо искаше толкова много от нея, след като отказваше

да сподели тази част от себе си? Тя не искаше да сдържа чувствата си — бе твърде любвеобилна и открита, за да се контролира непрекъснато. Желаше да му даде всичко, на което бе способна, но поради сдържаността му се чувстваше предпазлива и несигурна в себе си. А никога не бе изпитвала неувереност. По принцип бе решителна, от самото начало знаеше какво иска, макар да имаше реална представа какви са шансовете ѝ да го постигне.

Желаше Брет, желаше го с яростна женска потребност, каквато досега не бе изпитвала. Бе ѝ станал необходим като въздуха, който дишаше.

Кафето бе готово и докато си сипваше, чу Брет да се размърдва. Усети как внезапно ѝ става горещо и лицето ѝ се зачервява. Забързано сръбна глътка кафе, изгори си езика, а ръцете ѝ се разтрепериха. Остави чашата, преди цялата да се полее. Престани да се държиш като ученичка, смърри се тя, но никакво мъмрене на света не можеше да успокои препускащото ѝ сърце.

— Теса.

Гласът му рано сутрин бе още по-дрезгав и в отговор една тръпка премина по гърба ѝ. Бавно обърна глава и го погледна, застанал на кухненската врата обут само в чифт тъмносини гащета.

Запленена от силната, здрава мъжественост, погледът ѝ погали цялото му тяло, от главата до петите, без да пропусне и сантиметър. Топлината докара цвят на лицето ѝ, породен от вълнение и смущение.

Той наблюдаваше изразителното ѝ лице, забеляза нескритото възхищение в очите ѝ, а смелата ѝ невинност предизвика желание да я вдигне и занесе обратно в леглото. После, колкото и невероятно да бе тя се изчерви.

Отиде при нея, прегърна я и я притисна към гърдите си.

— Защо се изчервяваш? — попита я нежно.

— Снощи... поведението ми... и това, което казах.

— И това, което правихме — довърши той, като се усмихна над главата ѝ. — Добре ли си?

Колкото и да му се искаше отново да я люби, бе наясно колко е нежно тялото ѝ, с фини, деликатни кости, и не искаше да ѝ причини болка.

— Да — въздъхна тя и отпусна глава върху него. Ръцете ѝ се плъзнаха по стегнатия му кръст и преминаха към силните мускули на

гърба. — Тялото ми е само малко по-чувствително, нищо повече.

Целуна къдравия кичур върху челото ѝ, после го бутна настрани и си наложи търпение. Можеше да изчака, не бе лесно, но можеше. Припомни си снощните планове и го обзе внезапен порив да ги приведе в действие. Колкото по-скоро я заведеше в ранчото, толкова по-добре.

— Следващата събота и неделя — прошепна той, — ако успее да се освободя, ще те заведа в ранчото.

Главата ѝ се вдигна от гърдите му, очите ѝ светнаха от възбуждане.

— Ранчото! Колко хубаво! Но защо да не можеш да се освободиш? Дори и на шефовете им се полага почивка от време на време.

— Обикновено да — съгласи се той, усмихвайки се на нетърпението ѝ. — Но сега работата е друга...

Той прекъсна изречението си и се намръщи. Не бе в негов стил да се доверява на никого, особено по деликатни въпроси, а за малко да изтърси всичко пред нея. Още едно доказателство за това как го бе обсебила, колко дълбоко в мислите му се бе настанила.

Теса вече усещаше и най-малката промяна у него, затова долови внезапно обзелото го напрежение.

— Брет? Нещо не е наред ли?

Обезпокоена, тя си припомни откъслечните слухове за Брет Рътланд. Появата му обикновено означаваше неприятности, но не за него, а за хората, с които си имаше работа. Наричаха го Секирата. Откриваше корена на всеки проблем и хората, причинили го, биваха уволнявани. След разговора си с Брет предния ден Пери Смидърман бе като парцал.

— Пери... има ли нещо нередно в счетоводния отдел? С Пери ли е свързано?

Той инстинктивно се размърда, за да прикрие изпуснатите думи, макар че се почувства неудобно заради това колко бързо бе хванала правилната нишка.

— Не, нищо подобно — измърмори той и за да отвлече вниманието ѝ, се наведе да я целуне. Задържа устата си върху нейната, небрежно я вкусуваше, докато растящото напрежение в тялото му го предупреди да забави.

Планът бе проработил, даже прекалено добре, така увиснала на врата му, мекото ѝ тяло напълно следваше неговото. Можеше да я има веднага, осъзна го и гласно изпъшка. Изкушението бе прекалено силно. Въпреки загрижеността си за нея, въпреки че трябваше да се чуе с Евън, обви ръце около нея и я вдигна. Нежните ѝ ръце незабавно се увиха около врата му и тя го зацелува, докато той се връщаше в спалнята с нея.

Евън пак позвъни в стаята на Брет и отново никой не отговори. Намръщен, остави слушалката на място. Не бе характерно за Брет да изчезва, когато имаше работа за вършене, или да не съобщава къде може да бъде намерен. Брет не бе с лесен характер, но когато ставаше въпрос за служебни задължения, можеше напълно да се разчита на него. Евън не помнеше друг път Брет да е отсъствал, когато имаше належаща работа.

Е, нямаше смисъл да се тревожи. Брет можеш сам да се грижи за себе си, а и го чакаше работа. Евън отново започна да преглежда разпечатките, като напругаше очи заради лошия печат. Трябва да се смени лентата на принтера, което допълнително усложняваше задачата. Все още го преследваше чувството, че нещо му убягва, нещо толкова явно, което от самото начало трябваше да забележи. Една от тези сметки бе фалшива, нямаше как иначе. Проверяваше ги часове наред, досега всяка бе законна и системно ги отхвърляше от списъка си. Би трябвало да става по-лесно, като с последните останали парченца от мозайка, ала не бе така. Всичко изглеждаше наред, въпреки това не можеше да се отърси от чувството, че има нещо нередно, само да можеше да го открие.

По дяволите! Листът заплува пред очите му и той ги присви, за да фокусира погледа си. Щеше да ослепее, преди да му види края.

Телефонът до лакътя му звънна и той го грабна.

— Евън Брейди.

— Откри ли нещо? — дрезгавият глас на Брет изръмжа в ухото му.

— Нищо. Започнах да мисля, че някой е платил на наемник, за да те очисти. Цял ден се опитвам да се свържа с теб.

— Няма такова нещо. Вече съм в стаята си. Ще дойда след минута, само да си взема душ. Има ли готово кафе?

Евън се протегна и разклати каната, която бе поръчал преди известно време. Не се чу нищо.

— Ще поръчам да донесат.

Брет набързо взе душ, осъзнавайки, че цял ден бе правил любов, вместо да работи, както бе редно, но просто не успя да се откъсне от Теса. Тя беше пожар, разгорял се във вените му, без да може да го овладее. Реакциите ѝ спрямо него измиваха всичко друго от съзнанието му и нищо нямаше значение, освен това отново да я има, телата им да се слоят възможно най-плътно, да се премахне отделеността на двете им същества. Когато си тръгна, тя спеше от изтощение, свита на една страна. Той оправи разбърканите завивки и покри голите ѝ рамене, като потисна порива отново да се съблече и да се вмъкне в леглото при нея. Бе най-мощното средство за отвличане на вниманието, с което се беше сблъсквал, ала го чакаше работа, макар и да си го припомни с малко закъснение.

Сложи си панталони в цвят каки и синя фланелка отиде до стаята на Евън и потропа с кокалчетата на пръстите си.

— Отворено е, влизай!

Евън не изглеждаше толкова изморен колкото преди, но бе раздражителен и препълненият пепелник върху масата свидетелстваше за напрежението. Стаята бе изпълнена със застоял син пушек. Не повдигна въпроса за продължителното отсъствие на Брет. Бе работил достатъчно дълго с него, за да е наясно доколко Брет би оставил да се бъркат в живота му, а тези граници не се разпростираха много надалеч.

Въпреки това колегата му изглеждаше по-особен. Евън внимателно го огледа. Бе изморен, имаше нужда да се обръсне, но изглеждаше... почти щастлив. Странно доволен. Не бе лесно да разбереш Брет, не грееше, но в очите му имаше сянка на задоволство, устните му бяха по-спокойни. Жена, помисли си Евън и сподави усмивката си. И не коя и да е. Теса Конуей. Отдавна чакаше този миг и вече бе решил, че не съществува жена, която да влезе под кожата на този особняк, обаче това бе преди да срещнат Теса Конуей.

Евън се изправи с прозявка и протегна изтръпналите си мускули.

— Ще се пораздвижа, преди да съм пуснал корен на стола.

Брет седна на мястото му и сложи купа разпечатки в скута си, опъна дългите си крака и ги подпря на масичката пред себе си. Докато им донесат каната прясно кафе, Брет се бе намръщил съсредоточено, всичко останало изтрито от съзнанието му, преглеждаше разпечатките ред по ред и ги отбелязваше с молив. Евън наля две чаши кафе, постави едната до Брет, а той самият остана прав като кръстосваше стаята.

— Писна ли ти вече? — измърмори Брет, докато отбелязваше поредния ред.

— Да. А и почти ослепях. Първото, което ще направя в понеделник сутринта, е да сменя лентата на принтера.

Разпечатката бе с лошо качество, съгласи се Брет. След два часа и той усети как очите му се кръстосват, прекъсна работа, облегна глава назад и разтърка носа си в основата между очите.

— Свърши ли кафето?

— Пресушихме каната преди около час.

Брет погледна часовника си. Бе почти полунощ и се почуди дали Теса още спи или е неспокойна без него. Искаше да работи до изтощение, защото знаеше, че ще се върти и мята в желанието си пак да е с нея. Миналата нощ му донесе странно удовлетворение, сякаш това, че я държи в обятията си, докато тя спи, по някакъв начин му даваше завършеност.

Върна поглед върху документите и очите му се спряха върху едно име, което често се повтаряше върху разплащателните чекове. Привлече вниманието му фактът, че името бе като на Теса.

— Каква е тази компания Конуей Инкорпорейтид, на която са издадени толкова много чекове? С какво точно се занимава?

— Доставчик — отвърна Евън. — От години работят с Картър Енджиниъринг. Строителни материали. Вече проверих.

След няколко минути Брет вдигна очи.

— Ами Конмей?

— Не ме ли слушаш? Те са доставчици...

— Не, не Конуей. Конмей — натърти върху последната сричка.

— Реших, че питаш за тях — Евън замръзна с очи вперени в Брет. — Конмей е собственост на двама души, Конърс и Мейфийлд.

Очите на Брет се присвиха.

— Издавани са чекове както на Конуей Инкорпорейтид, така и на Конмей Инкорпорейтид. И двете компании ли са законни?

— Знам ли — изръмжа Евън, приближи се до Брет, наведе се и примижа при двете сходни имена. — Напълно са ми убягнали. Мислех, че е една и съща сметка.

Брет запрелиства вече проверените распечатки, за да потърси кога за пръв път се появява Конуей Инкорпорейтид. Инстинктът му подсказваше, че са на прав път. Конуей Инкорпорейтид... Ако не беше приликата с името на Теса, нямаше да забележи.

— Нуждаем се от главния компютър — решително произнесе, като се изправи. — Най-добре да използваме централния.

Щеше да е много по-лесно да се проследи тази сметка от централния компютър.

— Да, така е — съгласи се Евън. Подобно на Брет усети успеха и това прогони умората му. Можеха да работят колкото си искат без страх от разкриване, защото бе събота вечер, почти неделя сутрин, и сградата щеше да е празна, с изключение на охраната.

Към три часа в неделя сутринта и двамата бях сигурни, че са напипали правилната нишка. Оставаше само да я проследят до виновника. Компютърните разплащания за Конуей Инкорпорейтид бяха започнали преди малко повече от година, не следваха определена периодичност и никога не бяха за някакви забележително големи суми. По няколко хиляди тук и там, които се натрупваха. Всички чекове бяха на микрофилм, но не можаха да вземат подпис от нулираните чекове — на всички фигурираше печат „Да се внесе на Конуей Инкорпорейтид“ с номер на сметката и име на банката. Брет си записа номера и банката.

— Това е, докато не видим документите от тегленето на парите или името върху чековете, издадени по тази сметка.

Бе получил главоболие от часоветеизиране в яркозелените числа на екрана. В него се надигна нетърпение, нетърпение по отношение на самия него и на работата му, което все повече го дразнеше с всеки изминал ден. Скоро, обеща си безмълвно. Скоро ще е в ранчото и умората ще се дължи на хубавата, усилна физическа работа, а не от седенето, прегърбен над бледите компютърни распечатки, или от пробиването на лабиринт от компютърни програми, за да изрови информация от електронни файлове.

— Да приключваме и да поспим.

Евън бе повече от съгласен и те се върнаха в хотела в мълчание. В стаята си Брет се съблече и просна на леглото, като изпъшка на глас, когато уморените му мускули се отпуснаха. Краят вече се виждаше и той нямаше търпение да приключи, искаше да остави всичко зад себе си и да се върне в ранчото. Странно как преди години, когато още следваше, ранчото не го привличаше както сега. То бе домът му, но навън го очакваше целият свят и го предизвикваше да използва острия си, леден ум и да го превземе. Бе успял, бе го постигнал със студената си воля и желязна решимост. Бе не само добър в работата си, а и високо платен, което му позволяваше да инвестира в различни неща. Благодарение на финансовия му успех ранчото бе стабилно и много по-приспособено от други стопанства да посрещне капризите на пазара на говеждо. Теса нямаше да открие нищо общо с детството, прекарано в стара, порутена ферма. Пак щеше да може да носи коприна, ако иска.

Затвори очи, ала образът ѝ изпълни съзнанието му и той побърза да ги отвори с мисълта, че няма да може заспи. Тялото му гореше, сякаш тя още лежеше него, обгърнала го с ръце и крака.

Колко странно, че престъпникът бе използвал името Конуей.

Имаше почти фотографска памет, внезапно си спомни служебното досие на Теса и датите на постъпването ѝ на работа. Работеше в Картър Енджиниъринг от година и три месеца. Кражбите започваха грубо преди година и един месец. Тя работеше в счетоводството и поддържаше много приятелски отношения със Сами Уолъс.

Той изруга на глас в тъмната стая. По дяволите какви ги мислеше? Не може да е Теса; тя бе цялата слънце и смях. Не, сигурно бе Сами Уолъс, който се е спрял на Тесината фамилия заради някакво извратено отмъщение. Като всички мъже Сами Уолъс можеше да се превърне в глупак по отношение на Теса.

Но, по дяволите, защо му е притрябвало да я въвлеча в мръсните си машинации? Не разбираше ли, че като използва името ѝ, автоматично хвърля подозрението върху нея? Брет стисна устни. Разбира се, че е бил наясно! Защо да не хвърли вината върху Теса? Уолъс може би си даваше сметка, че от всички в Картър Енджиниъринг най-малко биха закачали нея.

Искаше да избие зъбите на копелето и да ги натъпче в гърлото му, задето я бе изложил на такава опасност.

Бе така изморен, че цялото тяло го болеше, и въпреки че се азори не можеше да заспи. Непрекъснато мислеше за Теса, за деня, който прекараха заедно... предимно в леглото. Добрите му намерения не струваха нищо, щом се изправеше пред изкушението на тялото ѝ. Не можеше да ѝ се насити. Независимо колко страстно се любеха, веднага щом свършеха, започваше отново да я желае. Нищо в предишния му опит не го бе подготвило за силния глад, който изпитваше към нея, и неспособността да го задоволи. Обаче се бе изморил и тя спеше от изтощение, когато я бе оставил, с разпилени върху възглавницата непокорни коси.

Образът ѝ го преследваше. Неспокойно се обърна по корем, а горчивото негодувание отново се надигна. Не му се нравеше тази невъздържана страст към нея. Обичаше да владее положението, а сега не можеше да контролира и собственото си тяло, защото не успяваше да се задържи далеч от нея. Не му харесваше властта, която имаше над него. Не можеше да я изкара от мислите си! Дори и сега, когато толкова му се спеше, си спомни усещането на коприненото ѝ тяло под своето, сключените около таза му крака, дълбокия ѝ, вътрешен огън. Плътта му потръпна и той изруга през зъби. Дори и в леглото тя флиртуваше и се закачаше, смееше се и му убягваше. Мисълта му бе толкова погълната от секса, че не бе споменал за женитба, обаче скоро трябваше да прекрати тази непоносима ситуация. Когато се оженят, всяка нощ щеше да е в леглото му, щеше да е негова завинаги и той щеше да си възвърне самообладанието. Заспа с тази мисъл, обаче и в съня си бе измъчван от властта ѝ над него и се бореше с нея за надмощие в отношенията им. Никога не бе изпитвал такива силни чувства към жена и те бяха както неочаквани, така и нежелани. През целия си живот се бе доверявал единствено на Том, но сега се появи Теса, която посвоему представляваше загадка за него. Бе едновременно нежна и силна, убягваше му, но му се бе отдала, дори и когато я обладаваше, усещаше, че някаква част от нея му се изплъзва и тя го подлудяваше дори и в сънищата му.

Събуди се късно следобед. Първата му мисъл бе, че Теса сигурно се чуди къде е изчезнал. Вече бе вдигнал телефона да ѝ се обади, когато отново го обхвана негодувание. По дяволите, не трябва да ѝ се

отчита като ученик! Постави обратно слушалката. Обаче чувството на безсилие надделя и той отново я взе, като набра номера на Евън. Евън отговори на третото позвъняване, гласът му бе дрезгав и сънен, и Брет разбра, че той също наваксваше сън.

— Отивам у Теса — каза рязко. — Ще ме намериш там, ако ти потрябвам.

— Добре — сънено отвърна Евън, а после се засмя. — Напълно те разбирам. Ако можех да съм с нея нямаше да вися в някаква хотелска стая!

Брет се изкъпа и избърсна, свитите му вежди свидетелстваха за мрачното му настроение. Започна да му писва от всички мъже в страната, които се облизваха след Теса като кучета на сочен кокал. Тя бе негова. Никой не я бе държал гола в прегръдките си като него. С ръце, устни, собственическо любене той я бе белязал за своя, всяка прекрасна и копринена част от тялото ѝ. Изгаряше отново да я има, да се зарови в нея и да я прегърне така силно, че нищо да не може да ги раздели, да я предпази от надвисналата над главата ѝ смътна опасност. Надяваше се никой да не ѝ каже, че е била използвана от престъпника за прикритие. Тя харесваше Сами Уолъс. Щеше да е достатъчно разстроена, когато го арестуват, и без да знае, че я е използвал.

След половин час позвъни на вратата ѝ. После нетърпението му го принуди да захлопа по вратата с юмрук.

— Задръж топката!

Чу раздражителното ѝ мърморене отвътре и веждите му се повдигнаха от изненада заради лошото ѝ настроение.

— Кой е?

— Аз съм — отвърна ѝ лаконично.

Вратата не се отвори и тя каза също толкова лаконично:

— Какво искаш?

Завладя го такъв силен прилив на гняв, че стисна зъби, за да се овладее. Каква игричка играеше сега? Не искаше да спори през вратата.

— Теса, отвори вратата — каза с овладян глас, после изръмжа: — Веднага!

Тя отвори, но му препречи пътя. Лицето ѝ бе студено и безизразно, но очите ѝ мятаха зелени пламъци. Нямаше опит в любовните взаимоотношения, но незабавно бе осъзнала, че не ѝ е

приятно да си легне с любимия, с мъжа, когото обича, и да се събуди в празно легло и празна къща, без да ѝ остави бележка къде е или кога ще се върне, без цял ден да позвъни. Брет Рътланд бе така самоуверен, че вероятно мислеше как още го чака в леглото, както я бе оставил.

Той пристъпи напред, извиси се над нея, обаче тя не отстъпи да го пусне вътре. Морскосините му очи се присвиха. Нима си въобразяваше, че с тялото си ще го спре? Мисълта бе направо смешна, стига да бе в настроение за шеги. Едва стигаше до рамото му и бе потекъл от нея с четиридесетина килограма. Мускулите му бяха здрави като въжета, а тя бе мека като коприна и сатен, въпреки това стоеше там и го гледаше упорито и заплашително. Как не бе забелязал досега гордата решителност в погледа ѝ? Внезапно разбра, че има огнен темперамент, който обикновено бе скрит зад ленивия смях, тъй като се защитава с безразличие и чувство за хумор. Разгневяваше се, само като държеше на нещо.

Тя държеше на него. Преди тя да се усети какво възнамерява да направи, той обгърна кръста ѝ с ръка, внимателно я повдигна на височината на очите си и я задържа така във въздуха.

— Работих цяла нощ — обясни ѝ с тих и равен глас. — С Евън си легнахме призори. Когато се събудих, се изкъпах, избръснах и дойдох направо тук. Нямам навика да давам обяснения къде съм.

Теса все още го гледаше сърдито. Ако смяташе, че това е извинение, трябваше доста да поработи в тази посока. Всъщност бе само обяснение, при това дадено неохотно. Все пак по някакъв завоалиран начин бе признал правото ѝ на обяснение. Гневът ѝ бе поутихнал, ала все още не бе му простила напълно.

— Пусни ме — каза с глас, безизразен като неговия.

— Първо ме целуни.

Тя го зяпна, после се изчерви.

— Не. Ако те целуна, ти ще... ние ще започнем...

Малка, весела усмивка се изписа на суровите му устни.

— Миличка, вече съм започнал и така или иначе ще го направим.

Прииска ѝ се да го удари.

— Май не ти липсва самоувереност.

— Както и някои други неща — прошепна и я притисна към себе си. — Обгърни ме с крака.

Тя яростно го отблъсна.

— Брет, стоим на отворена врата! Пусни ме!

Той пристъпи крачка напред и ритна вратата зад себе си.

— Теса — изръмжа той и залепи устни върху нейните.

Ръцете ѝ се стегнаха срещу мощните му рамене и отново пробва да го отблъсне и пак безрезултатно. Устата му бе гореща, движеше се по нейната, разтваряше устните ѝ, за да осигури достъп на езика си и тя потръпна от удоволствие, разтърсило тялото ѝ. С едва доловимо пъшкане се отказа от гнева си. Макар да ѝ се искаше да му издърпа ушите, тя го обичаше, а бе много по-хубаво да го обича, отколкото да се карат. Не се бе обяснил във вечна любов и отдаденост, ала ѝ бе дал много повече, отколкото на всяка друга жена. Бе ѝ дал правото да му търси обяснение. Не бе избрала да се влюби в лесен мъж, но какъв мъж бе само и щеше да го направи само свой.

Дишането му бе тежко, устните — ненаситни, докато се придвижваха надолу по шията ѝ. Изви я към себе си със силната си ръка, стисната около кръста ѝ, после притисна другата си длан към гърдата ѝ. Краката ѝ автоматично се разтвориха, тя ги вдигна и обгърна стегнатия му кръст, а глезените ѝ се склучиха зад гърба му.

— Точно така — изпъшка той към шията ѝ, докато се притискаше към извитото ѝ тяло. Успя да изтръгне накъсани викове от удоволствие от нея и я караше да се извива, докато Брет вече не можеше да издържи сладкото мъчение и се понесе към спалнята с нея все още увита около тялото му.

— Кажи ми, че ме обичаш — нареди с нисък, хриплив шепот, като я постави на леглото и бързо свали дрехите ѝ.

— Обичам те.

Забеляза проблесналото в очите му удовлетворение, удовлетворение и още нещо, студено и неразгадаемо, и внезапно я обзе страх. Но веднага след това се съблече и той легна, покривайки я със стегнатата си, разгорещена плът. Незабавно проникна в нея със сила, от която ноктите ѝ потънаха в рамената му. Люби се с нея с почти неудържима страст, при все това овладян, контролираше и нея, като налагаше ритъма и темпото, и изтръгваше усещания от нея. Достави ѝ изключително удоволствие, но дори и на върха на екстаза, тя се озадачи от горчивото негодувание, с което я погледна.

ШЕСТА ГЛАВА

Брет се взираше в микрофилма с чековете, издадени на сметка на несъществуващата компания „Конуей Инкорпорейтид“, по челото му изби пот, докато с мъка се сдържаше да не повърне. За пръв път в живота си се чувстваше така зле, затвори очи и безпомощно се облегна назад. Не можеше да го възприеме, просто не можеше да повярва, не можеше да осъзнае последиците. Подписът в долния ъгъл на чековете определено бе женски. Бе направен опит да се прикрие почеркът чрез комбинация от печатни и ръкописни букви, но това нямаше значение. Това, което имаше значение, което му нанесе такъв удар сякаш бе поразен от гръм, беше името: Теса Конуей. Теса! Всемогъщи боже, как бе възможно да е тя? Как можеше така да се притиска към него, да се отдаде така диво, да му шепне, че го обича, когато през цялото време е крадяла от компанията, която той трябваше да защити?

Вдигна треперещи пръсти към очите си, сякаш да ги предпази от унищожителните доказателства пред себе си, ала не можеше да се спаси от собствените си мисли, които с всеки изминал момент ставаха все по-горчиви. Бяха го използвали с мотив стар като света. Дали си бе въобразила, че щом изкове връзката си с него, той няма да я даде под съд, ако се разкрият дребните ѝ сметки за забогатяване? Или си мислеше, че той може да я защити? По дяволите, бе му отдала и девствеността си! Малцина мъже могат да отхвърлят преплетените окови на вина, отговорност и страст.

Бе станал пълен глупак пред нея, помисли си с горчивина. Поне не бе стигнал дотам да ѝ предложи женитба. Поне не бе разбрала точно колко голям глупак се бе оказал. Това бе единственото успокоение, на което можеше да се опре гордостта му — тя не знаеше. Черна ярост се надигна в него при мисълта как тя самодоволно се поздравява, задето така лесно го подмами в мрежите си. Бе изминала едва една седмица, откакто я видя за пръв път, а вече го бе оплела, бе готов да напусне работата си и да я отведе в ранчото, изпълнен с

глупави мечти за бъдещето си с нея като негова съпруга, дори правеше планове за децата, които щяха да им се родят.

Най-големият ад бе, че трябваше само да разчете наличните знаци, но бе заслепен от собствената си страст. Тя разполагаше както с умения, така и с възможност. Апартаментът ѝ, макар и не луксозен, определено не бе евтин. Караше нова кола, обличаше се добре. Бе израснала в бедност, та леля ѝ е трябвало да ги вземе при себе си. Дали в кражбата е видяла просто осигуровка срещу евентуално обедняване?

Лицемерна малка кучка!

Рязко се надигна от стола и стана, прекара пръсти през косата си. Трепереше от силата на яростта си, толкова мощен гняв, че усещаше как го изгаря. Независимо от мотивите ѝ, тя бе крадла, а той — глупак. Бе толкова полудял по нея, че занемари работата си, нещо, което никога не бе допускал. Доста време щеше да мине, преди да може да си прости.

Почукването на вратата го стресна. Очакваше Евън и затова каза:

— Влизай — изненадан от студения си, овладян глас.

— Не можах да се отърва от Ралф — каза Евън на влизане и затвори вратата след себе си. Ралф Литъл бе шефът на компютърния отдел. — Получи ли микрофилма с чековете?

Брет посочи бюрото си.

— Сам виж.

Евън отиде при бюрото и погледна копията на чековете. За момент не каза нищо, после разтърка врата си.

— По дяволите — тихо рече.

Брет мълчеше.

Евън започна да ругае под носа си, ругатни, които биха направили чест и на хамалин. Погледна Брет и в очите му се четеше изумление.

— Повръща ми се.

Устата на Брет се изкриви горчиво, той отиде до прозореца и погледна навън.

— Познато чувство.

— Дявол да го вземе, и през ум не ми мина — дори и когато попаднахме на фалшивата банкова сметка. Реших, че е съвпадение или че името е избрано, защото прилича на Конмей.

— Да, аз също — вече се бе овладял след първоначалния шок.

След малко Евън попита:

— Какво смяташ да правиш?

— Ще поискам заповед за арестуването ѝ. Ще я дам под съд. Ще свърша работата, за която съм изпратен.

Стоманената нотка в тона на Брет накара Евън да потръпне.

— Да изчакаме няколко дни. Може би ако обясним на господин Картър...

— Нарезданията му бяха да прибегнем до цялата строгост на закона. Възнамерявам да постъпя точно така.

— Брет, по дяволите, става въпрос за Теса!

— Знам много добре за кого става въпрос — за един крадец.

— Не мога да го направя — прошепна Евън.

Нямаше нищо по-студено от очите на Брет. Изражението им бе като арктическа пустош.

— Аз мога.

Налагаше се да го направи. Нямаше никакъв избор. Нищо не можеше да смекчи смазващото чувство за предателството, усещането, че някаква неразривна част от него е откъсната, но поне можеше да изпълни задачата, за която бе изпратен в Лос Анджелис. Можеше да престане да се прави на по-голям глупак, отколкото бе излязъл. С времето можеше дори да изпитва малка благодарност към Теса. В крайна сметка му бе показала неоспоримо, че най-доброто поведение бе това, което винаги е следвал — забавлявай се с една жена, без да я допускаш до себе си. Повече няма да повтори тази грешка. Оставаше му само да свърши работата си... както и да преживее нощите без нея, когато тялото му изгаря от копнеж, когато съзнанието му е изпълнено с огнените, чувствени спомени за любенето с нея.

Вече се почувства преследван от това видение. Прогони мисълта за нея, отиде до бюрото си и се обади по интеркома.

— Хелън, свържи ме с кабинета на областния прокурор, моля.

— С областния прокурор ли? — повтори Хелън с объркан глас.

— Точно така.

Изключи интеркома и срещна мрачния поглед на Евън.

— Разполагаме с всички необходими доказателства, макар че смятам да изпратя подписа за експертиза — каза Евън. — Можем да я осъдим, ако това целиш. Само, за бога, нека не я арестуват в службата. Не ѝ причинявай това.

Очите на Брет потъмняха.

— Нямам такова намерение — отсече той. — Мислиш ли, че мога да я унижа по този начин?

Внезапно го преряза болка и за миг затвори очи. Не, не искаше да я унижава пред всички. Искаше да ѝ хвърли един хубав бой, за да я отучи да краде. После искаше да я върже към китката си, да я замъкне в Уайоминг и да я държи там, докато е жива. Дори и сега, след като разбра как го бе използвала, я желаше, и от това признание го заболя също толкова, колкото и от факта, че си е играла с него.

Интеркомът звънна.

— Господин Рътланд, на първа линия е областният прокурор Джон Морисън.

— Благодаря, Хелън.

Брет натисна съответния бутон, като дори не се замисли как Хелън се е свързала със самия прокурор. Не го интересуваше. Сега трябваше да се съсредоточи върху това да приключи работата и да го преживее.

Когато след десет минути затвори телефона, усети празнина в стомаха си. Колелото се бе завъртяло. По челото му изби пот и той я избърса.

— Ще трябва да занесем всичко това на прокурора — каза, като посочи уличаващите копия на чековете, купчините компютърни разпечатки, списъци с банкови сметки, всички използвани методи за елиминиране на законните банкови операции.

— Да. Ще ги занеса — гласът на Евън бе кух, лицето му — посивяло. Брет за миг се почуди той самият какъв вид има, след като Евън изглежда така зле. Евън я познаваше бегло, докато той... Господи, бе я държал под себе си в леглото, тя се извиваше в безпаметна страст, тялото ѝ сладко, горещо уповаващо се на неговото, бе приело мощните му тласъци в радостна невъздържаност. Поне бе излязъл достатъчно благоразумен да я предпази от забременяване... В мига, когато си го помисли, се смръзна. Вчера следобед. Спомни си как стоеше на прага, как я повдигна и прилепи към себе си. Спомни си как краката ѝ се заключиха около кръста му. Бе я занесъл до леглото и в бързината да я обладва бе забравил я пази. А може и подсъзнателно да е пренебрегнал тази необходимост, след като възнамеряваше да се

ожени за нея толкова скоро, че евентуална бременност просто щеше да е малко прибързана, нищо вече. Обаче сега...

Дали и това бе част от плана ѝ? Никога не бе споменавала за предпазване от бременност. Дали съзнателно го бе пренебрегнала с надеждата, че ако роди бебе, ще бъде принуден да я защитава, в случай че я заловят?

Какво значение имаше, запита се, измъчван от болка. Ако е забременяла, нарочно или случайно, ще трябва да я защитава. Не можеше да допусне детето му да се роди в болницата на затвора. Вече нямаше да става въпрос дали иска или не да напусне работата си. Щяха да го уволнят, че зад гърба на Джошуа Картър е снел обвиненията срещу нея, но той имаше правомощията да го направи и щеше да ги използва, ако се наложеше. Устата му се изви в горчива усмивка. Бе въпрос колко далеч бе стигнал в лудостта си, че се усети как всъщност се надява да е бременна, за да има извинение да се намеси и да я измъкне от бъркотията, в която се бе оказала.

— Брет? Добре ли си?

Неохотно зададеният въпрос на Евън го извади от черните мисли и той забеляза, че е стиснал юмруци. Наложил си да се отпусне.

— Добре съм — отвърна той, ала гърлото му гореше при тези думи, сякаш ги бе изкрещял. — Занеси документите в областната прокуратура и да приключваме.

На обед с Били този ден Теса не можеше да сдържа усмивката си и блясъка в очите. Беше влюбена и след вчерашния ден бе сигурна в любовта на Брет, въпреки че не я бе признал. Инстинктивно почувства, че ще му е трудно да се обясни — с неохота би признал емоционалната си уязвимост. По характер резервиран и овладян, той не позволяваше никой да се докосне до него, но тя вече не се съмняваше, че го е постигнала. Мисълта, че този невероятно силен и сексапилен мъж я обича, я караше да се чувства незначителна, защото животът ѝ досега беше скучно скромнен и обикновен и тя не бе сторила нищо изключително или възвишено, за да спечели любовта му. Не бе голям шеф или адвокат, нито пък всеотдаен лекар или забележително талантлив художник. Бе счетоводителка, доволна от положението си в живота, характерът ѝ не притежаваше болна амбиция. Единствените ѝ

дарби бяха смехът и способността да се радва на живота. Защо това бе достатъчно, за да привлече мъж като него? И какво значение имаше, щом наистина бе привлечен? Естествено, че никакво!

Бе преизпълнена от щастие и когато сервитьора доста небрежно донесе обяда, тя преливаше от радост и го дари с усмивка, която го накара да замръзне и той се оттегли с доста изумено изражение.

— Изглеждаш щастлива — заяви Били невъзмутимо.

— Така ли? — Щастлива не бе точната дума, бе замаяна от радост.

— Ченето на сервитьора увисна — после Били се засмя. — Значи си прекарала приятно почивните дни.

— Не съм очаквала всичко да се развие толкова бързо — замислено каза Теса, отговаряйки уклончиво на въпроса на Били. — Мислех, че ще стане постепенно, както се строи тухла по тухла.

— Брет Рътланд не ми прилича на човек, който ще изтърпи системата „тухла по тухла“. Не трябваше се съмнявам в теб. Бедният човек нямаше никакъв шанс. Вместо да предупреждавам теб, трябваше него да предупредя. Та кога ще е сватбата?

— Не сме я обсъждали — спокойно отвърна Теса без капка съмнение, че много скоро въпросът ще де повдигнат. — Ако успее да се измъкне за събота и неделя, ще ме заведе в ранчото си в Уайоминг.

— Ами! Да се запознаеш със семейството му ли?

— Най-малкото с баща му. Ранчото е тяхно. Не е споменавал други роднини.

— Всичко е наред тогава. Какви работи стават! — въздъхна Били с огромно задоволство. — Какво съвпадение. И двете по едно и също време.

Теса изненадана погледна грейналото, усмихнато лице на Били, после към лявата ѝ ръка, която бе украсена от бляскав диамант. Тя изпищя, скочи, издърпа Били от стола и я прегърна.

— Потайно същество — изкиска се тя. — Изобщо не си споменавала, че ходиш сериозно с някого. Е, с кого? Дейвид? Рон? Не, недей, не ми кавай! Знам!

— Не знаеш — засмя се Били, без да обръща внимание каква гледка представляваха.

— Патрик!

— Как разбра? — изкиска се Били, после отново се запрегръщаха.

— Да вдигнем тост — обяви Теса и вдигна чашата си с вода и малко лимонов сок, както я обичаше. — За Били и Патрик!

— За Теса и Брет! — Били взе чаената си чаша и те се чукнаха с чай и вода и пиха една за друга.

Когато отново седнаха, Били каза:

— Е, как разбра?

— Елементарно, скъпа ми Билингсли — изсумтя Теса. — Патрик е много по-симпатичен от другите двама.

Били излизаше с Патрик Хамилтън, както и с другите двама ухажори, от близо година, но никога не бе показвала някакви предпочитания. Според Теса Патрик определено бе най-подходящият за Били. Беше строителен инженер и се чувстваше по-добре в джинси и каска, отколкото в костюм, но със самоуверена мъжественост, която би направила чудеса за доста крехкото его на Били.

— Благодаря — каза меко Били. — Какво щях да правя без теб?

— Пак щеше да го срещнеш и да се ожените. Казах ти, Патрик си струва.

— Изобщо не ме забелязваше, преди да се появиш и да сложиш край на образа ми на избягала пънкарка. Знаех какво правиш, но се преструвах, че не забелязвам — призна Били малко смутено. — Когато Патрик ме покани на среща, трябваше да се оципя, за да осъзная, че е наистина. Искам да кажа, виж него! И виж мен. Не можех да повярвам, не исках да храня никакви надежди. Но този уикенд... всъщност заминава на работа в чужбина за почти две години и... ми сложи този пръстен и направо ми съобщи, че, по дяволите — цитирам го, — няма намерение да прекара тези две години без мен, така че да напускам работа и да заминавам с него в Бразилия.

Били се усмихна. Те просто не бяха Брет.

— Изкълчих си езика, толкова бързо казах „да“. До края на месеца ще подам молба за напускане.

Толкова се увлякоха в празнуване, че за малко да закъснеят за работа, а през останалата част от деня Теса се носеше във въздуха. Брет не й се бе обаждал да се уговорят за вечерта, но тя и не очакваше. Връзката им се разви бързо и според нея той бе наясно, че тя няма други планове, както и тя бе убедена, че ще го види. Не почувства и

капчица съжаление, задето отказа поканите на двама мъже, които много харесваше.

След работа бързо се прибра, извади два телешки шницела от камерата и ги остави в умивалника да се размразят. Нямахте представа с какво точно се занимава Брет, ала бе видяла изписаното на лицето му напрежение вчера следобед. Бе изморен. Ако искаше да вечеря, щяха да хапнат вкъщи. Ако имаше работа, тя и без това трябваше да яде, помисли си философски, въпреки че се почувства самотна само при мисълта да не го види тази вечер.

Спря се по средата на кухнята със замечтан поглед и ускорен пулс. Докато не срещна Брет, не подозираше, че може да е толкова чувствена, но трябваше само да го погледне, за да усети как тялото ѝ се сгорещява. Желаете го с обезпокоителна сила, защото животът ѝ се бе съсредоточил върху него, изключвайки всичко останало. Любенето му я караше да се побърква от трескаво желание. Не можеше да го овладее, дори не искаше да го овладее. Искаше да си ляга с него всяка вечер, докато е жива. Искаше да му роди деца, да се кара с него, да го обича, да язди с него в ранчото, да флиртува с него, докато морскосините му очи потъмнееха от желание и той я прегърнеше с неудържима страст. Нямахте търпение да сподели с леля Силвър...

Силвър! Теса изпъшка, сети се, че в пощенската кутия бе пристигнало писмо от леля ѝ, обаче тя толкова бързаше да извади телешкото от камерата, че бе захвърлила всичко на дивана и влезе направо в кухнята. Върна се във всекидневната, прерови пощата, докато извади писмото от Силвър и разкъса плика.

Прочете с усмивка дългото, изпълнено с новини, писмо. Планината бе разцъфнала, летните тълпи вече прииждаха в Гатлинбърг. Магазинът за кукли се разрастваше, та Силвър бе взела допълнителни продавачи, а се бе обадил и някакъв мъж, пожелал да купи старата ферма в Сивиървил, ако Теса нямахте нищо против да продаде своята половина.

Силвър споменаваше Брет едва в края на писмото, но Теса се засмя с глас, когато стигна дотам. Очакваше интуицията на Силвър да го прихване като магнит желязо. „Доведи ми този Брет Рътланд“, нареждаше леля ѝ в писмото. „Ръката ти е треперила, когато си писала името му!“

На вратата се позвъни и все още подсмивайки се, Теса остави писмото. Сърцето ѝ заби лудо, когато отвори в очакване да види Брет. Ала не беше той. Пред нея стояха непознат мъж и жена.

— Тереса Конуей? — попита жената.

— Да. Какво обичате?

Жената отвори чантата си и показа значка.

— Аз съм детектив Мадисън от полицейското управление на Лос Анжелис. Това е детектив Уорник. Имаме заповед за арестуването ви.

Теса се прибра у дома късно през нощта, отиде слепешком в тъмното до дивана, без дори да ѝ хрумне да запали осветлението. Седна, захвърленото писмо от леля Силвър се смачка под нея и тя автоматично измъкна листата. Ситни тръпки пробягваха през тялото ѝ и не можеше да ги спре. От часове трепереше, от началото на кошмара. Това не се случваше с нея, не можеше да е вярно. Отначало не повярва на детектив Мадисън. Направо се изсмя и поиска да разбере кой стои зад шегата. Детектив Уорник ѝ прочете правата, спокойно, но неумолимо настоя да си вземе чантата и да отиде с тях, но Теса още не вярваше, че е сериозно. Едва когато я изведоха навън и я настаниха на задната седалка на полицейска кола без обозначения, я озари прозрението, че няма шега, и се разтрепери.

Бе арестувана за злоупотреби. Успя да разбере това от обясненията им. Много неща ѝ казаха и макар да се опита да се съсредоточи, повечето ѝ се сториха безсмислени. Бе твърде изплашена, твърде изумена, за да ги възприеме. В полицейското управление кипеше работа, хора влизаха и излизаха, не ѝ обръщаха никакво внимание, но я картотекираха с такъв рутинен професионализъм, който я вледени. Взеха ѝ отпечатъци, снимаха я, зададоха ѝ въпроси и ѝ дадоха инструкции. Някой ѝ подаде салфетка да изтрие черното мастило от пръстите си и тя усърдно се зае с това. Бе от изключително значение да изтрие петното от ръцете си.

Най-накрая ѝ дойде на ум да се обади на Брет. Той щеше да я измъкне от кошмара. При мисълта за него се успокои. Брет можеше да се оправи с всичко. Щеше да поправи грешката, защото бе именно това. Ами ако не беше в хотела? Ако я чакаше в апартамента и се ядосваше все повече, задето я няма? Ако реши, че е излязла с друг мъж

— което донякъде бе така. Почти се разкиска, като си спомни как детектив Уорник я водеше под ръка, докато отиваха към колата.

Все пак се обади в хотела, където ѝ обясниха, че господин Рътланд е наредил никой да не го безпокои. Опита се да обясни, че е спешно, но телефонистката не отстъпи. В отчаянието си помоли да я свържат с Евън Брейди. Той щеше да предаде съобщението, щом Брет бе така зает.

Евън отговори на второто позвъняване и запъвайки се от бързане, Теса обясни коя е и че трябва да говори с Брет. Настъпи дълго мълчание, после Евън каза безизразно:

— Той знае.

Пръстите ѝ така се разтрепериха, че за малко да изпусне слушалката.

— Какво? — заекна тя. — Откъде... не, няма значение. Кога ще дойде?

— Ами... не мисля, че ще дойде.

Това бе абсурдно. Теса затвори очи и се опита да потисне надигацията се стомах, който от известно време я заплашваше.

— Какво говорите? Не разбирате какво ви обяснявам...

— Напротив, разбирам — гласа в слушалката стана по-дрезгав. — Госпожице Конуей... Теса... именно Брет повдигна обвиненията срещу вас.

Дали бе казал нещо след това? Тя не разбра. Просто бе свалила слушалката от ухото си и седеше, стиснала я така здраво в ръка, докато пръстите ѝ побеляха, а детектив Уорник внимателно я взе и ѝ предложи, вероятно в разрез с всякакви разпоредби, да се обади на някой друг от нейно име. Тя бе отказала, съзнанието ѝ бе празно, чувствата — притъпени, на кой друг да се обади? И какво значение имаше?

Не забеляза угрижените погледи, които си размениха детективите Мадисън и Уорник. Не откри нищо необичайно в пластмасовата чаша много силно черно кафе, която пъхнаха в ръката ѝ. Не я изпи, но я подържа, благодарна за топлината, която вля във вкочанените ѝ пръсти.

Съобщиха ѝ, че съдът ще ѝ назначи защитник, ако не може да си позволи адвокат, а тя объркано се намръщи.

— Мога да си позволя адвокат — рече тихо и продължи да се взира в странните цветни петна по повърхността на черното кафе.

Позволиха ѝ сама да подпише гаранцията си и го направи, но макар да бе свободна да си върви, това вече не бе от значение за нея и тя остана на твърдия, неудобен стол. Когато смяната на детектив Мадисън свърши в единадесет часа, тя отведе Теса до личния си автомобил и така Теса се прибра вкъщи.

Не бе способна да мисли. Неоформени думи се въртяха из главата ѝ, ала не успяваше да ги задържи достатъчно дълго, за да състави нещо смислено. Най-после, с бавно и нервно движение, се сви на кълбо на дивана, сякаш да се предпази от болката, която я чакаше, ако се остави да ѝ обърне внимание. Беше там, носеше се на границата на съзнанието ѝ като диво животно, което дебне да скочи върху нея и да я разкъса на парченца. Ако не я допусне до себе си, ако не я признае, ще бъде в безопасност. Ще бъде в безопасност. С тази мисъл тя потъна в успокояващата тъмнина на съня.

Когато се събуди, вече бе светло, и тя скочи на крака, все още замаяна от съня, ала инстинктивно усещаше, че е късно. Трябваше да побърза, за да не закъснее за работа. Смъкна измачканите си дрехи, запрепъва се към банята, без да се запита защо е спала на дивана и вече се бе пхнала под душа, когато осъзна какво се бе случило снощи. Устните ѝ потрепериха и се подпря на стената на кабинката. Щяла да закъснее ли? Охраната вероятно бе получила изрично нареждане да не я допуска в сградата! Ако имаше нещо сигурно, то бе, че вече е без работа.

В този момент дойдоха първите сълзи и тя безпомощно се разплака, докато автоматично се сапунисваше и миеше. Как така се бе случило? Изглеждаше ѝ абсурдно. Никога нищо не бе откраднала. Брет не го ли знаеше? Трябваше да го знае! Освен ако някой нарочно бе нагласил нещата все едно тя е присвоявала — разбира се, какво друго можеше да бъде? Трябваше да поговори с Брет. Ако смяташе, че тя е крадяла, сигурно разполагаха с много силни доказателства срещу нея, но трябваше да го убеди.

Забързано спря душа и се избърса, после уви хавлията около тялото си, понесе се към телефона и набра номера на Картър Енджиниъринг. Без проблем я свързаха с кабинета на Брет и

настроението ѝ стремглаво се подобри. Но когато се обади Хелън Уаймън и Теса потърси Брет, Хелън се поколеба.

— Съжалявам — каза най-накрая Хелън. — Господин Рътланд не приема никакви обаждания.

— Моля ви — настоя Теса. — Обажда се Теса Конуей. Трябва да говоря с него!

— Съжалявам — повтори Хелън. — Изрично нареди, че не желае да разговаря с вас.

Теса отново се разтрепери, докато затваряше телефона. Какво щеше да прави сега? Какво може да стори? Брет не искаше да разговаря с нея и при това положение бе загубена.

След няколко минути пое дълбоко дъх и изправи гръб. Не, не беше загубена. Не можа да се свърже с Брет по телефона. Щеше да отиде лично да се срещне с него довечера в хотела. Нямахше да допусне той да мисли, че е крадла. Дори не искаше да повярва, че той е повдигнал обвиненията срещу нея, докато не ѝ го заяви. Междувременно трябваше да предприеме мерки да се защити. Бе изпаднала в шок, но бе безпомощна и нямаше да се остави да я подкара в затвора за нещо, което не бе извършила. Първата ѝ задача бе да наеме адвокат и най-доброто място да го открие беше телефонният указател.

В ранния следобед си бе осигурила правните услуги на Калвин Р. Стайн и проведе дълга среща с него. Той се оказа проникателен мъж на тридесет и няколко години, който пробиваше в съда. Записа си много неща, по-голямата част от които ѝ се сториха неуместни, но Теса охотно отговори на всичките му въпроси. Обясни ѝ какво следва. В нейния случай ставаше въпрос за углавно престъпление и делото щеше да се внесе пред разширен съдебен състав, който ще разгледа уликите и ще реши дали щатът Калифорния разполага с достатъчно доказателства, за да даде ход на процес. Ако заседателите сметнеха, че няма достатъчно улики, всички обвинения срещу нея ще бъдат снети.

Теса се вкопчи в тази надежда. Ако се стигнеше до процес... по някаква причина, не смяташе, че ще го понесе.

Когато най-накрая си тръгна от кантората на господин Стайн, усети, че едва се движи от слабост, и с лека изненада установи, че не бе яла от обед на предния ден, когато с Били се смяха и вдигаха наздравици. Колко ярко грееше слънцето само преди двадесет и четири

часа! Сега всичко бе посивяло, помисли си, без да забелязва великолепия пролетен ден в Южна Калифорния.

Трябваше да хапне нещо, но тъй като приближаваше време Брет да се върне в хотела, не искаше да го изпусне. Реши, че е най-добре да отиде в хотела и да си вземе нещо за ядене от кафенето.

Точно това и направи, но когато ѝ поднесоха сандвича, само го зачопли. Всяка хапка сякаш се уголемяваше, докато я дъвчеше, и ѝ се струваше безвкусна като трици. Упорито си наложи да глътне поне малко, после извади марулката, хапваше парченце по парченце, отпиваше от минералната вода и през минута поглеждаше часовника си. Дали Брет свършва работа точно в пет? Не се познаваха толкова дълго, за да е наясно с личните му навици, притесни се тя. Не се познаваха толкова дълго, та безусловно да повярва, че е невинна за злоупотребите.

Най-накрая, когато сервитьорката започна да хвърля подозрителни погледи, Теса реши да опита късмета си. Ако още не бе в стаята, щеше да излезе във фойето, преди да пробва по-късно. За щастие не се налагаше да иска номера на стаята му, бе ѝ го дал миналата седмица, в случай че трябваше да се свърже с него.

Колената ѝ трепереха ужасно и трябваше да се вкопчи в дръжката на асансьора, докато се изкачваше, и все още трепереха, докато търсеше стаята. Когато накрая я откри, замръзна пред затворената врата. Ами ако не я пуснеш? Пое дълбоко дъх няколко пъти и рязко потропа.

Явно очакваше някого, защото отвори, без да проверява кой е. Замръзна, втренчен в нея, на грубо изсеченото му лице бе изписано презрение.

— Някак си не очаквах, че ще се натрапиш — рече ѝ студено.

— Трябва да говоря с теб — започна Теса отчаяно почти разплакана от изражението му.

— Наистина ли е необходимо? — в тона му се появи отегчение.

— Нищо няма да постигнеш, освен да ми загубиш времето.

— Трябва да говоря с теб — повтори тя и той с въздишка отстъпи и отвори по-широко вратата.

— Да приключваме тогава.

Влезе в стаята, като нервно опипваше чантата си. Възнамеряваше незабавно да му каже, че не е виновна, ала исправена

срещу него, забеляза отвращението в погледа му, сякаш бе докарала лоша миризма в стаята, и вече не можеше да се реши. Нямахше вид на човек, който се измъчва, или е бил принуден да направи нещо почти толкова болезнено за него, колкото бе за нея. Изглеждаше спокоен и овладян както обикновено. В очите му нямаше и намек, че помни часовете, през което се бяха любили.

Спря в центъра на стаята и си наложи да прекрати нервните движения на ръцете си.

— Евън Брейди... — гласът ѝ бе дрезгав и разтреперан и тя спря, за да си прочисти гърлото. — Евън Брейди ми каза, че ти си повдигнал обвиненията срещу мен.

— Точно така — спокойно отвърна Брет, отдалечи се от нея и седна на ръба на писалището с лице към прозорците. Опъна дългите си крака и ги кръстоса при глезените.

— Дори не ме предупреди...

Той се изсмя, студен, презрителен смях, който сякаш дереше кожата ѝ и я накара да потръпне.

— Нима мислиш, че само защото правихме секс, така ще лудна по теб и ще те оставя да ти се размине с кражбата? Бива си те в леглото, миличка, признавам ти го, но си имах задължения.

Теса го зяпна, дъхът ѝ спря в гърдите, макар че сърцето ѝ биеше така силно, та звукът изпълни главата ѝ. Не бе възможно да говори така! Бе притихнала и бледа като статуя, само очите ѝ, които го гледаха, горяха като живи. Бавно си повтори думите му и усети как нещо в нея умира. Езикът ѝ бе скован и не искаше да помръдне, но успя да изрече:

— Да не би... нима казваш, че си ме поканил на среща само... само защото...

— Ти улесни разследването ми — каза той и се усмихна. — Може би не трябваше да се възползвам от допълнителните блага, които предлагаше, но си сексапилно парче и исках да се чувстваш достатъчно сигурна, за да не се отдръпнеш.

Стисна челюсти поради усилието, с което си наложи да се усмихне, и мислено ѝ благодари, че сама му предостави оправдание. Не можеше да допусне тя да разбере, че го е свалила на колене. Ако не друго, трябваше да запази гордостта си. Господи, изглеждаше толкова

прекрасна и нежна, беше почти невъзможно да повярва, че е способна да открадне, макар с очите да бе видял доказателствата.

— И още нещо — добави, като прикри горчивината с небрежен тон. — В неделя следобед ме накара изгубя ума и дума и забравих да взема предпазни мерки. Вероятността е малка, но ако си бременна, ми кажи. По дяволите, дори и като знам, че вероятно си я предизвикала нарочно, една бременност ще промени положението — неохотно призна той.

Теса не мръдна и на сантиметър. Лицето ѝ бяло като платно.

— Не, не мисля, че това би променило нещо — отсече тя и излезе.

СЕДМА ГЛАВА

Теса бе наранявана и преди, но нищо не можеше да се сравни с чувството, обзело я на излизане от стаята на Брет. Болката бе толкова дълбока, толкова унищожителна, че не можеше да я обхване, ала в известен смисъл бе и дар, защото шокът я вцепени. Не само не я обичаше, а през цялото време я бе използвал! Смяташе, че между тях има нещо истинско, нещо безкрайно ценно, а разбра, че я е търсил единствено заради разследването. Любовта, в която бе така сигурна, съществуваше само във въображението ѝ. Ако изобщо изпитваше нещо към нея, то беше единствено сексуално влечение. Бе използвал тялото ѝ, само защото го беше предложила, и това за него не означаваше нищо повече от моментното физическо удоволствие.

Като погледна назад с повече мъдрост, си припомни всички незначителни въпроси, които ѝ бе задал по време на първата им среща. Дрезгав смях се надигна от гърлото ѝ. Мислеше, че е, за да поддържа разговора, да я опознае, а той бил ровел за информация!

Почувства, се... омърсена. Ужасът от арестуването, от взимането на отпечатъци, не бяха довели до подобно усещане, защото знаеше, че е невинна по повдигнатите срещу нея обвинения, по-скоро по повдигнатите от Брет обвинения. Ала сега се чувстваше насилена, както душевно, така и физически. Беше му отдала любовта си по всякакъв възможен начин, открито, доверчиво, а той безцеремонно я бе използвал сякаш бе обикновена проститутка. Обърна ѝ гръб, без да го интересува, че е потъпкал чувствата ѝ, че се чувстваше омърсена и безжизнена.

В гърлото ѝ се насъбра буца, която сякаш я задушаваше. Конвулсивно преглътна и с лека изненада се огледа. Бе в апартамента си, без да има спомен как се е прибрала. Не помнеше нищо от момента, когато напусна стаята на Брет, а стенният часовник показваше, че бе минало много малко време, значи си бе дошла направо вкъщи.

В миналото имаше мигове, когато се бе чувствала повалена, но винаги се бе изправяла, винаги бе възвръщала способността си да се смее и радва на живота. Сега не ѝ бе до смях, ала в нея имаше стомана, която нямаше да ѝ позволи да се превие. Нямаше да се остави да отиде в затвора за нещо, което не бе извършила, дори и след като Брет Рътланд ѝ бе изтръгнал сърцето. Ще направи всичко възможно да докаже невинността си. Можеше да я повали, само ако му позволеше, а нямаше намерение да го направи. Бе ѝ останала едната гордост и съзнанието, че е невинна. Това бе достатъчно да оцелее. Трябваше да обърне гръб на болката, да изгони Брет от съзнанието си, защото ако го допусне в измъчените си мисли, щеше да полудее.

Взела това решение, сякаш една врата се хлопна в съзнанието ѝ. Лицето ѝ бе спокойно, докато отиваше към телефона. Имаше нужда от единствения човек, който никога няма да се обърне срещу нея.

— Миличка, толкова се радвам да те чуя! — възкликна щастливо Силвър, от която я разделяха стотици километри и три часови пояса. — Тъкмо си мислех за теб. За сватбата ли се обаждаш?

— Не — спокойно отвърна Теса. — Лельо Силвър, арестуваха ме. Имам нужда от теб.

След пет минути Теса затвори телефона, а в ушите ѝ още звучаха сериозните уверения на Силвър, че ще пристигне на следващия ден. Ако Теса се нуждаеше от пример за любов и доверие след поведението на Брет, Силвър ѝ го бе дала. Подкрепата на леля ѝ бе спонтанна, безрезервна и така яростна, та ако Брет Рътланд можеше да ѝ падне в ръцете в този момент, щеше да стане на пух и прах, без да успее да се предпази.

Едва затвори телефона и на вратата се позвъни. Спомни си предната вечер, когато отвори на двамата детективи, особено жесток шок, след като така нетърпеливо бе очаквала Брет, и замръзна за миг. Да не би да е възникнал проблем? Възможно ли е да са анулирали гаранцията ѝ?

— Теса? Добре ли си?

Бе гласът на Били, който звучеше разтревожено. Теса отвори на приятелката си и се почуди какво ли ѝ е известно, ако в службата вече се е разпространила новината за арестуването ѝ.

Били влезе с притеснен поглед.

— Болна ли си? — попита. — Никой не знаеше защо днес не си на работа. Опитах се да ти се обадя по обед, но нямаше отговор.

— Искаш ли кафе? — покани я Теса със спокоен и безизразен глас. Били вече отговори на единия въпрос — причината за отсъствието ѝ още не бе оповестена, макар че в края на краищата щеше да стане ясна. Ключките винаги намираха начин да се промъкнат като ситен прах през пукнатините на пода.

— Бих искала отговор, но ще приема и чаша кафе — сопнато отвърна Били.

Добре, защо не? Защо да избягва проблема? Нищо лошо не бе извършила.

— Мисля, че съм уволнена — устните ѝ се извиха в лека, кисела усмивка. Всъщност не бе уведомена за уволнението си, но заповедта за арестуването ѝ бе достатъчно красноречива.

Били тръгна по петите ѝ към кухнята, пелтечейки въпрос подир въпрос.

— Уволнена? Не говори глупости — какви ги приказваш? Защо им е да те уволняват? Ами Брет?

Теса извади кутията с кафе от шкафа и спокойно се зае с приготвянето му.

— Брет се е обадил на полицията да ме арестуват — съобщи, сякаш потънала в далечно море от безразличие. — За злоупотреби. Изглежда се е интересувал от мен само заради разследването.

Обърна се и погледна Били, като се питаше дали хладното ѝ изявление ще сложи край на приятелството им. В момента не вярваше на никого, освен на леля си.

Били силно се зачерви.

— Това сериозно ли е? — попита с груб тон.

Теса нищо не отговори, ала видът на бледото ѝ, безизразно лице бе достатъчно убедителен.

— Що за сляпо, подло копеле! — изръмжа Били и малките ѝ ръце се свиха в юмруци. — Ти си толкова крадла, колкото и... майка ми! Откъде му е хрумнала такава нелепа мисъл? Какви улики има?

— Не знам. Днес наех адвокат. Предполагам, че той ще разбере.

Част от вледененото ѝ сърце се затопли от спонтанната защита на Били, ала много малка част. По-голямата част от сърцето ѝ бе умряла преди един час.

Били погледна Теса, забеляза празнотата в очите ѝ и устните ѝ потрепераха.

— Господи, няма да го понеса — прошепна и отиде да прегърне Теса. — Беше толкова щастлива, а той да ти нанесе такъв удар... Утре подавам заявление за напускане! Няма да работя за подобно чудовище!

— Ще се оправя — тихо продума Теса. — Знам, че съм невинна и това е най-важното. Няма смисъл да напускаш заради мен. Заплатата ще ти е нужна за приготовленията за сватбата с Патрик.

— Но...

— Моля те, не е необходимо.

Накрая успя да убеди Били да не напуска, ала горещият темперамент на Били бе предизвикан и тя гърмеше из апартамента, като ту късаше Брет на парчета, ту яростно планираше защитата на Теса. Теса остана безмълвна, всъщност почти не я слушаше. Бъдещето я интересуваше само абстрактно, защото вече нямаше истинско бъдеще. Дори и ако изчистеше името си — не, когато го изчистеше, — пак щеше да е полужива, дните ѝ щяха да минават ей така без никаква радост, като празна раковина, която таеше само ехо от смеха.

Когато Били се успокои, двете седнаха да пият кафе. Били се опита да развесели Теса, а Теса се опита да ѝ угоди, за да не я тревожи, но темата бе като сол в раната. Колкото и да се опитваха да говорят за друго, все се връщаха към тази неприятност.

— И дума не се обели за това в службата — невярващо сподели Били. — Бих се заклела, че и Пери знае.

С горчив поглед Теса заяви:

— Нямам намерение да го прикривам. Не съм крадла и няма да се държа като виновна. Може би Брет и Евън си имат причини да мълчат, но що се отнася до мен, можеш да съобщиш на всички и им кажи, че възнамерявам да се боря до дупка.

— Искаш да го разпространя? — невярващо по пита Били.

— Защо не? Знаеш старата поговорка, че най-добрата защита е...

— Нападението. Ясно. Искаш да му дадеш материал за размисъл, нали?

— Не ме интересува какво си мисли. Боря се живота си — заяви категорично Теса.

Когато Били си тръгна, Теса внимателно обиколи апартамента и се увери, че всичко е заключено, ала дори и тогава се чувстваше

уязвима и ранима, сякаш любопитни погледи надничаха и през стените. Хрумна ѝ ужасна мисъл — ами ако подслушваха апартамента? Започна бясно да се оглежда, преди здравия разум да я успокои, че едва ли в нейния случай ще прибегне до подобни мерки. Насили се да вземе душ и да се приготви за сън, но когато влезе в спалнята спря на място, загледана в леглото. В никакъв случай не можеше да спи в това легло. Брет бе спал там нея, бе ѝ разкрил огнената интимност на любовта, бе прекарала нощта в обятията му — и всичко това се оказаха лъжи. Любовта, в която бе така сигурна, се оказа мираж, измамен образ, създаден, за да спечели доверието ѝ. В прегръдките му нямаше сигурност, а само лъжи.

Разтреперана, грабна едно допълнително одеяло, върна се в дневната и се сви на дивана като предната нощ. Лежеше в тъмнината, вперила широки, празни очи в нищото, и се чудеше кога ли ще почувства първия изблик на гняв. Защо не можеше да се ядоса? С гнева щеше да дойде силата, сила, от която се нуждаеше, а единственото чувство, което изпитваше, бе кухата болка от предателството, болка, твърде дълбока дори и за сълзи. Бе плакала веднъж, онази сутрин под душа, ала сякаш се бе случило с друг човек и то много отдавна. Тогава, макар да знаеше, че Брет е замесен в арестуването ѝ, му бе намерила оправдание. Бе я заболяло, но си мислеше, че и него го боли, че е бил изправен пред наистина убедителни доказателства и е бил принуден да предприеме действия срещу нея. Несъзнателно му бе простила, защото го обичаше толкова много. Онази сутрин все още бе способна да се надява.

Сега ѝ предстоеше единствено черната върволица на годините. След Андрю, дори и в дълбините на горчивината си, знаеше, че я очакват слънчеви дни. Не бе пречупена, беше бясна и наранена, но не и пречупена, защото не бе обичала Андрю толкова силно, та предателството му да разбие сърцето ѝ. Е, момичето, което обичаше да се забавлява, най-накрая плащаше старите си дългове към съдбата. Твърде често се бе измъквала сравнително читава, обаче този път нямаше да успее. Дори и да докаже невинността си, това няма да промени факта, че Брет не я обича и никога не я бе обичал.

Бе прекалено уверена в чара си, горчиво осъзна тя, и това бе поетическата справедливост. Бе свикнала мъжете да си губят ума по нея и изобщо не ѝ хрумна, че с Брет Рътланд няма да е така. Цял живот

успяваше да заобикаля мъжете с бавната усмивка и пърхането на дългите ресници, но Брет Рътланд бе чиста стомана и вероятно се е подсмивал вътрешно, докато я въртеше около малкия си пръст и я заблуждаваше, че тя го прави.

Но, господи, никога не е влагала зъл умисъл във флиртуването! Наистина ли бе заслужила това?

Това бе най-черната нощ в живота ѝ, по-лоша дори и от предната. Тогава поне бе като вцепенена и в крайна сметка поспа. Тази нощ сън не я хвана. Лежеше будна, вледенена дори и под завивката, и нито една от изпратените молитви не проясни мрака в сърцето ѝ. То биеше бавно и тежко и сякаш никога вече нямаше да подскочи от радост или вълнение, че е в обятията на любимия мъж.

Стана призори, пригответи закуска, но не можа изяде повече от една препечена филийка. Самолетът на Силвър пристигаше доста по-късно, а тя нямаше какво да прави през това време. Облече се и отиде на международното летище на Лос Анжелис, седя часове наред в кафенето, изпи много кафета едно подир друго, накрая я заболя стомахът и се принуди да купи опаковка антиацидни таблетки. Съзнанието ѝ бе изпразнено от всякакви мисли, освен от най-незначителните, докато седеше на неудобната седалка и чакаше самолета на леля си.

Той се приземи в един и половина и тя посрещна Силвър на излизане от тунела. Щом я зърна, сякаш товар се смъкна от раменете ѝ и дори се усмихна.

— Теса, миличка — топлият гърлен глас на Силвър, който толкова приличаше на нейния собствен, прозвуча в ушите ѝ, любящи ръце я обгърнаха и двете жени се притиснаха с пламенната сила на семейната любов и привързаност.

— Радвам се, че си тук — каза простичко Теса.

— Знаеш, че ще дойда и ще стоя, докато съм ти нужна. В Гатлинбърг ще се оправят известно време и без мен.

Взеха куфара на Силвър и докато стигнат до колата, леля ѝ правеше планове. Нямаше да допусне любимата ѝ племенница да отиде в затвора без борба, от която Брет Рътланд да помисли, че е хванал дива котка за опашката, без да има начин да я пусне. Първо искаше да види наетия от Теса адвокат и да прецени дали е способен да се бори толкова пламенно за Теса, колкото би трябвало.

До обед нямаше човек в Картър Енджиниъринг, който да не знае, че Теса Конуей е била арестувана за злоупотреби, и Брет вътрешно кипеше. По дяволите, бе направил всичко да го запази възможно най-дълго в тайна. Въпреки постъпката ѝ искаше да ѝ спести каквото успее. Отвътре го ядеше мисълта, че няма да може да я защити. Единственият човек, освен него, който знаеше, бе Евън, макар Хелън да бе доста умна и досега вероятно да ѝ бе станало ясно. Когато ги разпита, и двамата отрекоха да са обелили дума на някого. Хелън внимателно огледа каменното му лице. Не бе виждала някой да изглежда така смъртоносен.

— Поне десет души ме питаха за това тази сутрин — съобщи тя. — Да се опитам ли да проследя откъде е изтекла информацията? Някой трябва да им е казал.

— Разбери — отсечено нареди Брет.

Хелън бе доста компетентна и пробивна и Брет не се съмняваше, че до края на деня ще успее да се добере до разпространителя на слуха. Само се надяваше до тогава да се е поуспокоил. Дявол да го вземе, кой можеше да знае?

Никога не го бяха обичали особено. Работата правеше това невъзможно, а студеният му характер само увеличаваше дистанцията между него и хората, с които се занимаваше. Но никога не се бе чувствал по-мразен от тази сутрин. Хората от цялата сграда го гледаха втренчено, дори и охраната. Обаянието на Теса се бе разпростряло върху всичките ѝ познати, бе ги заслепило и те бяха готови да пренебрегнат всякакви доказателства и да ѝ се притекат на помощ.

Не мина и час и приятелката на Теса Марта Билингсли се яви в кабинета му със скръстени ръце враждебен поглед.

— Разбрах, че се опитвате да разберете как се е разнесла новината — студено заяви тя. — От мен.

Брет се изправи, извисявайки се над дребната червенокоса фигура, която въпреки това не свали очи от него.

— Мислех, че сте ѝ приятелка — отсече той.

— Такава съм. Затова искам всички да разберат как е била прекарана. Теса не е откраднала и стотинка в живота си. Ако думите ми не ви се нравят, можете да ме уволните.

— Кой ви каза? — попита той, без да обръща внимание на последното изречение.

— Теса.

Някак си не го бе очаквал. Смяташе, че Теса ще го запази в тайна, доколкото може.

— Тя ли ви се обади?

— Не. Снощи ходих у тях.

Той бавно стисна юмрук. На излизане от стаята му лицето ѝ бе бяло и безизразно. Последните ѝ думи непрекъснато звучаха в ушите му, а все още не бе стигнал до значението им. Не, не мисля, че това би променило нещо, бе казала с отчужден глас, бе се обърнала и тихо излязла. Дали смяташе, че ще я подложи на съдебен процес, ако е бременна? Беше толкова бледа, че понечи да хукне след нея, но гордостта му го възпря. Няма да я преследва като пес разгонена кучка, не и след като разбра, че е крадла и лъжкиня.

— Как е тя? — попита грубо, неспособен да спре думите.

Били му хвърли унищожителен поглед.

— Какво ви засяга?

— По дяволите, как е? — изръмжа той, а на скулата му заподскача мускул и усети как губи самообладание.

Не бе в свадливия характер на Били да поддаде.

— Ако толкова се интересувате, идете сам да проверите, макар да се съмнявам, че Теса ще ви пусне.

Тя излезе бясна и дори затръшна вратата след себе си. На Брет му се прищя да сграбчи червенокосата дива котка и да я раздруса, ала същевременно изпита неохотно уважение към нея. Малцина се осмеляваха да му се противопоставят.

Неспокойно закрачи към прозореца. Каква ли игра играеше Теса? Да не би да мислеше, че ако получи достатъчно подкрепа от редиците на Картър Енджиниъринг, ще свалят обвиненията срещу нея? Какви ли мисли ѝ минаваха? Бе крадла, толкова опитна в измамите, че бе напълно заблуден от нея, докато уликите не го принудиха да приеме истината. Бе способна на такова двуличие, че двата образа, които съществуваха за нея, все още се бореха в съзнание му. Просто не можеше да ги слее в една личност. А я желаше. Мили боже, още я желаше.

Теса свали чаршафите от леглото и застла чист.

— Можеш да спиш на леглото — каза спокойно на леля си. — Аз ще легна на дивана.

— Нищо подобно — отвърна Силвър, като ѝ помагаше да опъне чаршафите. — Аз ще спя на дивана.

— Малко ще ни е тясно, ако и двете спим там — каза Теса, без да вдига поглед. — Не мога да спя тук. Спя на дивана, откакто...

Прекъсна думите си, а ръцете ѝ трескаво се движеха, докато Силвър загрижено погледна племенницата си. Теса се бе променила и това не се дължеше на притесненията заради арестуването ѝ, макар това да бе достатъчно да ти разбие нервите. Но Теса не бе нервна, бе спокойна, неестествено спокойна. Искрицата, която винаги гореше в нея, я нямаше. На Силвър не ѝ се искаше да мисли, че винаги е угаснала, но никога не бе виждала Теса такава, дори и след Андрю.

Силвър погледна леглото, после обратно към Теса.

— Той те е прелъстил, нали?

— Тогава мислех, че ме люби — отвърна Теса след кратко мълчание. Усмихна се на леля си, ала усмивката не докосна очите ѝ. — Ще се оправя. Поне не съм бременна.

— Сигурна ли си?

— Да. Проверих тази сутрин.

Брет нямаше за какво да се тревожи. Можеше да я съди с чиста съвест. След това го изтласка от съзнанието си, защото не можеше да мисли дълго за него, без да загуби самообладание, а не искаше да стане така. Трябваше да заключи болката, иначе нямаше да може да функционира. Затова придържаше мислите си единствено към настоящето. Припомнянето на всеки прекаран с него миг не би довел до нищо, само щеше да я дестабилизира емоционално.

Бе изморена, ужасно изморена след прекараната безсънна нощ, но се съмняваше дали идващата ще бъде по-добра. Очите ѝ горяха, а се чувстваше неспособна да ги затвори.

Телефонът иззвъня. Теса подскочи, после лицето ѝ се затвори, а очите придобиха странно безизразен вид.

— Ти се обади — помоли рязко леля си. — Аз ще дооправя леглото.

Силвър намръщено отиде в дневната и вдигна телефона.

— Ало.

Теса ясно чуваше гласа на Силвър и се напрегна. Ами ако беше Брет? Не, да не става глупава. Брет нямаше да се обади. Направи всичко тя да не може да се свърже с него по телефона и бе малко вероятно да се обади. Бързо опъна завивката, после отиде в банята, затвори вратата и пусна водата, за да не чува нищо от разговора на Силвър.

След малко леля й почука на вратата и Теса припряно затвори крана.

— Беше приятелката ти Били.

Теса отвори вратата.

— Благодаря ти — каза със съзнанието, че няма нужда от обяснения.

Силвър се почуди дали да предаде целия разговор с Били, но се отказа. Теса вече бе дала да се разбере, че по никакъв начин не желае да обсъжда Брет Рътланд. Все пак бе обезпокоително, че незабавно отиде и изключи телефона.

На следващия ден Теса имаше среща с адвоката. Силвър я придружи. Ако на Калвин Стайн му бе неприятно чуждото присъствие, с нищо не го показа. Сивите му очи изглеждаха още по-проницателни от преди, докато изучаваше Теса.

— Говорих с областния прокурор Джон Морисън. Той е на мнение, че случаят срещу вас е пределно ясен.

Тя срещна погледа му и разбра, че не вярва в невинността ѝ и кръвта ѝ се смрази.

— Не съм взела тези пари — произнесе с безизразен глас. — Някой друг го е направил.

— Този някой добре си е свършил работата да ви уличи в кражба — изтъкна той.

— Не е ли ваша работа да откриете кой е този човек? — вметна Силвър, втренчила се в мъжа.

Какви студени очи има, помисли си Теса.

— Не, госпожо, това е работа за следовател. Моята работа е да предоставя на племенницата ви възможно най-добрия професионален съвет и защита в съда. Работата ми е да представя доказателства, оборващи техните, или да накарам съдебните заседатели да се съмняват в уликите на обвинението.

— А ако единственият начин да се докаже невинността ми е да се открие виновникът? — попита тихо Теса.

Той въздъхна.

— Госпожице Конуей, гледали сте прекалено много филми с Пери Мейсън. В действителност не става така. Имаме работа с компютърна кражба. В този случай няма белязани банкноти, отпечатъци от пръсти, кървава кама. Всичко е станало по електронен път.

— И е било използвано името ми.

— Било е използвано името ви.

Гърбът ѝ бе изправен, гласът — равен като неговия.

— Много добре, тогава къде са парите? Какво съм направила с тях? Изхарчила ли съм ги? Ако е така, за какво? Нима някой краде, просто за да натрупа парите някъде и да не ги използва?

— И това се е случвало — той вдигна вежди. — Ако парите се вложат под чуждо име или ако някъде съществува тайна сметка, виновникът може да очаква сравнително кратка присъда в затвора и когато излезе, прибира парите и просто изчезва.

— Значи няма как да докажа невинността си, освен ако истинският крадец не си признае?

— Това е друг нереалистичен вариант. Такива работи не се случват.

Теса се изправи.

— Значи трябва да поема всичко в свои ръце — каза любезно. — Благодаря ви, че ни отделихте от времето си.

Той се изправи леко намръщен.

— Какво искате да кажете, че всичко е във ваши ръце?

— Да докажа невинността си, разбира се.

— Как смятате да го направите?

— Като проследя истинския виновник. Познавам един човек, който може да помогне.

Когато седнаха в колата, Силвър остро каза:

— Теса, той не ти трябва. Според мен трябва да си вземеш друг адвокат.

— Не мисля, че има смисъл да наемам друг — Теса изчака потокът от автомобили да отmine и рязко даде газ. — Поне е откровен

с мен и го предпочитам пред някой, който само ще се преструва, че ми вярва.

След малко Силвър кимна.

— Какво ще правиш? Кой може да ти помогне?

— Не знам дали ще се съгласи, но ще го помоля. Казва се Сами Уолъс. И е компютърен гений. Той е човекът, който би могъл да засече компютърния крадец — после Теса се намръщи. — Въпреки че не искам да застрашавам мястото му. Работи в Картър Енджиниъринг и вероятно ще го уволнят, ако се разбере, че се е опитвал да ми помогне.

— Попитай го все пак — настоя Силвър. — Нека сам реши. Да си търсиш друга работа не е като да те пратят в затвора!

За пръв път след арестуването си Теса се усмихна с истинска усмивка, макар тя бързо да угасна.

— Май не е едно и също.

Заплашваше я затвор, нещо толкова ужасяващо, че съзнанието ѝ отбягваше самата мисъл. Внезапно се замисли дали щеше да се бори за невинността си ако я заплашваше само уволнение, без да бъде повдигнато обвинение срещу нея. Дали щеше да приеме позора на кражбата, ако не трябваше да се бори за свободата си, а само за името си? Изпита срамното чувство, че нямаше да го направи. Така щеше да е най-лесно. Но не и сега. Бе научила цената на честта. Бе ѝ останало едното достойнство, както и свободата, а свободата ѝ бе застрашена.

Силвър я принуди да изяде най-питателната храна, откакто мъчението бе започнало. После вдигнаха заедно масата и поговориха за магазина в Гатлинбърг и за многото приятели на Теса в Тенеси. Новините ангажираха вниманието ѝ, докато според Теса стана време Сами да се е прибрал вкъщи. Можеше да откаже, разбира се. Дори и Сами трябваше да проумее, че е рисковано да ѝ се помага. Но можеше поне да попита.

Остави телефона да звъни дълго време. Знаеше, че ако Сами си играе с Нелда, щеше да мине доста време, преди да разбере, че телефонът звъни. Търпението ѝ бе възнаградено и на дванайсетото позвъняване, той вдигна и каза с леко изненадан глас:

— Ало? — сякаш вниманието му бе заето с нещо друго.

— Сами, обажда се Теса.

— Теса! Как си? Чух... ами някакъв слух, но...

— Не е слух. Бях арестувана за присвояване.

— Това е лудост — каза той грубо.

— Не съм го направила.

— Естествено, че не си. Мислиш ли, че е необходимо да ми го казваш?

— Не, разбира се — промълви тихо тя. — Сами, имам нужда от помощта ти да открия кой всъщност го е направил. Но... може да ти струва работата, ако някой научи, че ми помагаш. Ще разбере, ако откажеш да поемеш риска.

— Ще дойда — рече с рядка решителност. — Къде живееш?

Продиктува му и той затвори. Незабавната му подкрепа, както и тази на Били, я просълзиха. Само ако... — не! Прогони мисълта, преди още да я формулира.

Сами пристигна едва след час. Русата му коса бе разрошена, но липсваше обичайният му разсеян вид. Прегърна Теса и я притисна към дългнестото си тяло.

— Не се тревожи — каза убедено. — Ще разбере кой е виновен и ще те измъкна от тази бъркотия. Искаш да използвам компютрите, нали?

— Да, но няма да е лесно — предупреди го тя.

Той се усмихна и тя долови, че перспективата да премери сили с компютъра го възбуди.

— Каж ми какво знаеш.

Всъщност нищо не знаеше, ала многократно го бе премисляла и се бе спряла върху най-вероятното развитие. Била е отворена фалшива разплащателна сметка и на компютъра е било зададено да издава чекове по нея. Чековете са били депозирани в банка и от сметката са теглени средства. Обаче не знаеше на чие име е фалшивата сметка и Сами се намръщи заради липсата на този изключително важен факт.

— Трябва ми име, иначе няма за какво да се хвана.

Силвър простичко предложи:

— Попитай някой, който знае.

Сами изглеждаше изненадан, после се усмихна.

— Искате да кажете да отида директно при господин Рът...

— Не, не го питай — прекъсна го рязко Теса. — Може да ти струва работата. Никой не трябва да разбере с какво се занимаваш.

— Никой няма да разбере. Мога да го направя, да питам някого, но ми трябва име. Ще подуша из службата — смръщи вежди и добави.

— Сигурно са използвали компютрите, за да засекат фалшивата сметка. Оставили са следи като всеки, който използва компютър. Ако не успея така, ще поразпитам. Някой ще знае. Може би Пери ще знае. В края на краищата работиш в отдела му.

Работих, мислено го поправи тя. В минало време. Всичко е в минало време.

Телефонът звънна и Силвър стана да се обади, очите на Теса проблесна паника и тя бързо попита Сами:

— Как я кара Хилари?

— Не знам. Мисля, че ми е бясна, но не разбирам защо.

Навикът да се грижи за Сами бе твърде силен.

— Обръщай й повече внимание и виж дали няма да подейства — посъветва го тя.

— Да й обръщам внимание ли? Искаш да кажеш да я покани на среща?

— Защо не? Нищо няма да ти стане. Нали я харесваш?

— Да, но Хилари не...

— Напротив — увери го Теса с изнурена усмивка. — Мисли, че си слънцето и луната. Покани я.

Силвър затвори телефона и се върна да седне, челото ѝ бе набраздено от притеснение.

— Проблеми у дома — въздъхна тя. — Оставих телефона ти в магазина, в случай че им потрябва да се свържат с мен.

— Какво е станало? — попита Теса.

— Изглежда, че от всичко по малко. Закъсняла е поръчка, снощи по време на буря е протекъл покривът, а клиент, купил кукла за рождения ден на внучката си, я забравил върху един стол, кучето я намерило и сдъвкало на парчета. Куклата бе изработена по поръчка — въздъхна Силвър. — Сега иска нова до неделя.

След малко Теса каза:

— Мисля, че трябва да се прибереш.

— Не, ще трябва да се оправят без мен. Сега не мога да те оставя.

— Винаги можеш пак да дойдеш — изтъкна Теса. — Няма да има никакви развития, преди да свикат съдебните заседатели, което ще стане не по-рано от две седмици.

Силвър се поколеба. Силната ѝ практична страна призна истината в думите на Теса, ала нямаше желание да я остави. Ако Теса бе бясна, ако се бе разплакала или ругала Брет Рътланд, Силвър нямаше да тревожи, обаче нищо подобно не бе станало. Всичко бе заключено вътре в племенницата ѝ, прикрито зад кроткото ѝ лице и внимателно овладяното поведение, кипящ котел от болка, ярост и предадена любов. Този мъж трябваше да отговаря за много неща.

— Всичко ще е наред — увери я Теса. — Върви. Сега се обади и си запази място за утрешния полет, можеш да се върнеш, щом уредиш всичко, ако сметнеш, че така е по-добре. Знаеш, че Сами и Били са тук. Няма да съм сама.

— Няма. Ще се обаждам или ще идвам всеки ден — обеща Сами.

— Добре, добре — предаде се Силвър. — Но ще се обаждам всяка вечер.

Коего означаваше отново да започне да отговаря на телефона, осъзна Теса. Е, какво значение имаше — Брет нямаше да ѝ се обади. Просто бе развила някакъв глупав страх да вдига телефона или да отваря вратата. Трябваше да го преодолее, както и много други неща. Ала много дълбоко в себе си изплака от болка, защото Брет нямаше да се обади.

ОСМА ГЛАВА

Брет стреснато седна в леглото, целият облян в пот, а челюстта му бе стегната от усилието да не се разкрещи. Изруга тихо, изрита усуканата около краката си завивка и скочи. Сърцето му още биеше до пръсване и дишаше сякаш бе тичал часове наред. Гол, крачеше напред-назад в тясното пространство на хотелската стая и прокарваше ръка през вече разрешената си коса.

Сънят бе толкова истински, ала действителният ужас идваше от това, че бе възможно да се сбъдне. Тя носеше груба, синя униформа и бе така преbledняла и крехка, че се уплаши да не припадне. Но тя бе потеглила, без дори да го погледне, между двама едри надзиратели и се бе изгубила в черен тунел. Щом се скри от погледа му, една врата с железни решетки се хлопна и заключи и той разбра, че никога няма да я види. В този момент се събуди, а гърлото го болеше от задържания протестен рев.

Самата картина бе отвратителна. В тъмното откровение на нощта осъзна, че независимо колко пари бе откраднала, независимо че дори се бе подиграла с него, не можеше да понесе да отиде в затвора. Не и Теса с ослепителната усмивка и блеснал поглед, бавен и привлечен говор, и свеж смях, който така лесно очароваше. И горещия екстаз на тялото ѝ, помисли затворил очи при спомена, който го удари със силата на парен чук. Копринените крака, които обгръщаха неговите. Погледът на доверчива страст, когато я обладаваше. Закачливото, бавно полюшване на бедрата ѝ. Запалителното примигване на дългите клепачи над очите, които се смееха и подканяха. Всичко у нея го подлудяваше и това бе сладката като вино лудост, която щеше да таи до края на живота си.

Искаше да пийне нещо, но един бърз поглед на часовника показва, че е два и половина през нощта. Устните му се извиха в кисела усмивка. Определено бе малко късно... или рано... да се хваща за бутилката. Баща му щеше да поклати глава, да се ухили и да каже как винаги е твърдял, че един мъж може да се пропие заради жена.

Мисълта за Том го подсети, че не успя да заведе Теса да се запознае с него този уикенд, както почти ѝ бе обещал. Вече бе понеделник сутрин и почивните дни бяха минали. Измина седмица от ареста ѝ, седмица, през която с всеки ден умираше по малко от раната, причинена от отсъствието ѝ.

Чувствата му се мятаха между огорчение и болка до бясна ярост, гневът премина в необузdana гордост и решимост никога повече да не допусне тя да се подиграва с него. Сега, обаче, гордостта не бе от значение поради факта, че ако отидеше в затвора, ще я загуби завинаги. Вината ѝ вече нямаше значение. Това, което бе от значение, беше отново да я вземе в обятията си. Да я глези и пази, докато е жива, и да се погрижи никога повече да не се забърква в подобни неприятности.

Вътрешно осъзнал, че Теса е от най-голямо значение за него, той усети нарастващо чувство на покой, сякаш товар се смъкна от плещите му. Внезапно му се изясни какво трябва да предприеме. Не бе очаквал, че ще е толкова лесно, но знаеше какво трябва да стори. Щеше да хване първия възможен самолет за Сан Франциско.

Успя отново да заспи, но се събуди рано, нетърпелив да задвижи нещата. Нямаше защо да прибира багажа си. Възнамеряваше да се върне същата вечер, ако трябваше и с автомобил. Взе душ и се обръсна, без да забележи изписаната на лицето си мрачна решимост. След като провери няколко авиокомпании и си запази място за полета в девет и двадесет, позвъни на Евън.

— Заминавам да се видя с Джошуа тази сутрин — каза мрачно, когато Евън се обади.

— Изникнало ли е нещо?

— Няма да я оставя да отиде в затвора.

Евън въздъхна.

— Време беше. Какво ще кажеш на стареца? Бе твърдо решен крадецът да послужи за назидание.

— Ще се оправя.

Ако Джошуа не рече да усложни всичко, вече си бе изработил план, който да възстанови загубите на Джошуа и Теса да не отиде в затвора. Ако Джошуа не се съгласеше, Брет знаеше какво да направи.

— Говори ли с Теса?

— Не. Не искам още нищо да ѝ казвам.

Може би бе малко жестоко да я държи в неведение, но по-жестоко бе да възроди надеждите ѝ и да я държи на нокти, докато отново ѝ се обади.

— Това може да поуспокои духовете в службата — измърмори Евън.

— Възможно е.

Брет затвори и неканена усмивка докосна суровите му устни. На Теса не ѝ липсваше подкрепа. Всички бяха на крак и той бе желан колкото чумната епидемия. Всеки момент очакваше да получи нож в гърба от онази червенокоса фурия, а на два пъти изпита неприятното чувство, че документите в кабинета му са били размествани. Това не бе от значение, защото всички важни книжа бяха заключени в куфарчето му, а доказателствата срещу Теса бяха предадени на областната прокуратура, но ако хванеше някого в кабинета си, щеше да го уволни на място. Дори и безгръбначният Пери Сидърман му се мусеше, което го изпълни с горчив смях поради нелепостта на ситуацията.

Малко преди обед крачеше по коридорите на Картър-Маршъл, застлани с гълъбовосин плюшен мокет. Някои от хората, които подмина, го поздравиха повечето — не. Намръщеното му лице бе достатъчно да разубеди всички, освен най-дръзките.

Влезе в кабинета на Джошуа Картър и секретарката вдигна глава. Хубавото ѝ лице се озари от усмивка, когато видя кой е.

— Каква изненада. Не ви очакваме, нали?

— Не ни очаквате — изръмжа, ала успя да извика пресилена усмивка заради нея. В миналото Дона му бе направила доста услуги.

— Окончателно ли се връщате — тоест до следващата криза?

— Извънредно посещение. Трябва да се видя Джошуа. Спешно е. Дона намръщено стисна устни.

— Има среща за обед, но ще ги задържа. Влизайте.

— Благодаря. Ще танцувам на следващата ти сватба.

— Спестете ми го — измърмори Дона. В момента избягваше мъжете, след като наскоро бе приключила неприятен развод.

Брет почука силно по вратата и я отвори. Джошуа Картър вдигна поглед от бюрото си и очите му се разшириха от изненада. После се усмихна.

— По дяволите, от начина, по който нахлу, трябваше да се досетя, че си ти, но не знаех, че си се върнал. Работата там опечена ли

е?

Брет постави куфарчето си на един стол и отиде до бара, който се намираще в единия край на кабинета, мина зад него и взе каната с кафе, която винаги бе пълна. Наля чаша димящо кафе, после погледна шефа си. Джошуа бе среден на ръст, но изглеждаше едър заради упражнявания дългогодишен физически труд. Прошарената му коса оредяваше, вече му са налагаше да слага очила, но в суровите сини очи още имаше блясък, който предупреждаваше хората, че е забележителен противник. Джошуа бе започнал от дъното, но благодарение на добре насочената интелигентност и ясна решимост бе направил състояние. Нямахме да е склонен да свали обвиненията срещу някой, който го е крал. В Брет бе срещнал равен по сила на волята и сега предстояха трудни преговори.

— Хайде да преговаряме — спокойно каза Брет.

При тона му Джошуа повдигна прошарена вежда, сините му очи станаха предпазливи.

— Да преговаряме? Звучи сериозно. Да не би някой ловец на глави да те отвлича?

— Не. Става въпрос за случая в Лос Анжелис.

— Жената, хваната да краде? Какво за нея?

— Искам да направя сделка за нея.

— Каква сделка? — избухна Джошуа.

— Да се свалят всички обвинения срещу пълно възстановяване на средствата.

Джошуа се изправи и обхвана с ръце бюрото. Пое дълбоко въздух.

— В никакъв случай.

Брет отпи от кафето. Очакваше точно този отговор.

— Не искам да влиза в затвора — каза студено.

Ако не друго, Джошуа бе проницателен. Изглежда продължително и строго Брет, преди да отсече:

— Но я искаш в леглото си, нали?

— Точно така.

— Не вярвах, че ще доживея този ден — измърмори Джошуа. — И аз май имам нужда от кафе.

Докато възрастният мъж прекосяваше стаята, Брет наля още една чаша кафе и я постави на бара.

— Не съм склонен да я пусна с едно плясване през ръцете. Каква сума липсва? Петдесет хиляди?

— Петдесет и четири.

— За какво ги е взела? За бижута? За луксозна почивка?

Брет вдигна рамена. Нямахше доказателства, че е харчила парите за нещо определено. Обличаше се добре, но не на стойност петдесет и четири хиляди.

— Парите ще ти се върнат.

— Още ли са у нея?

— Не знам. Ако не са, аз ще ти платя.

Прошарените вежди се ключиха.

— Брет, играеш си със скъпа жена.

— Не си играя — отвърна Брет лаконично.

— Дявол да го вземе — за пръв път в гласа на Джошуа се усети безпомощна нотка. Бе искрено привързан към Брет, човек, излят от собствения му калъп, който не допускаше нищо да възпрепятства работата му... или поне нищо до появата на тази жена. — Сигурно си заслужава.

— Не е като другите. Клонът в Лос Анжелис на практика се вдигна на бунт срещу мен заради арестуването ѝ. Евън се влачи като пребито куче — Брет прокара пръсти през светлокестенявата си коса. — А аз съм най-зле от всички — призна неохотно.

— Каж ми нещо. Защо ми е да свалям обвиненията срещу нея? Не е ли редно да плати, че е нарушила закона?

— Вече си плати — пръстите на Брет се ключиха около чашата при спомена за бялото ѝ лице. От една седмица не я беше виждал и копнееше да я докосне, да ѝ прошепне, че всичко ще е наред, да се погрижи за нея.

— Ще се ожениш ли за нея? Ами ако не иска да се омъжи за теб? Не мога да си представя, че в момента си любимият ѝ герой — отбеляза Джошуа.

Брет го знаеше, но не искаше сега да мисли за това. Щеше да се погрижи, когато му дойдеше времето, след като изчезнеше риска тя да загуби свободата си. Когато паднеха обвиненията, когато бе в безопасност, щеше да се изправи срещу гнева ѝ. Предстоеше да се справи и със собствения си гняв, което вероятно означаваше няколко

бурни дни, преди да оправят отношенията си, но нямаше да допусне да му се изплъзне.

— Ще се омъжи за мен — отвърна мрачно. Погледна Джошуа с пронизващи морскосини очи. Може би сам си окачваше въжето с това, което щеше да каже, обаче нямаше намерение да лъже Джошуа. Винаги бе пределно открит в отношенията си с него и нямаше да променя това. — Независимо от решението ти искам да те уведомя, че скоро напускам. Връщам се в ранчото... и искам да взема Теса със себе си.

— Не е много умно от твоя страна да ми го съобщаваш — сопна се Джошуа.

— Това е истината — не му остана дължен Брет. Никога не се бе подмазвал на Джошуа и това бе едно от нещата, заради които Джошуа го ценеше. Независимо колко безнадеждно бе положението или неприятни новините, Брет винаги му бе казвал истината.

— Тази жена — Теса — тя ли е причина за напускането ти?

— Само отчасти. Напоследък не мога място да си намеря — искам да се върна в ранчото. Най-добре се справям с работата там, тя най-много ме удовлетворява.

— Чудесно се справяш и с настоящите си задължения.

— Чудесно се справям и с ранчото.

Джошуа потърка брадичката си и изгледа Брет.

Бе достатъчно проницателен да осъзнае, че единственото нещо, което може да направи, е да сключи сделка с Брет, а именно такава бе целта на Брет от самото начало. Можеше или да се споразумее, или напълно да изгуби Брет.

— Защо да оттеглям обвиненията, след като и без това ще те изгубя?

Очите на Брет светнаха.

— Преговаряй — каза той.

Джошуа избухна в смях.

— Да преговарям, по дяволите! Докара ме дотам, докъдето си беше наумил още с влизането си тук. Или да се споразумеем, или завинаги да те изгубя, иначе ако оттегля обвиненията срещу любимата ти, ще мога да разполагам със... специалните ти консултантски услуги... колко често?

— Ще се разберем по въпроса — хитро отвърна Брет.

Джошуа с въздишка протегна ръка.

— Дадено — каза той и Брет му стисна ръката като облекчението стопа буцата от напрежение в тялото му.

Телефонът звънна и Теса замръзна само за миг, преди да изключи телевизора, в който се бе загледала, без да знае какво излъчват, и стана да се обади. През последните няколко дни бе отговаряла на обажданията на Силвър и Сами, докато Били направо идваше, вместо да телефонира, и въпреки това не можеше да спре студената тръпка, която пробягваше по гърба ѝ при всяко позвъняване. Сами не бе успял да намери нито името на банковата сметка, нито някаква друга информация, която да улесни издирването му по компютъра. Бяха стигнали задънена улица, а време почти не бе останало. Следващата седмица събираха съдебните заседатели.

Настойчивото звънене ѝ напомни за телефона и тя се отърси, за да прогони от раменете си ледения покров на ужаса. Вдигна слушалката в очакване отново да чуе гласа на Силвър. В Тенеси бе почти десет вечерта и Силвър вероятно се приготвяше за сън, но преди това винаги се обаждаше на Теса.

— Ало.

— Теса. Обажда се Брет.

Подскочи като ужилена и захвърли слушалката далеч от ухото си. Нямаше нужда да се представя, никога нямаше да забрави този глас — нисък и дрезгав. Разхълца се и докато се мъчеше да си поеме дъх, и тресна слушалката върху телефона, преди да е чула още нещо. О, господи, господи, защо му трябваше да се обажда сега? Всичко беше под контрол, нито веднъж не бе рухнала, ала само звукът от гласа му бе разбил крехката ѝ защита. Висок, пронизителен звук достигна ушите ѝ, а колената ѝ се стегнаха, но после поддадоха. Сви се на стегната, малка топка на пода и се разрида. Телефонът отново звънеше, но по никакъв начин не би го вдигнала, дори и ако посмееше.

Цялата болка от предателството, на дарената и поругана любов, избликна в неконтролируеми, разкъсващи ридания, които разтърсиха цялото ѝ тяло сякаш разкъсваха гърдите и гърлото ѝ. Щеше да изкрещи от болка, ала можеше само да стои свита на пода.

Плака, докато вече не можеше повече, докато гърлото ѝ се израни и започна да гори, докато се поду от напрежението, но сълзите продължаваха да се стичат по лицето ѝ. Най-накрая успя да се изправи на крака и се завлече в банята, превита като старица, подпирайки се на стената. Там наплиска лице си със студена вода, задъха се от шока, но внезапната студенина възвърна част от самообладанието ѝ. Стоеше приведена над умивалника, разтърсвана от усилието да спре да плаче, накрая успя и бавно се изправи. От отражението в огледалото отново ѝ секна дъхът — лицето ѝ бе червено и подуто, очите подпухнали от яростния изблик на сълзи. Загледа се в лицето си, в нахлупата в очите празнина, и се почуди дали някога ще успее да го забрави, дали ще премине болката от това, че никога не я е обичал.

Пийна малко вода и се задави от течността, преминала по израненото ѝ, измъчено гърло. Защо се бе обадил? Да злорадства ли? Не я ли бе наранил достатъчно?

Телефонът пак звънеше. Теса отчаяно се втурна в дневната и изключи кабела, ала внезапната тишина бе толкова изнервяща, колкото и звъненето. Тя задъвка устната си. Може да е била леля ѝ или Сами, но какво от това? Просто не искаше да рискува отново да чуе Брет. Нямаше да го понесе, нямаше да издържи.

И тази нощ бе безсънна и безкрайна. На сутринта белезите бяха изписани на лицето ѝ. Вече не бе подпухнала, но нямаше никакъв цвят, а под очите ѝ се бяха появили тъмни сенки. Първо трябваше да звънне на Силвър и да я успокои, че всичко е наред, макар да се чувстваше сякаш никога няма да се оправи. Включи телефона и избра номера, но когато леля ѝ се обади още на първото позвъняване, сякаш е стояла нетърпеливо до апарата, Теса усети, че не може дума да продума.

— Ало, ало — панически повтаряше Силвър.

Теса с усилие прочисти гърлото си и потръпна от острата болка.

— Лельо Силвър — изграчи тя.

— Теса? Ти ли си? Какво има?

Още веднъж се опита да проговори, но от устата ѝ не излезе звук. Пак преглътна и едва-едва отрони:

— Възпалено гърло.

— Господи, миличка, това ли е? Ходи ли на лекар? Снощи никой не се обади и се побърках от притеснение. Кога се разболя?

— Снощи.

Думите излизаха малко по-лесно, ала все едно говореше с чужд глас, хриплив като на гарга, само малко по-разбираем. Само щеше да разтревожи Силвър, ако ѝ кажеше какво се е случило, затова Теса реши да не разсейва заблудата, че е с болно гърло. Като малка често страдаше от гърло и пристъпи на ларингит, така че на Силвър нямаше да ѝ се стори странно.

— Да се пазиш, чу ли? Няма да ти се обаждам щом не можеш да говориш, но ми позвъни, когато си добре. И ако не си ходила на лекар, иди още днес. Обещай ми.

Теса изграчи нещо, което леля ѝ възприе като обещание. Прекратиха разговора и Теса незабавно изключи апарата. С това темпо за месец ще съсипе пластмасовата клема. Ако изобщо имаше значение, помисли тя, осенена от идеята, че ако Сами не направи чудо, дълго време няма да има нужда от телефон. Може би и без това трябва да го изключи, за да спести възможно най-много средства.

Насили се да се раздвижи, отиде да вземе душ и да измие косата си и се застоя под топлата пара в опит да успокои прегракналото си гърло, докато горещата вода започна да привършва. Твърде безжизнена, за да си прави прическа, просто подсуши косата си с хавлията, разреса я и я остави да доизсъхва права върху рамената ѝ. Когато се облече, си сипа портокалов сок с лед и го изпи за закуска с надеждата, че студеното ще успокои възпаленото ѝ гърло, след като парата в банята не успя.

По-късно на вратата се позвъни, после някой направо захлопа. Теса замръзна и отново сълзи опариха очите ѝ. В никакъв случай нямаше да отвори вратата.

— Госпожице Конуей! Вкъщи ли сте? Калвин Стайн е. Трябва незабавно да говоря с вас.

Челото ѝ се смръщи. Защо звучеше толкова припрян? Какво се бе случило? Дали това имаше нещо общо със снощното обаждане на Брет? Забърза се към вратата, притеснено заотключва бравата и веригата и рязко отвори вратата. Калвин Стайн влезе, облечен в елегантен тъмносин костюм, тъмните му вежди смръщени над студените, пронизващи сиви очи.

Затвори вратата и го погледна, стиснала ръце отпред, с разтревожено, преbledняло лице. Очите ѝ го изгледаха въпросително.

— Моля ви, облечете се възможно най-бързо — нареди той. — Цяла сутрин се опитвам да се свържа с вас, но телефонът ви сигурно е развален. Заместник главният прокурор ни вика на среща в кабинета си след час и половина.

Тя замръзна като дребно подгонено животинче.

— Моля ви, побързайте — раздразнено я подкани. — Тази сутрин движението е ужасно. Ще ни трябва поне час, докато стигнем. Между другото, обадихте ли се на повреди?

Теса поклати глава и бавно отиде до телефона. Вдигна кабела и му показа, че е изключен. Ако преди бе раздразнен, сега излезе от кожата си.

— Не е много разумно, госпожице Конуей. Щях да си спестя разкарването, ако се бяхме чули по телефона.

Теса безмълвно влезе в спалнята и затвори вратата. Механично облече бял ленен костюм с права пола и къс, елегантен жакет. Бялото май не бе най-добрият избор заради бледността ѝ, но нямаше никакви сили да се преоблича. Постави си грим, но като видя в огледалото яркия резултат, изтри по-голямата част от него. Бе твърде бледа и щеше да прилича на изрисуван палячо, ако се гримираше както обикновено. Косата ѝ бе още влажна, обаче нямаше време да се занимава с нея, затова я зави на кок и захвана отгоре. Двадесет минути по-късно излезе с безизразно лице и пъхната под мишница чантичка. Каквото и да става, няма отново да рухне. Няма да им достави това удоволствие. На този етап „те“ бяха всички без Силвър, Били и Сами, а собственият ѝ адвокат се включваше в това число.

Той погледна часовника си.

— Доста бързо се приготвихте — после огледа критично бледото ѝ, застинало лице. — Не се бойте. Това е само среща.

Тя кимна бавно и той изведнъж осъзна, че не продумала и дума, откакто е пристигнал. Отново се намръщи.

— Госпожице Конуей, добре ли сте?

— Да — отвърна, като се насили да произнесе измъчените, приглушени думи. — Чувствам се прекрасно.

— Болна ли сте?

— Не — тя го подмина. — Да тръгна ли с моята кола, за да ви спестя повторното разкарване?

Той трепна от хрипливия ѝ, едва доловим глас.

— Не, може да се загубим в задръстването. Взехте ли нещо за гърло?

Защо бе толкова загрижен за гърлото ѝ? Не си направи труда да му отговори, а той я последва и излезе от апартамента, като заключи след себе си. Подхвана я за лакътя и пръстите му бяха странно внимателни, докато я водеше към колата и ѝ отвори вратата.

— Заместник областният прокурор се казва Оуен Маккари — съобщи, докато пътуваха. — Оптимист съм по отношение на срещата. Смятам, че ще ни предложат извънсъдебно споразумение. Напълно възможно е да не се стигне до процес, а да ви дадат условна присъда и изпитателен срок.

И това трябваше да я зарадва? Теса погледна през прозореца, чувстваше се студена и отчуждена, малко дезориентирана. Изобщо не забеляза неохотната тревога в погледа на Калвин Стайн, объркването в очите му.

Както бе казал, движението беше някаква лудница, но стигнаха пет минути по-рано. Точно пет минути им трябваша да влязат в областната прокуратура, където симпатичен, млад мъж ги покани в малък, уединен кабинет. Щом Калвин Стайн я вкара в кабинета, поставил ръка на кръста ѝ, Теса забеляза тъмното, овладяно лице на Брет и съзнанието ѝ милостиво изключи. Не разбра как е седнала, нито усети успокоителното потупване на Калвин върху студената ѝ ръка.

Чудесната, защитна празнина не трая дълго. На съзнанието ѝ бяха натрапени гласове при представянето на присъстващите и тя бавно се огледа в опит да се ориентира, като много внимаваше да не поглежда към Брет. Там бе Евън Брейди, разбира се, и от нервната му енергия сякаш изхвърчаха искри. Заместник главният прокурор Оуен Маккари седеше зад бюрото си и имаше вид на типичен рус калифорниец, като изключим уморената улична мъдрост в очите му. Присъстваше и още един мъж с посребрена коса, когото представиха като Бенджамин Стайфъл, адвокат на Картър-Маршъл.

Усещаше върху себе си изгарящата сила на очите на Брет, който сякаш я предизвикваше да го погледне, обаче тя се сви още по-дълбоко в себе си. Заключи съзнанието си и се скри зад мисли, които я отдалечиха от срещата. Нека Калвин се оправя. Нали за това го бе наела.

От мига, в който тя влезе, дишането му се затрудни до невъзможност. Бе толкова бледа, лицето ѝ така неподвижно, и изглеждаше още по-крехка, отколкото я помнеше. Широкият, подвижен и екзотичен цвят на устата ѝ бе изчезнал. Нямахте я прекрасната закачлива усмивка, макар да не бе очаквал да е засмяна, поне не още. Но очакваше да използва забележителното си обаяние, разоръжаващата и вълшебна игра на ресниците над блесналите очи, а вместо това седеше като крехка мраморна статуя, без изобщо да го погледне, макар да я фиксираше с яростна концентрация. Искаше да срещне погледа ѝ. Искаше да я успокои, че всичко ще е наред.

Снощи му бе затворила телефона и макар да му се щеше да я разтърси заради това, можеше да разбере чувствата ѝ. Тогава още не знаеше, че ѝ предлага свободата.

Какво ли си мислеше? Лицето ѝ винаги беше толкова изразително и живо, а сега сякаш имаше маска. Защо не искаше да го погледне? Дали щеше да заплаче, когато чуе предложението? Не можеше да понесе мисълта тя да плаче; дори и от облекчение. Щеше да я изведе оттук, някъде, където да са сами. После ще пресуши сълзите и ще започне да заздравява връзката им.

Само да го погледнеше.

— Госпожице Конуей, Теса — каза внимателно Калвин Стайн, като привлече вниманието ѝ. Тя мрачно го изгледа, очаквайки да ѝ обясни защо я е измъкнал от пашкула на мислите ѝ.

Взе ръката ѝ и я обгърна с двете си длани, сякаш да стопли студените ѝ пръсти.

— Господин Рътланд предлага, с одобрението на областната прокуратура, обвиненията срещу вас да бъдат свалени, ако подпишете самопризнания и възстановите липсващите средства — говореше така тихо, че само тя можеше да го чуе. Присъстващите трябваше да мислят, че се съвещават, а не, че ѝ обяснява нещо, което сама е трябвало да чуе. Но сивите очи на Калвин омекнаха, когато погледна лицето ѝ. — Теса, разбирате ли?

— Да, разбирам — прошепна тя.

В очите ѝ се появи изумено и притеснено изражение и той инстинктивно застана пред нея, за да я закрие от останалите.

— Съветвам ви да приемете предложението им — настоятелно прошепна той. — Достатъчно преживяхте. Нямате представа колко рискован ще е един съдебен процес.

Приглушеният ѝ глас едва се чуваше.

— Не вярвате, че могат да ме оправдаят, нали?

— Боя се, че изгледите за това са минимални. Доказателствата са много силни. Не поемайте никакви рискове. В затвора няма да оцелеете — ядосано каза той.

Защо бе толкова ядосан? Още от самото начало не повярва в невинността ѝ. Но според закона дори и виновните имаха право на правна защита и точно такава ѝ предлагаше в момента. Опитваше се да ѝ даде възможно най-добрия съвет.

Умората натежа в крайниците ѝ и от Теса се отрони лека въздишка.

— И трябва да подпиша декларация за вина? Самопризнания?

— Да, точно това искат.

Тя се усмихна сега, бавно движение на обезкървените устни.

— Но аз не съм виновна — в очите му се появи отчаяно изражение.

— Дори не си го и помисляйте, Теса. Приемете възможността, която ви предлагат, и бягайте.

— Тогава ще се наложи да бягам. Защото със сигурност няма да мога да се погледна сутрин в огледалото. Останали са ми единствено самоуважението и доброто име, а и тях ще загубя, ако подпиша самопризнания. Това би било малодушие — гласът на няколко пъти пресече, звуците бяха прегракнали измъчени, но тя успя да изрази чувствата си.

— Господи, не е време за благородство!

— Съвсем не съм благородна, отчаяна съм — обърна дланта си и вече тя държеше неговата ръка и опитваше да го накара да разбере. — Няма да го направя. Съжалявам, но не мога да поема вина за нещо, което не съм сторила.

Той прехапа устни да пресече надигащата се ругатня. И той бе пребледнял и го изби пот. Зад него другите нетърпеливо се въртяха и се чудеха какъв е този продължителен разговор, доловили

умолителната нотка в снижениния глас на Калвин. Теса пушна ръцете на Калвин, изправи се с очи, приковани в Оуен Маккари. Другаде не смееше да погледне.

— Отказвам да приема предложението — заяви тя като напрегна гласа си, за да говори по-силно. Не мога да поема вината за нещо, което не съм извършила.

Брет скочи на крака и яростно изруга. Теса не го погледна, ала усети, че тръгва към нея и сърцето ѝ спря да бие. Хвана здраво ръката на Калвин и подмина Брет сякаш бе невидим.

Вратата зад тях се затвори и в настъпилото мълчание Евън разтреперано изруга. Брет се обърна към него, а в очите му горяха неизразими чувства. Отвътре започваше да го разкъсва ужас.

— Боже мой, какво ѝ сторих? — задави се той. — Тя е невинна. Не го е направила тя!

Бенджамин Стайфъл въздъхна.

— Не го очаквах.

Това бе меко казано, свирепо помисли Брет. Като див звяр се обърна към Оуен Маккари.

— Свалете обвиненията. Всичките. Веднага — думите му се изстрелваха като куршуми.

Маккари също бе потресен, но заяви:

— Господин Рътланд, обвиненията срещу нея са много силни...

— Знам колко са силни — грубо го прекъсна Брет. — Аз ги изготвих. Но не разследвах достатъчно добре. Не открих кой е натопил Теса. Незабавно снемам всички обвинения.

Бенджамин Стайфъл се помъчи да внесе малко предпазливост.

— Брет, мисля, че господин Картър няма да одобри...

— Не ми трябва одобрението му. Имам правомощията да оттегля обвиненията и го правя. Ще си получи крадеца, със сигурност. Ще му го поднеса на сребърна тепсия.

Тъмните очи на Евън горяха със същия гняв като на Брет.

— Бен, за малко да вкараме невинна жена в затвора. От самото начало изглеждаше нелепо. Не съответстваше на характера ѝ. Ще държим господин Катър в течение на разследването, а ако не му харесва — Евън сви рамена, — нека ни уволни.

Брет крачеше из кабинета като животно в клетка, а самообладанието му бе разтърсено от случилото се преди малко. Без

логически да го обмисля, в мига, в който тя отказа да приеме споразумението, той осъзна, че е невинна. Почувства го инстинктивно и без колебание. Бе я докарал до ръба, бе я наранил — потрепери при мисълта за болката, която ѝ бе причинил. Нищо чудно, че не искаше да го погледне!

Би дал всичко да върне времето назад, да изтрие миналата седмица от живота ѝ. В него се пробудиха всички защитни мъжки инстинкти, те изригнаха, защото почти бе унищожил човека, когото обичаше най-много на света. Сега трябваше да намери истинския виновник, да изчисти името на Теса както в очите на хората, така и пред закона. Това бе единствената компенсация, която можеше да ѝ предложи.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Калвин не искаше да я остави сама. Закара я в апартамента, ала бе напълно неспособен да си тръгне. Тя седеше на дивана и го гледаше как крачи неспокойно напред-назад и се чудеше какво ли иска. Той също я наблюдаваше с изумено изражение в сивите си очи, сякаш не можеше да повярва какво е направила.

Най-накрая движенията му започнаха да я изнервят въпреки дълбокото емоционално изгнание, което сама си бе наложила.

— Калвин, съжалявам — изграчи с възможно най-мекия си тон. — Знам, че ме посъветвахте да сторя най-разумното нещо.

— Не става дума за това — гласът му беше приглушен. — Аз... по дяволите, бях забравил какво е да имаш доверие в някого, да повярваш на честната му дума. Трябваше да ви вярвам, но не го направих. Бях толкова циничен и си мислех, че невинността или вината ви нямат значение за мен като адвокат.

— Нямам значение. Не трябва да имат, иначе не можете да си вършите работата.

Защо се опитваше да го успокои? Бе много изморена и искаше да легне да спи. Само да си тръгне, щеше да се увие в едно одеяло и да легне на дивана. Усещаше, че няма да издържи още дълго. Краката и ръцете ѝ бяха натежали като олово и умората я поваляше.

Някой започна да думка по вратата с юмрук. Калвин я погледна, но Теса не показва никакви признаци, че ще отвори.

Бе замряла като дребно животинче, над чиято глава кръжи сокол, затова той отвори. Брет Рътланд изпълни входната врата, лицето му беше тъмно и застрашително, очите — подивели.

— Как е тя? — излая Брет.

Калвин се обърна и хвърли поглед към Теса, но тя бе вперила очи напред и не ги поглеждаше. Брет го подмина, без да обръща внимание на остриите му думи:

— Господин Рътланд, това изобщо не е в реда на нещата...

— Не ме интересува какво е в реда на нещата — отсече Брет, отиде при Теса и клекна пред нея, за да вижда лицето ѝ. Очите ѝ се отвърнаха от него и неவிждащо се загледаха в някаква точка на стената. Той протегна ръка, пое нейната и целият се наелектризира от нежното докосване. Откога не бе усещал кожата ѝ, не е бил до нея да вдъхне нежния ѝ аромат. Искаше да я вземе на ръце и да я притисне до себе си, ала тя бе толкова бледа и скована, и се бе отдръпнала от него, без всъщност да помръдне. Ръцете ѝ бяха ледени. Той пое и другата ѝ ръка и задържа и двете, за да ги стопли.

— Теса, свалих обвиненията. Разбираш ли? Свободна си. Няма от какво да се страхуваш.

Това нара Калвин да се обади:

— Какво? Свалили сте обвиненията? Но защо — не разбирам?

— Всичко ще ви обясня след малко — отвърна Брет, без да сваля очи от лицето на Теса. — Теса, разбираш ли какво ти казвам?

— Да — прошепна тя, твърде вцепенена, за да почувства каквото и да било — облекчение, изненада или дори любопитство. Не искаше да чувства, не искаше да мисли. Не и сега, когато Брет бе така близо. Защо не си тръгваше? Защо не пускаше ръцете ѝ?

— Какво е станало с гласа ти? — попита я остро.

Тогава тя го погледна и Брет конвулсивно пое дъх, видял израза в очите ѝ.

— Махай се.

Нещо в погледа, в лицето ѝ го накара да я пусне. Освободи ръцете ѝ и се изправи, а по загорялото му лице се изписа решителност.

— Да поговорим в кухнята — предложи на Калвин и двамата излязоха от стаята.

Теса остана на мястото си, притеснена, че я обсъждат, но бе напълно неспособна да отиде там, докато Брет бе все още тук. Присъствието му я смазваше, донесе ѝ твърде много болка, която не можеше да понесе, с която не съумяваше да се справи, можеше само да признае наличието ѝ. Не можеше да я обмисля, не можеше да се изправи срещу нея.

Минутите се нижеха едва-едва, онези двамата сякаш от часове стояха в кухнята. Отчаяно ѝ се искаше да легне и да поспи, но не смееше, не и когато Брет бе толкова близо. За какво толкова приказваха? Едва ли имаше някакви юридически спънки при

снемането на обвинения от някого. Обвиненията наистина бяха свалени, беше казал той. Бе свободна. Над главата ѝ вече не висеше мрачният призрак на затвора. Защо това не ѝ се струваше реално?

Когато излязоха от кухнята, Калвин се приближи и стисна ръката ѝ.

— Всичко ще бъде наред — успокои я той. — Господин Рътланд ще се погрижи за всичко. Трябва да се връщам в кантората, но ще ви се обадя по-късно.

— Почакайте — отчаяно промълви Теса, а очите ѝ се стрелнаха към Брет. Нали Калвин нямаше да я остави сама с него?

— Господин Рътланд ще се погрижи за всичко — повтори Калвин, после пусна ръката ѝ и се отпра към вратата.

Теса с мъка се надигна. Трябваше да го спре, трябваше да направи нещо. Не можеше да остане тук с Брет! Обаче той се раздвижи, широките му рамена ѝ препречиха пътя, за да изпрати Калвин, а Теса се поколеба — не искаше да се приближава до него. Той затвори вратата след Калвин и се обърна да я погледне.

Отчаянието ѝ даде сила. Преглътна, при което гърлото ѝ болезнено се сви, но го погледна право в очите и дрезгаво проговори:

— Махни се от дома ми.

— Какво е станало с гласа ти? — отново я попита, без да обръща внимание на нареждането.

Преди Теса да успее да се отдръпне, той се приближи и застана много близо до нея, а тя едва сега забеляза, че има в ръката си чаша с бистра жълтеникава течност. Постава чашата в ръката ѝ, притисна пръстите ѝ към нея, а тя беше толкова гореща, че Теса едва я задържа.

— Гореща лимонада — каза той. — Изпий я. Ще облекчи гърлото ти.

Усещането по студените пръсти бе вълшебно и понеже като малка често ѝ бяха давали такова „лекарство“, вдигна чашата към устните си и предпазливо отпи от горещата, лепкава сладко-кисела смес. Вкусът бе като сладък спомен върху езика ѝ и опари гърлото ѝ, но пък веднага почувства облекчение.

— Какво е станало с гласа ти? Болна ли си?

Защо не я оставеше на мира? Щеше да я тормози с един и същ въпрос, докато се разкрещи или полудее, или и двете.

— Не, не съм болна! — изкрещя тя, ала от устата ѝ излязоха само приглушен шепот.

— Тогава какво има?

Настойчивостта му я дразнеше, нарушаваше самообладанието ѝ — нали той бе единственият мъж, изтръгнал от нея реакции, които не можеше да овладее. Отдръпна се от него, тялото ѝ започна леко да трепери, докато гледаше суровото, некрасиво лице и изумителната синя прелест на очите му; същото лице и очи, които я омагьосаха още от първия миг, в който ги бе видяла. Бе го обичала, а той я бе предал. Треперенето се засили, внезапно тя избухна в ярост и лицето ѝ се изкриви, когато плисна съдържанието на чашата в лицето му.

— По дяволите! Мразя те! Мразя те, разбираш ли?

Снощи гласът му бе разтърсил бариерите, издигнати около болката ѝ, а сега разби и контрола ѝ върху изгарящия, натрупан в нея гняв. Тя му се нахвърли, заудря с юмруци лицето, гърдите, всяка част, която можеше да достигне. Яростно крещеше със спадналия си глас, докато напрежението върху гърлото ѝ се оказа прекалено, гласът ѝ напълно изчезна и виковете станаха беззвучни. От очите ѝ потекоха сълзи, докато истерията ѝ бушуваше. Брет отдръпна глава, за да предпази лицето си, но остана неподвижен, докато тя го удряше по гърдите, приел ударите, болката, яростта; собственото му сърце страдаше заради това, което ѝ бе причинил. Когато силите я напуснаха, тя немощно се отпусна и едва тогава той я притисна към себе си, успокоявайки слабите движения на ръцете ѝ.

— Миличка, бих те оставил да ме залееш с вряла вода, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре — докосваше с устни косата ѝ, челото, слепоочията. — Господи, да можех да поправа всичко! — това бе горчив вик от дъното на душата му.

Усещането за обгърналите я ръце бе толкова болезнено, че не можеше да го понесе, но нямаше сили да го отблъсне. Ризата и сакото му лепнеха от лимонадата, която бе изляла върху него и от която лицето и косата ѝ също бяха станали лепкави, но въпреки това главата ѝ уморено се отпусна върху широките му гърди. Лимонадата нямаше да повреди скъпия вълнен плат, помисли си замаяно, но бе доволна, че Брет ще трябва да си направи труда да го даде за почистване.

Стаята се завъртя около нея, когато той я вдигна на ръце и занесе в кухнята, за да я постави на един стол. Намокри салфетка, изми

лепнещото ѝ лице, после се зае с косата. Нежно свали фибите от кока, прокара пръсти през косата ѝ и остави тъмният водопад да се разпилее върху рамената ѝ. След това сипа нова чаша лимонада и я притисна в ръката ѝ.

— Това е последната лимонада. Ако искаш, полей ме с нея, но за теб ще е по-добре да я изпиеш.

Тя се подчини, твърде изтощена и безсилна да се да противопоставя, наблюдаваше го как сваля сакото си, и го мята на облегалката на един стол, после разкопча ризата си и я съблече. При вида на силното му голо тяло стомахът ѝ се обърна. Споменът за тялото му под нежните ѝ галещи и изучаващи пръсти я накара да извърне очи от него и да се загледа невидждащо в пода, докато той миеше лимонадата от гърдите и рамената си, но в съзнанието ѝ изникна картината на свиващите се мускули на ръцете и гърба, когато се движи, на изпъкващите и надигащи се бицепси.

— Хайде, допий я — подкани нежно той, а тя подскочи, защото не бе усетила кога се е приближил. Изтриваше тялото си с хавлия, но вниманието му бе насочено към нея. Теса изпи останалата част от лимонадата и му подаде празната чаша. Той я изплакна и остави да се изцежда, после отново се приближи до нея, наведе се, плъзна едната си ръка под колената ѝ, а с другата обви гърба ѝ. Повдигна я, а Теса издаде дрезгав протест.

— Шшшт — успокой я той. — Не се опитвай да говориш, ще те заболи гърлото. Изтощена си и трябва да поспиш. Само ще те сложа да си легнеш. Когато се събудиш, ще бъдеш по-добре и тогава ще поговорим.

Отнесе я в спалнята, тя се заизвива с ужас в ръцете му, но не ѝ бе останала никаква сила и той лесно я съблече, сякаш бе капризно дете. Вече гола, той я пхна между хладните чаршафи, после отиде до прозореца и пусна щорите, за да закрие яркото калифорнийско слънце. Теса лежеше замръзнала, не смееше да се изправи, докато той е там и я гледа, макар да не искаше да лежи в това легло. Той събу обувките и чорапите си, после свали панталоните и ги пусна на земята.

Теса скочи с ням протест на устните.

— Не, не се опитвай да говориш — каза строго той, докато сваляше бельото си и застана пред нея гол в цялото си великолепиe.

Легна до нея и я притисна към възглавницата.

— Поспи. Само ще те прегърна, нищо повече. Казах да не говориш — повтори той, когато тя отново понечи да каже нещо. — Пренапрегнала си гърлото си и трябва да го оставиш да си почине.

Отново я привлече към себе си, голотата му я изгаряше като пещ, топлината я обгърна и Теса потъна в нея. Ръцете му бяха като живи въжета около нея, а ямката на рамото му стана място, където главата ѝ да почине. Неудържимата му мъжественост за миг я накара да протестира, но той не помръдна, просто я държеше в обятията си, а тя бе толкова изморена, че и краткотрайният ропот спря.

— Заспивай, скъпа — прошепна и Теса заспа.

Събуди се след часове — в пълен мрак и със силното желание да отиде до тоалетната. Пребори се да се измъкне от ръцете му и от оплелите се завивки и сънено се запрепъва към банята. Когато излезе, той я чакаше, подпрян в коридора. Безмълвно я върна в леглото и отново я взе в обятията си. Теса зарови лице в силната му шия, вдъхна от познатия, неуловим мускусен аромат на кожата му и отново потъна в дълбок сън, дългите безпаметни периоди — точно това, което бе необходимо за тялото и за духа ѝ.

Когато се събуди, бе сама в леглото, и вродения инстинкт да усеща хода на слънцето и времето ѝ подсказа, че е късен следобед, което означаваше, че е спала поне цяло денонощие.

Бе замаяна от съня, но се чувстваше по-силна от когато и да било. Дали Брет все още бе там? Странно, но не бе разтревожена от тази вероятност. Добре отпочинала, Теса вече можеше да се изправи срещу него. Стана, уви се в халата си, събра дрехите си и отиде в банята. Най-важното беше да си вземе душ и Теса се къпа продължително, а свежата ледена вода сложи ред в мислите ѝ.

Дребните довършителни ритуали по измиване на зъбите и сресване бяха успокояващи и тя се почувства още по-добре. Като видя Брет търпеливо да я чака пред вратата на банята, цялото ѝ тяло потръпна, но паниката вече я нямаше.

— Закуската е готова — обяви той с лека усмивка, която не докосна очите му. — Казвам закуска, макар че е четири следобед. Предположих, че обичаш овесени ядки, иначе нямаше да си купиш, а и те са полезни за гърлото ти. Как е то? Можеш ли да говориш?

— Да — отвърна тя, малко засрамена от дрезгавото кряскане.

Твърдата му, топла ръка обгърна кръста ѝ и преди да успее да се отдръпне, той се наведе и бързо целуна устните ѝ.

— Не се тревожи, гласът ти ще се върне — успокой я той, като с ръка я насочи към кухнята.

Бе толкова смутена от допира на устните му, че ръцете ѝ трепереха, докато ядеше овесените ядки, които Брет вероятно беше приготвил, веднага след като е чул, че се е размърдала. Защо я целуна? И в този ред на мисли — защо прекара нощта при нея? Определено не бе от любов, помисли уморено. Е, това си беше негов кръст, тя си имаше собствени проблеми, като не най-маловажният бе да го забрави. Ако изобщо успееше. Ако изобщо минеше ден, без да си мисли за него, без да се събуди сутрин с копнежа да го намери до себе си. Някак си не вярваше, че такъв ден ще дойде.

Бе с други дрехи, забеляза Теса — панталони в цвят каки и широка бяла памучна фланела с навити върху загорелите ръце ръкави.

— Кога ходи до хотела? — попита дрезгаво, като посочи дрехите.

— Не съм ходил. Обадох се на Евън и той ми донесе дрехи. Не исках да те оставя, дори за час.

Теса замислено отпиваше от кафето и след малко каза:

— Добре съм. Няма да направя никаква глупост, ако това те притеснява.

— Не, не това ме притесняваше. Боях се, че ще събудиш, докато ме няма, и после няма да ме пуснеш — отвърна простиичко той.

Тя кимна.

— Прав си.

— Не можеш да поема този риск. Не и сега — гласът му се напрегна. — Знам, че не мога да компенсирам това, което си преживяла тази седмица, но, кълна се, ще прекарам остатъка от живота си, опитвайки.

В нея се надигна гняв.

— Не се нуждая от вината ти! Казах ти — добре съм.

Той отпиваше от кафето, без да отговори на разгорещеното ѝ изявление.

— Обадох се на леля ти — каза неочаквано, с което напълно я изненада. — Открих номера ѝ в тефтерчето ти. Между другото, записала си го на буквата „л“, а не на „с“.

— Тя е леля Силвър, а не Силвър леля — отнесено измърмори Теса. — Защо си се обаждал?

— Предположих, че се притеснява за теб и исках да ѝ кажа, че всичко е приключило, поне що се отнася до теб. Аз все още трябва да хващам крадец — добави мрачно той.

Теса отново се изуми.

— Какво искаш да кажеш?

— Знам, че не си го направила ти.

— Така ли? Ами всичките тези прословути доказателства? — попита тя рязко и се изправи от възбуда.

— Не бях прав. Не си го извършила ти.

Решителният му поглед имаше обратен ефект — разтърси я, вместо да я успокои. Не бе мислила за причините и за мотивите, не си бе задавала въпроса защо е свалил обвиненията. Бе решила, че го е направил от съжаление или от гузна съвест, че я е прелъстил заради разследването си. И да го чуе как категорично заявява, че я смята за невинна, бе повече, отколкото можеше да понесе.

— Не разбирам — промълви разтреперано Теса. — Защо ми вярваш сега, а преди — не. Доказателствата са същите, нали? Нещо ново ли научи?

— Не. Няма нова информация.

Щеше да отнеме много време да ѝ обясни чувствата си, а още не беше готова да го изслуша. Миналата нощ бе лежал буден часове наред, бе я държал в прегръдките си, докато тя спеше, и обмисляше внезапно появилото се силно убеждение, че несправедливо я бе обвинил. Отчасти това се дължеше на зашеметяващата констатация за непоклатимото ѝ чувство за чест. Толкова силно, че не би го предала, дори и ако по този начин щеше да се предпази. Но още по-убедителен бе начинът, по който се бе любила, как открито и безрезервно бе отдала себе си и девствеността си. Бе на двадесет и пет години и се беше сгодявала два пъти. Определено не бе очаквал, че ще е девствена. Никой не би го очаквал. При все това е останала девствена заради дълбокото си самоуважение, заради вътрешното убеждение, че още не е готова да се отдаде на по-дълбока интимност с мъж. Не бе обичала достатъчно годеника си, за да му прости изневярата, нито пък да му се отдаде.

Усети как в него се натрупва напрежение. Ще го обича ли достатъчно, за да му прости? Бе го обичала достатъчно, за да му дари сладостта на тялото си, но това бе преди той да вземе любовта ѝ и да я потъпче. Какво щеше да прави, ако не можеше да му прости?

Теса седеше несигурно в стола си, изражението на лицето му я накара да смени темата. Вместо това се върна към предишния въпрос:

— Какво каза леля Силвър?

— Разплака се — лаконично отвърна Брет. Бе казала и някои работи, които нажежиха телефонната линия, но те си бяха само между двамата. Заслужаваше си повечето от нещата, които Силвър беше казала. Едва когато го обвини, че е използвал Теса, той ѝ разясни положението. Поне Силвър бе наясно точно какви са намеренията му към Теса. Друго нещо бе да убеди Теса и знаеше, че ще трябва да бъде търпелив. Само времето щеше да излекува раната, която ѝ бе нанесъл. В момента дори нямаше да го изслуша, ако ѝ кажеше, че я обича.

— Тя... тя ще пристигне ли за почивните дни?

— Не. Няма нужда.

Главата ѝ клюмна на нежната шия.

— Значи аз ще си отида у дома.

Колкото и дрезгав да бе гласът ѝ, в него се долови известна горчивина, когато произнесе думата „дом“. Копнееше за спокойствието и великолепието на планината, разцъфнала от свежото зелено чудо на пролетта. Можеше да се разхожда, да обикаля парка, както всяка година, преди да се премести в Калифорния, за да може самотата да излекува наранената ѝ душа. За нея вече нищо не бе останало тук. Бе напуснала Тенеси, за да забрави Андрю, и успехът ѝ надхвърли най-смелите ѝ мечти. Андрю бе блед спомен, завинаги изгорен от сърцето ѝ и от запаления от Брет пожар. Искаше да се прибере вкъщи.

Брет бе поразен от мисълта, че тя може просто да си събере багажа и да си замине, без той да може да я последва, не и в този момент. Трябваше да остане в Лос Анжелис, докато открие виновника, затова бе необходимо да задържи Теса до себе си. Ако сега я оставеше да замине, се боеше, че никога няма да успее да си я върне.

— Не можеш да заминеш сега — каза остро.

Зелените ѝ очи се разшириха от страх.

— Не мога ли?

— Нуждая се от помощта ти — бързо импровизира той.

Тя подозрително попита:

— За каква помощ става въпрос?

— Да открием кой те е натопил — незабавно отвърна той.

— Не виждам как мога да ти помогна.

— Никой не знае, че обвиненията срещу теб са свалени.

Виновникът се чувства в безопасност, но ако заминеш, може да заподозре нещо. Той може да вземе парите и да изчезне.

— Той ли? — попита Теса и вдигна вежди.

— Условно казано.

След минута тя каза:

— Не ме интересува дали ще го хванеш или не.

Той се изправи, леко ядосан.

— Не искаш да бъде заловен човекът, който за малко да те вкара в затвора?

Тя автоматично се отдръпна.

— Знам, че е редно един престъпник да бъде заловен и наказан, но точно сега не ме интересува. Искам само да забравя... всичко. Всичко.

Включително и мен, помисли си Брет вбесен. Толкова по-зле, защото нямаше да го допусне. Морско сините му очи се свиха в гневни цепки, когато протегна ръце към нея, нежно, въпреки яда си. Тя се стегна при допира му, но не оказа съпротива, когато я взе в обятията си, притисна я към себе си и погали косата ѝ.

— Съсипана си, преживя много лоши мигове — прошепна той.

— Миличката ми, ще ти се реванширам. Вече за нищо няма да се тревожиш. Аз ще се грижа за теб.

— Не съм съсипана и мога да се грижа за себе си.

Притиснатото до нея едро тяло живо ѝ напомни за миговете, в които я бе държал под себе си, когато я любеше с разкъсваща сила. Съпротивата ѝ бе автоматична и можеше да си я спести, защото той не ѝ обърна никакво внимание.

— Липсваше ми да те прегръщам — каза дрезгаво той и премести устни към слепоочието ѝ. — Ароматът ти е толкова сладък. Каж ми нещо, любима. Бременна ли си? Носиш ли бебето ми?

Внезапна остра болка я прониза. Затова ли е свалил обвиненията? И всички приказки, че вярва в невинността ѝ са били... празни приказки?

— Не — изсъска тя, сви ръце пред стомаха му и се опита да го отблъсне. — Не съм. Проверих миналата седмица.

Той дръпна ръцете ѝ от стомаха си и внимателно ги прихвана зад гърба ѝ с едната си мощна ръка. Брет почувства разочарование, че не носи детето му, но осъзна, че така бе най-добре. Не искаше тя да свързва зачатieto на първото им дете с нещо друго, различно от удоволствие, различно от любов. Бе прекрасно да я усеща в прегръдките си, сякаш някаква липсваща част от него бе намерена. Допирът на стегнатия ѝ, закръглен бюст до тялото му го възбуди и възбудата се засили от това, че цяла нощ я бе държал гола, копнеейки да я люби, но знаеше, че е изтощена и отчаяно се нуждае от сън.

Теса усети какво става с него и гърлото ѝ се сви от страх и от спомена за екстаза. Екстазът бе част от нея, спомен, който никога нямаше да я напусне, а се боеше, защото бе тъй уязвима пред него. Обичаше го, а той я нарани повече, отколкото си мислеше, че е възможно. Можеше отново да я нарани, защото тя го обичаше, а нямаше никаква защита срещу него.

— Брет, моля те — изпъшка тя. — Не искам това да се случва. Не мога да се справя, не и сега. Моля те.

— Знам — успокои я с дрезгав глас. — Знам. Само те прегръщам, нищо повече. Знаеш, че няма да те насиля, нали?

— Да — думата излезе като въздишка. В това отношение наистина му вярваше. Физически винаги е бил повече от нежен с нея.

Той се поотпусна, но все още я притискаше плътно към себе си и постепенно и тя се отпусна. Все пак снощи бе спала гола в обятията му и не ѝ беше направил нищо, затова можеше да се чувства в безопасност в кухнята, когато е напълно облечена.

На вратата се позвъни и тя подскочи и започна да се мята в ръцете му като малко, подплашено животинче.

— Спокойно — успокои я той, намръщен от реакцията ѝ. — Сигурно е Евън. Казах му да дойде по-късно следобед, за да започнем работа.

— Не можете ли да работите в хотела? — попи тя, като го последва в дневната.

— Нямам хотел — спокойно ѝ обясни и отвори на Евън.

Теса изпита безпокойство, в което имаше доста голяма доза увереност, за да се нарече подозрение. По-скоро знаеше. Ала

взаимоотношенията им бях твърде объркани и лични, за да ги обсъжда в присъствието на Евън и вероятно Брет разчиташе точно на това.

Евън я поздрави приятелски, което напълно я изненада, особено когато Брет силно я прегърна през кръста и я привлече до себе си на дивана, докато Евън измъкваше документи от претърпаното си куфарче. Теса остана скована за момент, после се отдръпна от Брет, за да не се допират телата им. Нима си въобразяваше, че ще я заблуди с престорената си привързаност? Това си беше преструвка и Теса не беше толкова глупава отново да му се върже. При отместването ѝ Брет рязко обърна глава към нея и в очите му се четеше опасност, обаче Евън бе започнал да обяснява и той трябваше да му обърне внимание.

— Следобед получих интересна информация — започна Евън със сдържано вълнение. — За анализа на подписа върху чековете.

Брет се наведе и Евън му подаде заключението. Брет бързо го прегледа и челото му се набръчка съсредоточено.

— Какво пише? — попита Теса ѝ наклони глава, опитвайки се да прочете.

— Подписът върху чековете много прилича на твоя, но има достатъчно различия, които не дават възможност за окончателно заключение. Все пак е почти сигурно, че лицето, подписало тези чекове, е жена, което изключва човека, когото отначало смятахме за най-вероятният заподозрян.

Тя се намръщи на фамилиарното му обръщение, но последното изречение отвлече вниманието ѝ.

— Кого подозирахте?

— Сами Уолъс — отговори Евън, докато прибираше подадения от Брет документ.

— Невъзможно — рече Теса без колебание.

— Вече знаем това, но той беше най-подозрителният. По твоите думи у дома си има много скъпа техника, за която трябва да е платил по някакъв начин.

Значи я е използвал да получи информация и за приятелите ѝ! Стисна ръце поради надигания се в нея гняв. Вцепенението бе изместено от емоционален водовъртеж и настроението ѝ преминаваше от една крайност в друга, изплъзнало се от наложения от нея контрол, и сега бурно се променяше.

— Сами се опитваше да ми помогне — каза и двамата я погледнаха слисано. — Ако разполага с името и номера на използваната банкова сметка, може да я проследи до оригиналните данни, часа, в който са вкарани, и дори до компютъра, който е бил използван. Но не успя да намери името.

Черна сянка премина през суровото лице на Брет.

— По дяволите, знаех си, че някой се е ровил из документите в кабинета ми!

Тя потръпна при мисълта, че може да причини уволнението на Сами. А точно това се бе старала избегне.

— Само се опитваше да ми помогне — изтъкна и се сдържа да добави, че Сами ѝ беше повярвал самото начало.

Като по поръчка на вратата се позвъни. Този път не подскочи, макар че звукът разтърси нервите ѝ. Евън припряно заприбира документите, а Брет отиде да отвори.

На вратата бяха Сами и Били, които зяпнаха Брет. После Били скочи в защита на Теса.

— Какво правиш тук? Махай се! Как смееш така да я тормозиш?

— Успокой се — хладно я посъветва Брет. — Не я тормозим. Опитваме се да разберем кой я е натопил.

— Какво искаш да кажеш с това „натопил“ — отвърна Били.

— Това, което чу. Хайде, влизайте. Голяма компания се събрахме — отвори по-широко вратата и те забелязаха Евън.

— Какво значи това? — подозрително попита Били.

Брет рязко кимна с глава настрани в безмълвна заповед и двамата предпазливо влязоха в апартамента.

— Като начало вчера свалихме обвиненията срещу Теса.

Лицето на Сами светна, ала Били каза:

— И се предполага, че това ще поправи всичко? Въобразяваш си, че можеш да доприпкаш тук и да продължиш, откъдето прекъсна?

Изпитото лице на Теса поруменя, а Брет отвърна сериозно:

— Де да беше така. Не, нямах това предвид. Някой съзнателно, е направил така, все едно Теса е виновна, и искам да разбера кой е.

— Били, моля те — намеси се Теса с намерение да помоли Били да прекрати враждебните действия, ала спря изречението до там.

— Какво е станало с гласа ти? Звучиш като гарга.

— Пренапрегнала е гласните си струни — побърза да съобщи Брет и умело промени темата. — Уолъс, разбрах, че можеш да проследиш сметката, ако разполагаш с име или с номер.

Сами предпазливо го изгледа.

— Точно така.

— Колко време ще ти отнеме?

По отношение на компютрите Сами губеше всякаква стеснителност. Беше майстор в областта си и самоувереността му пролича.

— Зависи. Ако използвам главния компютър в службата — две нощи. Може и по-малко.

— Ако утре работиш само по този въпрос?

— Искате да кажете в работно време?

— Точно това искам да кажа.

— Утре ще мога да ви дам търсената информация.

— Действай тогава — каза Брет.

— Какво е името по сметката?

— Конуей Инкорпорейтид — меко отвърна Брет, доловил напрежението у Теса. — През цялото време е използвано нейното име.

— Нищо чудно да решиш, че тя го е направила! — измърмори Били.

Сами се намръщи.

— Не, не може да бъде. Наистина ли е Конуей?

— Съществува друга сметка, на името на Конмей Инкорпорейтид. Разликата е само в една буква, която е доста сходна, и при матричен принтер с изтъркана лента, нещо съвсем обичайно, е почти невъзможно да се различат, когато се проверява списъкът.

Като чу как са я натопили, на Теса почти й призля.

— Значи с моето име са подписани чековете, дадени по сметката, в която са депозирани средствата на компанията...

Доказателствата бяха унищожителни и всичките бяха срещу нея. Не й приличаше на случаен избор, а на съзнателно действие да уличат точно нея.

Брет остро я погледна.

— Именно.

— Утре ще работя заедно с теб — каза Евън на Сами. — Двамата ще свършим за половината време. Кой знае, с Брет можем и да си

спасим работата.

Теса веднага се скова, после се обърна и изгледа Брет с дълъг и спокоен поглед.

— Имаше ли правомощията да свалиш обвиненията срещу мен?
— попита тихо.

Брет хвърли унищожителен поглед на Евън.

— Имам правомощията — провлече той, като гледаше предизвикателно Евън.

— Тогава да задам въпроса по друг начин: имаш ли разрешение да свалиш обвиненията?

— Не съвсем — отвърна с вълча усмивка Брет. Въпросите й не му харесаха, но нямаше намерение да лъже, не и сега. Имаше много информация, която не би дал доброволно, но ако го попиташе направо, щеше честно да й отговори. — Поех отговорност за решението.

— Но може да те уволнят.

— Възможно е, но не ми се вярва. С господин Картър имаме споразумение, касаещо подобни случаи. Когато се изисква решение на място, го взимам аз.

Теса искаше да му зададе много въпроси, но не пред останалите. Просто ги добави към списъка с неща, които щеше да го попита, когато останеха насаме — не се съмняваше, че ще останат сами. Знаеше, че когато другите си тръгнат, Брет ще остане.

Не бе особено доволна да разбере, че е била права, но като останаха отново сами, тя се обърна към него. Сега се чувстваше много по-спокойна, отколкото преди седмица и макар че не можеше да не му е благодарна, задето се беше погрижил за нея предния ден, когато на практика бе като парцал, крайно време беше да поговорят. Отлагането нямаше да намали болката.

— А сега да поговорим — въздъхна тя.

Той кимна и в погледа му проблесна удовлетворение, сякаш нямаше търпение.

— Да, непременно. На няколко пъти успяваш да отклониш въпроса, но сега ще ми кажеш какво точно се е случило с гласа ти — каза той много нежно.

Очите им се срещнаха и тя забеляза решимостта му. Усмихна се кисело.

— От много плакане.

Нещо се промени в изражението му, но преди отново да продума, тя пое дълбоко въздух и каза:

— Следващият въпрос е мой: къде си отседнал сега, след като си освободил хотелската стая?

Очите му се преместиха върху лицето ѝ и гласът му бе тих, но неумолим, когато отговори:

— Тук.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Теса се изправи с непоколебим поглед.

— Не съм те канила да оставаш.

— Знам — призна той сухо. — Затова трябваше да се самопоканя.

Тя го зяпна и осъзна, че е твърдо решен да остане и да сломи съпротивата ѝ. Накара я да се почувства преследвана, а от отчаяние се разгневи.

— По дяволите, Брет, всичко свърши!

— В никакъв случай. Няма да се откажа, скъпа. Няма да те оставя да си отидеш. Това, което е между нас, е твърде хубаво, за да се откажем от него.

— Между нас никога нищо не е имало! — каза тя с горчивина. — За мен бе любов, за теб — разследване. Сега за теб има вина, а аз... аз просто не искам да имам нищо общо — довърши унило тя.

Той трепна от пороя думи.

— Да, чувствам се виновен! Трябваше да ти имам доверие, а ти нямах. Когато видях подписа ти върху тези чекове, се побърках, защото реших, че ме използваш като параван срещу съдебно преследване!

— Какво прекрасно мнение имаш за мен! — избухна тя, а малките ѝ ръце се свиха в юмруци до тялото ѝ.

Брет прокара пръсти през гъстата си коса в търсене на обяснение.

— Аз съм самотник, Теса. Не съм свикнал да се доверявам на никого или да допусна някого близо до себе си. Ти стигна толкова близо до мен, че ме изкара от равновесие. Това не е никакво извинение, но е единственото, което мога да предложа. Помислих, че ме използваш и дяволски ме заболя. Толкова ме заболя, че щях да повърна. Единственото, за което можех да мисля, е да не допусна да разбереш колко съм наранен. По дяволите, обичам те! — гневно възкликна той.

Сълзи опариха очите ѝ.

— Как не. Толкова ме обичаш, че изобщо не ми показва уликите. Не ми даде никаква възможност да се защитя! Имаш ли представа какво значи да те арестуват, да те картотекират, да ти вземат отпечатъци, колко е унижително? Чувствах се омърсена! Опитах да ти се обадя. Все се надявах, че ако се свържа с теб, всичко ще се оправи, ще уредиш проблема. Можеш ли изобщо да си представиш как се почувствах, когато разбрах, че ти си причина за арестуването ми? — гласът ѝ стана по-плътен, напрегнат, почти беззвучен. — Не знаеш какво значи любов.

Той грубо изруга. За пръв път в живота си се обясняваше в любов на жена, а тя не му повярва! Най-ужасното бе, че разбираше логиката ѝ. Сигурно си мисли, че е воден от вина, че се грижи за нея, за да облекчи съвестта си. И по никакъв начин не можеше да я убеди, никакви думи нямаше да смекчат болката ѝ. Не тя го бе предала, а той — нея. Като не ѝ се довери, загуби нейното доверие, нарани я толкова силно, че тя можеше никога да не го преживее. Мисълта бе така непоносима, че напълно я отхвърли. Щеше да направи всичко за нея, освен да я остави да го напусне. Ще направи всичко възможно, за да я убеди, че я обича, да разпали любовта ѝ към него. Бе негова и ако думите не са достатъчни да я убедят, щеше прибегне до по-драстични мерки.

Теса го гледаше с горчива умора и забеляза как лицето му се изменя, как очите му решително се присвиват и леката промяна в изражението втвърди чертите му. Внезапно придоби по-опасен вид и от приготвяща се за скок пантера.

Бавно протегна ръка и изгаси лампата. Едно светло петно се разля в дневната от кухненската лампа, падна върху лицето му и освети половината, а другата половина остана в сянка. Теса затаи дъх и инстинктивно отстъпи, но не можеше да свали поглед от него. Бе хваната, хипнотизирана от огнената чувственост на лицето му, докато той измъкна бялата памучна фланелка от панталоните си, бавно я издърпа през главата си, после я хвърли на пода. Загорялата кожа излъчваше матов блясък, а космите по гърдите му изглеждаха още по-тъмни на фона на плътта му.

— Щом не искаш да ми повярваш — прошепна гърлено, — ще трябва да ти покажа.

Теса отстъпи още една крачка назад, сърцето ѝ подскочи високо и сякаш заседна в гърлото ѝ, от което дишането ѝ се затрудни. Гледаше го с огромни изумени очи.

— Какво... какво правиш?

Тръгна към нея с бавни, безшумни движения, без да сваля поглед от нея.

— Каза, че ме обичаш. Излъга ли?

Каквото и да очакваше, то не беше разпит. Въпросът изискваше вниманието ѝ и тя се втренчи в него, което я отвлече от натрупващия се в нея гняв.

— Не, не съм лъгала! Да не мислиш, че освен крадец съм и лъжец?

Не обърна внимание на втората част от отговора ѝ, а пристъпи още една крачка към нея.

— Два пъти си се сгодявала, но не си се отдала и на двамата, защото всъщност не си ги обичала. Обичаш мен, прави любов с мен и не можеш да забравиш това, както и аз. Независимо от всичко още ме обичаш, нали?

— По-добре ли ще се почувстваш от едно признание? — попита с дрезгав глас тя, а тялото ѝ бе сковано от болка. — Да, обичам те, но няма да пропиляя живота си за човек, който не ме обича! Дойдох при теб, исках да ти кажа, че те обичам, че съм невинна, обаче ти не ми даде никаква възможност.

— Вътрешно се късах на парченца — избухна той. — Почти бях полудял от мисълта, че ме използваш. По дяволите, Теса, това чувство ти е познато! И ти мислиш същото за мен!

Очите ѝ бяха сурови и горяха с вътрешната ѝ болка.

— Има малка разлика — каза, запращайки думите като камъни. — Не съм се опитвала да те вкарам в затвора.

— Когато отново можех да мисля трезво, осъзнах, че не мога да те оставя да отидеш в затвора. Дявол да го вземе, изслушай ме! — изръмжа той и я дръпна за ръката, за да я обърне отново към себе си. — Когато свиках срещата в областната прокуратура, все още те мислех за виновна, но нямаше значение. От значение бе само да те предпазя. По никакъв начин, нямаше да допусна да влезеш в затвора.

Теса се опъна срещу мощта на ръцете му, но той без усилие я задържа, дългите му пръсти се стегнаха около горната част на ръцете

й.

— Пусни ме — задави се тя от надигащата се паника. Чувстваше се задушена от ръста му, от потискащата му мъжественост, а крехкият стремеж да се овладее започна да ѝ се изплъзва. Някаква скрита, дълбоко в нея потребност подкопаваше решимостта ѝ. Дори и сега го желаше, нуждаеше се от него. Имаше нужда топлината му да изгони арктическият студ, който я бе сковал, имаше нужда от силата му, защото не ѝ бе останала никаква. Бе уморена, победена и не можеше повече.

— Моля те — проплака тя. — Пусни ме.

— Не. Никога. — Той леко я разтърси. — Кажи ми, че ме обичаш.

— Пусни ме!

Брет забеляза потреперването на устните ѝ и разбра, че е на ръба. Преживя момент на болезнена нерешителност дали е разумно да я притиска, ала това бе последният му отчаян залог. Трябваше да разбие стената от ледена отчужденост, която бе издигнала помежду им, иначе никога нямаше да стигне до нея.

— Обичаш ме — каза грубо и я задържа, когато се опита да се отскубне от него. — Обичам те. Кажи ми, че ме обичаш. Искам да го чуя. Кажи го!

Теса неудържимо трепереше и го гледаше с отчаян поглед. Да го обича ли? Копнееше по него. Чувстваше, че би умряла без него, но през изминалата седмица бе разбрала, че човек може да е изключително нещастен ѝ пак да живее, пак да функционира. Би дала почти всичко да върне часовника назад и напълно да изтрие тази седмица. Поне все още щеше да живее в заблудения си рай. Нямаше да знае какво е да видиш как умира смехът.

— Кажи ми, че ме обичаш — настоя той и отново я разтърси.

Острото парене на сълзите замъглиха образа му, после те преляха и започнаха бавно да се стичат по страните ѝ.

— Защо ми причиняваш това? — прошепна тя. — Не ме ли нарани достатъчно?

Той не се отказваше.

— Кажи ми, че ме обичаш.

— Обичам те — промълви тя, победена, дала му исканите думи, ала те бяха камъни, извадени от издигнатата от нея защитна стена, и пролуката позволи на всички забранени чувства да се излеят,

блъскайки я, разкъсвайки я. От гърлото ѝ се откъсна хлипане, предизвестило края на самообладанието ѝ. Главата ѝ клюмна напред и тя покорно застана в ръцете му, с разтреперано от силата на риданията ѝ тяло. Този път сълзите съдържаха нещо различно, приеха мъката и болката, които бе отрекла.

Един мускул изкриви челюстта на Брет и за миг той усети как и неговите устни потреперват, преди да се овладее. Бавно отпусна ръцете ѝ и плъзна своите около кръста ѝ. Привлече я към себе си, за да може тя да почувства всеки сантиметър от тялото му.

Очите ѝ бяха заслепени от сълзи, въпреки това усещаше, че топлите му, голи гърди я подканят да отпусне глава, върху тях; мощните му, мускулести крака подкрепяха нейните, бедрата му бяха стегнати и силни. Бе я прегърнал, предлагаше ѝ силата си, когато не ѝ бе останала никаква. Въпреки това се боеше да се опре на тази сила, отдръпна се от него, ала той веднага я хвана и придърпа обратно и този път тя положи глава на гърдите му.

— Как мога да ти вярвам? — проплака тя, без да усети иронията от разменените им роли, но той я долови и потръпна.

— С времето, любима. С времето — въздъхна той. — Само не се отказвай. Дай ми още една възможност да ти покажа колко те обичам.

Сега беше слаба, опряла се на него, точно както искаше да стане. Защото сега бе напълно беззащитна и той се премести, за да затвърди спечелената позиция. Наведе глава, за да гризне ухото ѝ, после плъзна устни към откритата извивка на шията, знаейки колко е чувствителна кожата ѝ там. Тя потръпна и се притисна към него, протегна ръце да обгърне бедрата му и го придърпа напред, сякаш да спои телата им. Той простена и плъзна длани да покрие гърдите ѝ.

Тя опря глава на рамото му, по бузите ѝ все още се стичаха сълзи, защото го желаше толкова силно. Боеше се да му повярва, ала не можеше да се отдръпне от него. Бе празна и студена и самотна, а той бе топлината, която щеше да я спаси от смърт.

Той простена високо, завъртя я в ръце и я вдигна към гърдите си.

— Не плачи, миличка. Моля те, не плачи — прошепна, докато я носеше към леглото. Бе пожелал тя да се пречупи, но не бе очаквал такава болка. Сега само желаше да оправи всичко в нейния свят.

Тя обгърна врата му с ръце и увисна така, с лице, заровено в ямката между лицето и рамото му.

— Плаках само веднъж, точно след ареста — изхлипа тя между риданията. — А сега не мога да спра. О, Брет, толкова се изплаших!

— Знам, скъпа, знам — лицето му бе измъчено, когато я постави на леглото и започна да я съблича. — Никога повече не искам да те карам да плачеш.

Не беше лесно да я съблича, докато виси на врата му, но се справи. За нищо на света не би отместил ръцете ѝ. После се измъкна от панталоните си, изрита ги и се отпусна до нея.

Държеше я в прегръдките си, докато тя плачеше, а собствените му очи горяха. Бе негова, част от него. Болеше го, че тя страда.

Най-накрая риданията преминаха в хлипане, после напълно стихнаха, но той продължи да я прегръща и не понечи да я люби. Теса кротко лежеше в ръцете му, чувстваше космите на краката му върху гладките си крайници, стегнатия му стомах и гръден кош, опънатите мускули на обгърналите я ръце. Усети как някакво внезапно решение взима връх, но не бе готова за него, обаче не искаше и да предизвика окончателен разрыв помежду им. Мислеше, че вече са скъсали и преживяваше агонията от загубата му, а сега, когато ѝ се предостави нова възможност, се боеше да я приеме. Ами ако отново сбърка? Искаше любовта, а не вината му, и ако разбереше, че ѝ предлага бледо подобие вместо истинска любов, това щеше да я пречупи. А не можеше да го отпрати, не и сега, когато бе така празна и само той можеше да я изпълни, да я върне към живота.

Лежаха един до друг, той бавно прокараваше пръсти по стройния ѝ гръб и успокояващото движение я приспиваше в сънливо чувство на доволство. Поне в този момент ѝ принадлежеше. Той почувства как тя се отпуска към тялото му.

— По-добре ли си вече? — прошепна в косата ѝ.

Ръката ѝ се премести по гърдите му, пръстите се плъзнаха през космите.

— Да — отвърна сънено. Не се замисли какво изрича след това. Думите излязоха от подсъзнание ѝ, от вродената нужда да достигне мъжа, когото обича. — Брет, искам да ме любиш, моля те.

Цялото му тяло внезапно се стегна, потрепервайки от копнеж, електричеството на неговата чувственост прогони дрямката ѝ.

— Сигурна ли си?

— Да — прошепна тя. — Толкова се нуждаю от теб.

Искаше да стигне възможно най-близо до него, повторно да утвърди живота и свободата си чрез сливането на телата им. Тази нощ нямаше да даде отговор на въпросите ѝ, но щеше да ѝ помогне да прогони седмицата на кошмари и самота. Имаше нужда отново да я направи цяла.

Без да каже дума повече, той се претърколи върху ѝ, разтвори краката ѝ и проникна дълбоко в нея. Тя извика без думи заради шока от проникването и от дивото удоволствие при сливането им, от мига, в който престанаха да са две отделни същества. Успокой я с дрезгав шепот и придърпа краката ѝ да се увият около кръста му.

Любенето бе предизвикано не толкова от страст колкото от потребност да са заедно; да дадат и получат успокоение, но не след дълго Теса застана от бавните му движения, които доведоха тялото ѝ до нови висини на екстаз. Ръцете му галеха и успокояваха и възбуждаха, а целувките му бяха така дълбоки и ненаситни, че не можеше да си поеме дъх, ала дишането вече не бе важно. За нея от значение бе единствено любимият мъж и в този момент не я интересуваше какво ще стане.

— Обичам те — прошепна в шията ѝ той. — Теса!

Неудържимо извика името ѝ, сграбчи бедрата ѝ и я повдигна, за да го срещне. Тя също извика, разтреперана от силата на удоволствието си и приела неговото.

После настъпи мълчание, но тя бе доволна. Той се отпусна тежко в обятията ѝ, тялото му бе мокро от пот, но не се отмести, а се притисна още по-плътнo към нея. Обърна лице към нежната ѝ шия, прошепна нещо неразбираемо и заспа. Теса го държеше в прегръдките си, гледаше в тъмнината към тавана и се чудеше защо бе поискала да я люби и дали това бе разрешило нещо или само усложни мислите ѝ.

Силното му тяло ѝ тежеше, приковало я към леглото, обаче за нищо на света не би го помръднала. Не съжаляваше, че бе поискала да я люби. Така успокои дълбоката, смазваща болка в сърцето си. Неочакваното му предателство я остави загубена и обърквана, а страстта му я увери, че наистина я желае. Ако не на емоционалния, то на физическия му копнеж по нея можеше да се довери.

С действията си през този ден ѝ бе предложил ясен избор, въпреки че едва ли е искал да ѝ дава какъвто и да е избор. Устните ѝ се извиха в лека, примирена усмивка. Брет Рътланд бе деспотичен,

самоуверен, налагащ се мъжкар. Жената, която живееше с него, ще трябва да води непрекъсната борба, за да поддържа равновесието във връзката им. Искаше да бъде тази жена. Можеше да стане тази жена, защото Брет ѝ бе дал възможност — ако решише да заживее с него.

Можеше да му се довери или не, а все още се чувстваше твърде объркана, твърде смачкана емоционално, за да разчита, че ще вземе правилното решение. Единственото, в което не се съмняваше, бе любовта ѝ към него. Странно бе, защото винаги бе смятала, че любовта има граници, че всяка връзка достига точка, когато любовта умира. Такъв бе опитът ѝ с Уил и Андрю, а тогава бе убедена, че ги обича. Дали е било така? Чувствата ѝ към Брет далеч надхвърляха всичко, което бе изпитвала преди, и това я накара да се усъмни в емоциите си или поне в способността си да ги тълкува. Животът ѝ невинаги беше лек. Като малка трябваше да приеме предателството на баща си, а няколко години по-късно и смъртта на майка си. Ала някак си бе заобиколила пропастите от тези емоционални удари, като предпочете да се обърне към слънцето вместо към сенките. Момичето, което непрекъснато се забавлява — това бе тя. Нямаше лоши намерения, но винаги бе отбягвала връзките, които можеха да я засегнат дълбоко, да въвлекат чувствата ѝ.

Докато не срещна Брет. Като личност бе толкова силен и авторитетен, че бе преодолял крехките бариери, а същевременно с хладното си самообладание я бе провокирал в много лично, женствено отношение. Като се вземат предвид характерите им, бе неизбежно да се влюби в него, и се влюби истински за първи път в живота си.

Бе я наранил повече, отколкото мислеше, че може да понесе, обаче това не уби любовта ѝ към него. Обичаше го въпреки всичко и това нямаше да се промени.

Добре дошла в действителността, Теса, каза си през болката на прозрението.

След доста време той се размърда в ръцете ѝ и се надигна от тялото ѝ. Теса долови как пробуждането стегна мускулите му и нежно го погали с длани по мощния гръб.

Гласът му бе нисък и дрезгав от съня, тих в заобикалящата ги тъмнина.

— Успя ли да поспиш?

— Не — прошепна тя, гласът ѝ все още бе дрезгав като неговия. Лика-прилика, помисли разсеяно. И двамата звучаха като гарги.

Минаха няколко минути в мълчание, докато ръката му бавно и проучващо се плъзгаше по бедрото и тялото ѝ.

— Съжаляваш ли? — попита най-накрая той.

— За това ли? Не — отвърна бавно.

— За какво си мислиш?

— Че още те обичам. Че още ме боли. Че още не знам какво да правя.

Той въздъхна.

— Не е лесна работа, нали? Любовта. По дяволите, не знаех какво значи тя.

В тишината и топлината на нощта можеше да разговаря по-добре с него, отколкото изобщо досега. Тук бе само неговият глас и топлината на тялото му, без нещо странично да отвлича вниманието ѝ. Искаше да се съсредоточи върху него, да научи всичко възможно за този мъж. Познаваше го физически, обаче искаше да разбере всички дребни неща, които да ѝ дадат ключ към мислите му.

— Обичаш родителите си, нали? Дома си? Коня, кучето, учителката от първи клас...

Тих смях го разтърси.

— Не, изобщо не обичах учителката си от първи клас. Що се отнася до ранчото... Не знам дали това е любов. Ранчото е част от мен. Не мога да го отделя от себе си. Независимо къде съм или какво правя, то е в ума ми — спря за момент, сякаш обмисляше нещо. — Коня и кучета... Имах си любимци, но не мога да кажа, че съм обичал животно. Баща ми... да, обичам го. Дълга му живота си и не му е било лесно да се грижи за мен.

— Майка ти починала ли е? — попита нежно Теса.

— Не знам. Оставила ме е седмица след раждането ми. Може още да е жива, но няма особено значение. Сега между нас няма връзка, любопитство или потребност. Никога не е имало. Том е биологичният ми баща, но никога не се е женил за майка ми. Работил е в югоизточен Тексас, където са се запознали. Била е дъщеря на собственик на ранчо, а той — наемен работник, обикалящ из страната. Но тя е била дива, искала да се измъкне, да потърси друг живот. Срещали са се в някаква изоставена барака.

Теса лежеше омагьосана, пленена от историята, която ѝ разказваше с нисък и бавен глас. Усещаше, че най-после ѝ дава ключа от себе си, че отваря несподелена част от съзнанието си.

— Разбира се, забременяла. Вероятно е можела да направи аборт, ако е искала да поеме риска на една незаконна по онова време операция, но предпочела да ме роди. Сигурно съм бил крайната форма на протеста ѝ. Разразил се невероятен скандал, но отказала да признае пред семейството си кой е бащата, отказала да замине, отказала да се крие до раждането ми. Том се опитал да я убеди да се оженят, обаче и това отказала. Опитвала се да се измъкне точно от живота в ранчото, а това било единственото, което можел да ѝ предложи. Това било единственото, което познавал.

Той мълча доста дълго и Теса реши, че повече няма да ѝ разказва. Докосна косата му, прекара пръсти през рошавата, златиста коприна.

— А след като те е родила?

— Когато съм се родил, ми е дала име, гледала ме е една седмица, после се обадила на Том и му поръчала да се срещнат в бараката. Взела ме със себе си на срещата, дала ме на него и си тръгнала. Оттогава не я е виждал. Повече не се върнала у дома си, непрекъснато пътувала.

— Значи баща ти те е отгледал съвсем сам?

— Да. Още същия ден и той напуснал Тексас, защото се боял родителите ѝ да не ме вземат от него, ако разберат, че не ме е отнесла със себе си — в тъмнината тя усети усмивката му върху кожата си. — Представяш ли се един груб селски работник да мъкне едноседмично бебе по пътищата, без да има елементарна представа от деца? Истинско чудо е, че съм оцелял.

Тя се закиска.

— По-мъчно ми е за баща ти, отколкото за теб!

— Е, и двамата сме преживели периода с пелените и той винаги е бил до мен. Не притежавахме нищо, но бяхме заедно. Работеше из цялата страна, приемаше всякаква работа. Хранили са ме в повече селски кухни, отколкото можеш да преброиш, като улично кученце. Играех си по дворове и обори и чаках Том да се прибере вечер, докато не пораснах достатъчно, за да ходя с него.

— На колко години беше тогава?

— На четири или пет.

— Колко малък си бил!

— Бях достатъчно голям да стоя на седлото по цял ден. Откакто се помня, мога да яздя. На шест години работех. Можех да връзвам и скопявам, и макар да не бях достатъчно силен да подкарвам животните, помагах при дамгосването и щавенето на кожата.

— Ами училището?

— Тогава Том реши да се установи. Трябваше да тръгна на училище, иначе някой щеше да уведоми властите и можеха да ме вземат от него. По това време се намирахме в Уайоминг и той даде последния си цент за парче земя, построи барака, в която да живеем, и основа собствено ранчо с две крави, един бик и с много инат. Невинаги имахме много за ядене, но не сме гладували. Тръгнах на училище, като работех рано сутрин и след часовете. Когато навърших десет, той ме осинови, за да мога да нося името му. Името ми винаги е било такова, но не и по закон. Нямаше никакви проблеми. Никой не знаеше къде е майка ми, а баба ми и дядо ми остаряваха. Нямаше да се справят с десетгодишен палавник, какъвто бях.

Теса продължи да милва косата му, дълго след като той спря да разказва. Нищо чудно, че бе така дистанциран, така сдържан. През целия си живот е можел да разчита само на един човек. Най-ранното си детство е прекарал на път, без да се обвързва с хора и места. Баща му е бил единственото сигурно нещо, а вероятно е забелязвал как другите деца имат двама родители, любяща майка и постоянен дом, докато собствената му майка го е оставила. Бе израснал предпазлив, без да позволява някой да се доближи до него, защото е можел да се довери единствено на баща си.

При такова детство чудно ли е, че не ѝ се бе доверил автоматично? Започна да го разбира и това внесе спокойствие в мислите ѝ, макар още да не бе сигурна дали ще успее да му прости. Пръстите ѝ се плъзгаха през косата му. Само да не го обичаше толкова силно!

Той се повдигна на лакът и си осигури достъп до гърдите ѝ, а коравите му пръсти нежно погалиха меките извивки и втвърдиха кадифените зърна.

— Когато Том се запознае с теб, ще се стопи в локва на земята. Има неудържима слабост към жените и ще се влюби във

великолепната ми южняшка красавица — в тона му се прокрадна погърлена нотка и той наведе глава, за да вкуси на воля възбудената ѝ плът.

Теса простена от внезапното удоволствие, разтърсило тялото ѝ. Той завъртя език около зърното ѝ, после вдигна глава и с явно удоволствие прокара пръсти по гърдата ѝ.

— Добре си надарена, колкото и да си слабичка. Костите ти са толкова крехки, че понякога се боя да не те прекърша на две. Но тук... — многозначително се подсмихна.

В мрака Теса силно се изчерви. После той отново залепи устни върху гърдите ѝ и вече нищо нямаше значение.

След това тя заспа, ала не след дълго я събуди, за да я люби отново. Така бе цялата нощ, той все се връщаше към нея, с тялото си ѝ показваше колко силно я желае. Тя разбра, че това е целта му, ала се нуждаеше от това специално внимание да повдигне самоуважението ѝ, да възвърне вярата ѝ в собствената ѝ женственост, а той страстно се посвети на тази задача.

Когато пак се събуди, слънцето грееше ярко, а той лежеше подпрян на лакът до главата ѝ и я наблюдаваше как спи. Бе му покарала тъмна едnodневна брада и приличаше на хулиган, иначе лицето му носеше спокойствието на пълно физическо удовлетворение. Знаеше какъв е резултатът за нея след часове любене и удоволствието бе изписано на лицето му. Погледите им се срещнаха и заковаха.

— Добро утро — прошепна той и отмести кичур коса от очите ѝ. Тя се прозя и протегна под одобрителния му поглед.

— Добро утро. Не си ли закъснял за работа?

— Няма да ходя на работа. Сега всичко е в ръцете на Евън и Сами. Моята задача е да стоя тук при теб и да се старая да си доволна.

Тя го изгледа сериозно. Вече долавяше по-добре настроенията му и усети, че увърта.

— Обещавам, че няма да избягам. От това ли се боиш?

— Мина ми и тази мисъл.

— Все още съм объркана — бавно призна тя. — Не знам какво да правя, но снощи... много мислих. Все още те обичам и като видях уликите срещу мен, не мога да те виня, задето си решил, че аз съм взела парите. Какво друго можеше да заключиш? Все още не мога... не мога напълно да ти простя, но не мога и да те напусна.

Лицето му се стегна при думите ѝ.

— Няма да те оставя да си отидеш. Дай ни малко време, само за това те моля.

— Става. Мога да си го позволя. Няма какво да правя — в гласа ѝ се прокрадна горчивина.

Той рипна от леглото и неспокойно вдигна панталоните си от пода, където ги бе пуснал предната вечер.

— Искаш ли да се върнеш на работа? — попита я рязко.

— В Картър Енджиниъринг ли? Не, не искам, не и след случилото се. Но ще трябва да работя някъде, нали? Имам си обичайните сметки за плащане.

— Направи ми една услуга. Още не търси работа.

— Защо?

Той въздъхна и прекара пръсти през косата си.

— Защото няма да живеем тук.

Тя също стана и облече халата си.

— Не приемаш ли твърде много за дадено? — попита го тихо.

— Не толкова много, колкото ми се иска — увери я със сериозен тон. — Засега не си търси работа. Не се притеснявай за парите. Аз ще се погрижа за всичко — и не ми обръщай гръб, дива котко. Преживя трудни моменти и трябва психически да си починеш. И след като се преместих при теб, е редно да платя своя дял.

— Опитваш се да ме направиш зависима от теб.

— Толкова ли е лошо? Миличка, опитвам се да си изгладим отношенията. Липсата на доверие е в дъното на проблема. Нека за разнообразие се доверим един на друг, както емоционално, така и физически.

— И така докога? Кога трябва да се връщаш в Сан Франциско?

Лицето му внезапно стана безизразно и тя не долови нищо зад каменната маска.

— За никъде не бързаме.

Спокойствието му я разтревожи и тя заизвива колана на халата.

— Евън каза, че може да те уволнят. Вярно ли е?

— Не. Не съм уволнен. Няма защо да се притесняваш за работата ми, миличка.

Криеше нещо от нея, но изражението му беше така съзнателно празно, та ѝ стана ясно, че е безполезно да се опитва да измъкне от

него информация. Как можеше да му се довери, като все още имаше тайни от нея? Неспokoйна заради това, че в емоционално отношение отново попада в задънена улица, тя рязко се извърна.

— Отивам да си взема душ.

— Звучи... интересно — провлече той. — И аз щях да си взимам.

— Добре. Можеш да ползваш банята, като свърша.

Все още гол и напълно отпуснат, той я наблюдаваше как прибира бельото си.

— Да приема, че не съм поканен — думите му прозвучаха като заключение, а не като въпрос.

— Не си. Няма да се бавя. Защо не се заемеш със закуската? После аз ще я довърша, а ти ще можеш да си вземеш душ. Докато се справиш, ще е готова.

Той лесно се предаде.

— Добре, щом така искаш.

— Точно така.

Беше неспokoйна, защото не знаеше дали няма да влезе при нея, но той удържа на думата си. Когато излезе от банята, усети великолепия аромат на прясно приготвено кафе и това я накара да осъзнае колко е гладна. Бързо се облече и се втурна в кухнята да довърши закуската. На прага спря, слисана при вида на високия мускулест мъж, който стоеше чисто гол в кухнята и си подсвиркваше, докато бъркаше смес за палачинки.

— Защо не си облякъл нещо? — попита го неуверено.

— Искам хубаво да видиш от какво се отказа — й обясни с непоклатимо хладнокръвие, докато я подминаваше.

Наистина го постигна. Дланите й бяха влажни, дишането леко ускорено, докато довършваше тестото и го изсипваше в тигана. Той много добре осъзнаваше какво бе направил с нея, защото той я бе научил, бе тренирал реакциите й, та и най-лекото докосване можеше да я възбуди.

Появи се в кухнята точно навреме, прилично облечен в джинси и разтворена риза, обаче само при вида му устата й пресъхна. Добре си бе направил сметката, като се премести при нея, помисли си мрачно. Вероятно бе планирал да я държи упоена от секс, за да прави всичко, каквото поиска той.

Стегна се, когато осъзна какво мисли. Автоматично му приписваше скрити подбуди, вместо да се опита да му се довери. Но човек не може просто да вземе решение да вярва на някого. Доверието трябва да се изгради и спечели. Чудесно се бе погрижил за нея, а с любенето си бе положил всички усилия да ѝ помогне да възстанови равновесието си, ала част от нея се отнасяше с подозрение към него. Не желаше да е така. Искаше просто да бъде в обятията му и да забрави миналото, но не успяваше. Все още се боеше.

— Яж — каза ѝ нежно и тя разбра, че е застанала неподвижно с вилица в ръка.

— Не мога да взема решение — обясни глухо и той разбра за какво му говори.

— Не е нужно веднага да решаващ. Имаме време. Ще почакаме.

— Толкова те обичам — каза му с копнеж.

— Знам — отвърна той.

След като измиха съдовете, стана неспокоен и започна да кръстосва малкия апартамент. На няколко пъти понечи да намекне, че трябва да отиде на работа, след като явно не го свърташе, но настроението му не бе от най-добрите и тя се отказа да прави предложения. Дълго време бе стояла потисната и безжизнена и бе изоставила домашните си задължения, но предишната енергия се върна, натрупало се бе много за чистене и пране и тя го остави да кръстосва наоколо. Когато в ранния следобед телефонът звънна, той скочи да се обади и тя внезапно осъзна, че е очаквал обаждането.

Побърза да отиде до него и се опита да сглоби разговора от неутралните му реплики, но той бе майстор на едносричните отговори. Докато слушаше, погледът му стана каменен, а устата — сурова черта.

— Добре, идвам веднага — каза той и затвори.

— Какво има? — попита тя разтревожено, като го следваше по петите, а той влезе в спалнята и започна да се съблича. — Открили ли са кой го е направил?

— Може би — изсумтя той. Бе по бельо и риза, преди тя да осъзнае, че няма да ѝ каже нищо повече, а когато започна сръчно да връзва вратовръзката си, челото ѝ се смръщи.

— А, не, Брет Рътланд! Няма да тръгнеш така, без да ми кажеш! — тя изрита обувките си и изхлузи джинсите. — Идвам с теб.

— Не, оставаш тук — той закачи сакото на пръста си и я хвана за врата, задържа я на място и грубовато я целуна. — Работата може да загрубее, а не искам да пострадаш, не и повече, отколкото досега. До скоро.

— Брет! — изкрещя гневно подире му, а гласът ѝ пресекна.

Той спря на прага и я погледна през рамо. За пръв път видя убийствения му поглед и потрепери, внезапно зарадвана, че не е предназначен за нея.

— Ще се върна — каза ѝ с безизразен тон.

Апартаментът остана тих и пуст без него и сякаш мравки я полазиха от изражението му. Ако беше отправено към нея, щеше да умре на място от страх.

Винаги бе сдържан. Не можеше да си го представи бесен, а долови как самообладанието му е на ръба. Знаеше кой е виновен за кражбата, кой съзнателно я бе натопил, но не ѝ съобщи. Кой би могъл да бъде, че Брет не пожела да го разкрие? Някого, на когото е вярвала.

Преди беше твърде уплашена да се замисли за самоличността на престъпника, макар да бе наясно, че трябва да бъде разкрит. Който и да е той, сигурно я е мразил, и отново представата на Теса за самата нея бе разклатена. Какво бе сторила да заслужи подобна омраза и отмъстителност?

Мислите ѝ се лутаха като побесняло животно, опитваше се да си припомни всяка жена от Картър Енджиниъринг и отчаяно се мъчеше да се сети да е направила нещо, ала напразно. Не бе откраднала ничий приятел, не бе разбила ничия връзка. Не си спомняше за нищо, което да ѝ спечели враг, а ето, че това бе станало.

Измъчвана от неспособността си да открие причината за случилото се, тя се разплака с тихи, беззвучни ридания, пълни с болка. Къде е Брет, когато имаше нужда от него? Не знаеше ли колко е мъчително да стоиш в неведение? Не, откъде може да знае? Брет никога не бе в неведение — винаги беше уравновесен и владееше ситуацията. През нощта се облегна на него, за да се опита, въпреки себе си, да затвори пропастта помежду им. Обичаше го, искаше да му повери любовта си и искаше да е сигурна, че отговаря на чувствата ѝ. А я бе оставил сама с мислите ѝ, знаейки, че полудява от безпокойство и неизвестност. Това беше ли любов? Дали не бе излязъл да ѝ даде

възможност да вземе решение и пое риска, че като се върне, нея може да я няма?

Следобедът стана вечер, нервите на Теса бяха съвсем разклатени и тя подскочи и потисна лек вик, когато в ключалката се завъртя ключ и Брет влезе с уморено и състарено лице. С него бе Сами, изглеждаше толкова блед и изморен, колкото се чувстваше и Теса, но съзнанието ѝ едва отбеляза присъствието му. Тя зяпна ключа в ръката на Брет.

— Взел си ключа ми — каза му вцепенено.

Той погледна ключа в ръката си и се намръщи.

— Да — отвърна и пъхна обратно ключа в джоба си. Приблужи се до нея, изгледа я изпитателно сантиметър по сантиметър.

— Пак си плакала, по дяволите — рече ѝ яростно.

— Открихте ли нещо?

Вместо да отговори, Брет я попита:

— Има ли прясно кафе? Трябва ми да се освежа.

— Няма. Брет, отговори ми!

— Ще сложа кафеварката.

Тя изригна и стана.

— Ще запрата кафеварката по теб, ако не отговориш на въпроса ми!

Неохотна усмивка изви устните му и донесе блясък в очите му.

— Дива котка — рече с нежност и любов. — Сами всичко ще ти обясни.

Теса се завъртя към Сами, който стоеше с ръце, пъхнати дълбоко в джобовете. Сините му очи бяха нещастни.

— Аз съм виновен — промълви сериозно той. Винаги бе изглеждал като момченце, макар да бе по-голям от нея, но сега сякаш за една нощ бе остарял с десет години.

Тя поклати глава. Изявлението му ѝ се стори глупаво.

— Как така? Ти не си взел парите.

— Хилари го е направила. Заради мен.

Като че някой внезапно вдигна завесата. Теса ужасена се втренчи в него, осъзнала цялата история. Всичко ѝ стана ясно. Бедната Хилари, така свита и неуверена в себе си и толкова влюбена в Сами. Сами имаше нужда от средства за реализирането на технологичните си идеи. Хилари му ги бе намерила. Разполагаше с всички възможности да го направи — работеше в банка, работеше със Сами и чрез него имаше

достъп до компютрите в Картър Енджиниъринг и бе остатъчно умна да знае как да действа. Дори изборът на Теса за изкупителна жертва бе в реда на нещата, защото Сами явно се възхищаваше от нея, тъй като бе умна, чаровна и самоуверена, освободена с мъжете, докато Хилари се вцепеняваше от стеснителност.

Тя погледна Сами и от съчувствие очите ѝ се наляха със сълзи.

— Проследих операциите — каза дрезгаво той. — На няколко пъти е влизала в системата от апартамента ми. Има ключ... Можеше да идва, когато пожелае. Господи, на практика съм ѝ осигурил всички условия! Теса, следите водеха до моя номер!

Той се тресеше. Тя се приближи до него, прегърна го и известно време останаха така.

— Какво стана после? — прошепна тя, изпълнена с болка заради него.

— Пресрещнахме я, когато си тръгваше от банката, с господин Рътланд и Евън. Тя ни видя и се разплака. Веднага разбра.

— Той накара ли да я арестуват? — попита разтреперана Теса.

— Още не. Първо исках да обсъдя с теб — хладно ги прекъсна Брет. Той незабелязано се бе подпрял на вратата. След това се изправи и приближи до Теса. — Първата ми реакция бе да я вкарам в затвора, не толкова задето е взела парите, колкото заради това, което ти причини. Но не искам да се ръководя единствено от чувството за отмъщение, затова задържах положението. Евън е при нея, пази я и очаква обаждането ми.

Теса ужасено го погледна. Той я караше да реши съдбата на друго човешко същество. От нея зависеше дали да даде Хилари под съд или да я остави. Защо бе така убеден, че отмъщението няма да повлияе на нейните решения? И тя бе просто човек!

— Брет, не ме карай да го правя!

— Знам какво искам от теб — заяви категорично той, без да сваля поглед от нея. — Виждаш ли, миличка, доверявам се на преценката ти.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Теса стоеше там, разтреперана, и умолително го гледаше. Той знаеше, че я разкъсва — сега тя бе изключително уязвима и се влияеше и от най-малкото. Тези събития я бяха променили. Преди беше безгрижна, искряща като скъпо шампанско, сега бе по-тиха, смехът бе замрял. Той се надяваше да не е завинаги. Очарованието на този весел смях бе първото нещо, което го привлече у нея, ала въпреки всичко я обичаше. Обичаше жената, а дарбата за веселие бе само част от това защо я обичаше. Ако му дадеше възможност, щеше да посвети живота си да възвърне блясъка в очите ѝ, но първо трябваше да мине през изпитанието на решението, което само тя можеше да вземе. В този случай дори и интересите на Джошуа Картър бяха на заден план пред Тесините, защото тя най-много бе пострадала.

— Пусни я — каза тя.

Гласът ѝ беше едва доловим, но Брет я чу. Приближи се до нея, хвана я за ръката и я задържа.

— Сигурна ли си?

Теса кимна, а Брет я сложи да седне на дивана. Сами се отпусна на един стол, сякаш внезапно костите му бяха омекнали, а може и да бяха.

Тя се вкопчи в ръцете на Брет и ги задържа все едно бяха животоспасяващи системи.

— Хилари го обича. Направила го е от любов. Мога да я разбера, защото бих направила всичко заради теб... — тя замълча, боеше се, че е казала твърде много, но разтрепераните ѝ, накъсани думи бяха всичко, което той се надяваше да чуе, че и нещо повече. Усецаше, че Теса наистина разбира, че знае повече от тях, макар да ѝ бяха съобщили само голите факти.

Тя отчаяно погледна Сами.

— Сами, тя те обича. Нали ти е ясно?

Той изглеждаше слисан и изтощен.

— Не мога да го проумея. Нямахме никаква причина да ревнува от теб! Най-малкото винаги си искала да ни събереш.

— Но на нея беше ли й известно? А и това е само част от въпроса. Тя вярваше в теб, в работата ти.

— Няма смисъл да дъвчем едно и също — тихо вметна Брет, а авторитетният му глас ги накара да млъкнат. — А също и да затъваш във вина. Знам го. От опит. Сега трябва да намерим приемливо за господин Картър решение. Най-малкото всички средства трябва да се възстановят. Парите са изхарчени. Какво предлагаш?

Сами дъвчеше устната си.

— Нелда може да се продаде. Мислех да я предлага на една компютърна компания, но ако не стане...

— Щом твърдиш, че за компютъра има пазар, приемам го. След като така и така си възнамерявал да го продадеш, значи няма да те лишим от нищо, освен от откраднатите пари.

По лицето на Сами се изписа облекчение.

— Сериозно ли говорите? И няма да има усложнения?

— Сложното ще е докато адвокатът се захване с проблема — отвърна сухо Брет. — Не мога да обещаая, че на господин Картър ще му хареса, но според мен ще приеме. Условията ще са същите, с които извих ръцете му за Теса, та няма да рита особено.

— Много време ли ще отнеме, докато се уреди?

— Нелда трябва да се продаде и това може да отнеме време, докато изчакаш най-изгодното предложение, но юридическата страна няма да трае дълго.

Той остави Теса и изпрати Сами. Теса ги наблюдаваше и забеляза тревогата върху намръщеното лице на Сами.

— Не знам как да постъпя с Хилари — измърмори той. — Тъкмо събирах смелост да й направя предложение, а сега...

— Направи това, което възнамерявах да направя аз — посъветва го сурово Брет. — Опъни я на коляното си и й тегли един хубав бой. Това е най-малкото, което заслужава.

Затвори вратата след Сами и се върна при Теса. Бе самата нежност, когато седна до нея и притисна към себе си с притеснен поглед. Внимателно отмести косата от челото й.

— Добре ли си? Вече всичко свърши.

Тя нямаше чувството на екрана да е изписано „Край“.

Когато го погледна, знаеше, че има още въпроси, за разрешаване, но сега не бе моментът да се захваща с тях.

— Не се дръж сякаш съм от порцелан — усмихна се тя едва-едва. — Бе голям удар, но няма да се счупя.

— Не исках да те карам да го правиш, обаче не бях сигурен, че ще взема разумно решение. Каквото и да бях предприел, винаги щях да се съмнявам в мотивите си.

— А ако бях казала да я дадеш под съд?

В очите му се върна суровият, каменен израз.

— Щеше да искаш същото, което и аз.

Изглеждаше заплашителен — суров мъж, който нямаше да търпи да застрашават нещо или някого, когото смяташе, че притежава. Това заключение, вместо да я изплаши, я изуми. Такова бе отношението му към нея. Не бе вина, а израз на нещо, което бе доловила, когато за пръв път я люби. Не ставаше въпрос за мимолетно удоволствие, а за притежание в най-изначален смисъл. Бе станала негова и затова ѝ бе толкова бесен, когато беше решил, че е предала него и доверието му. Дори и преди да разбере, че е невинна, бе започнал да действа за освобождението ѝ. Невинността или вината ѝ нямаха значение — бе негова и щеше да го понесе. Затова и даде на Сами този доста примитивен съвет.

— Щеше ли да ме набиеш? — попита го със строг поглед.

Той не се разкая.

— Мислех си го. Съмнявам се, че щях да стигна дотам, защото не мога съзнателно да те нараня, ала от тази мисъл ми ставаше по-леко. Но в случая със Сами... Това момиче може да отнесе най-големия пердах в живота си. Когато кротките се ядосат, нищо не може да ги спре. Това вълнува ли те? Толкова ли лесно прощаваш?

— Не е така. Много по-земна съм — отговори му възбудено. — Искам да отида и да ѝ ударя един. Обаче всичко се проточи много дълго и искам да приключи. Нека Сами се оправя с нея. Искам да оставя случая зад гърба си и да го забравя. Освен това, ако я беше дал на прокурор, Сами също щеше да пострада, а не заслужава.

Той тихо въздъхна, отмести ръката си от нея и я остави да се чувства леко вцепенена. Наведе се напред с мрачно изражение и опря длани на бедрата си.

— Щом си толкова великодушна към хора, които не са ти близки, защо не можеш да си великодушна и с мен? Защо не можеш да ми простиш и да ми дадеш втора възможност? Не те моля за време, а за истинска втора възможност — пое дълбоко въздух в очакване на реакцията ѝ.

Теса се вторачи в него, поразена от думите му, защото бяха самата истина. Наистина се показва по-великодушна към непознат човек, отколкото към него, а го обичаше повече, отколкото бе смятала за възможно да обича някой или нещо. Ала тъкмо защото го обичаше толкова много, липсата му на доверие я бе наранила много по-дълбоко от подмолната постъпка на Хилари. Хилари не означаваше нищо за нея, освен че един от приятелите ѝ държеше на нея.

Значи това бе любовта, помисли си с болка. Не само да прощаваш, а да поемеш риска любовта ти да е споделена. Беше се разбеснял, само когато сметна, че го е предала, но дори и тогава, когато първоначалната болка бе преминала, бързо задейства в нейна защита. Макар и уверен във вината ѝ, бе ѝ простил и протегнал ръка.

Това беше любовта и тя нямаше избор дали да му се довери или не, защото не можеше да живее без него.

Бе мълчала доста дълго време и устните на Брет се свиха в сериозна черта. Оставаше му да изиграе последната си карта, последна възможност да я убеди в любовта си, че ще направи всичко възможно да я защитава. Ако и сега не разбереше мотивите му, не знаеше какво повече да направи, защото бе последният му коз.

— Теса, подадох оставка.

Тя рязко трепна и цялата пребледня.

— Но ти ми каза, че няма защо да се притесняваш за работата си!

— Така е. Защото нямам такава. В понеделник напуснах, а оставката влизаше в сила след приключване на тази задача. Сделката, която склучих с Джошуа — каза той внимателно, — бе в замяна на свободата ти, да продължа от време на време да го консултирам. Така поне се изрази той. Означава, че ще ме вика за лесни поръчки като посредничество при стачки, промишлен шпионаж и неща от този род. Но през по-голямата част от времето възнамерявам да съм с теб в ранчото и да отглеждам деца и добитък.

Сърцето ѝ биеше като лудо в гърдите, не можеше дъх да си поеме.

— Това предложение за женитба ли е? — попита го настойчиво.

— Ами да. Смятам да съм бащата на децата ти и искам работата да е законна — целият му свят се крепеше на отговора ѝ, а не можеше да проумее изражението ѝ. Започна да се поти. — Обичаш ли ме толкова, че да ми простиш?

Тя се изправи, подтикната от внезапното желание да направи нещо, да не стои на едно място.

— Това никога не е било проблем — промълви накъсано. — Толкова силно те обичам, че май мога всичко да ти простя. Това не означава, че ще ти се размине — добави тя да не би да бъде разбрана неправилно. — Значи само, че ти прощавам.

Нещо в лицето му се промени — морскосините очи светнаха, сякаш запалени от вътрешен огън.

— След като ме заля с гореща лимонада? И ме удари по главата?

— Или като те изхвърля от леглото.

— А, не, миличка, не говори така. Ако съм някъде, то ще е в леглото с теб. Но щом ми прощаваш, какъв беше проблемът?

— Опитвах се да реша дали да те приема, без да съм сигурна в любовта ти или да изчакам да се уверя — смело му отвърна.

Той скочи на крака, извиси се над нея, широките му рамена закриха светлината.

— Искаш ли да ти покажа какво е да си жена на собственик на ранчо?

Внезапно тя се превърна в предишната Теса, дългите ѝ ресници бавно се спуснаха, за да прикрият живия блясък в зелените очи.

— Защо не? — провлече палаво тя, от което слабините на Брет се превърнаха в разтопена лава.

С дрезгав вик я метна на рамо и я отнесе в спалнята.

Някои мъже не могат да разберат кога са щастливи, помисли си той подир един час. Бе пуснала в действие целия си чар, предизвикваше го, примамваше го и изобщо го подлудяваше, и макар да осъзнаваше, че тя го манипулира, нищо не можеше да направи.

Бе се подпряла над него, прекрасните ѝ гърди почиваха върху окосмения му гръден кош и чудесно му отвличаха вниманието. Прокарваше пръст през къдравата му коса, после го премести по ухото,

устата, шията му, през рамото и надолу по ръката, по тялото, по бедрото му... Това, което постигна с един пръст, бе невероятно. Размърда се нетърпеливо, обмисляйки дали да я преобърне по гръб и довърши каквото бе започнала, но тя не спираше да говори.

— Искам да се оженим в Тенеси — прошепна тя, ухапа брадичката му с белите си зъби, после целуна ухапаното място. — В старата ни черква в Сивиървил при леля Силвър. Нали искаш баща ти да ни е кум?

— Не ме интересува — измърмори с диво нетърпение, рязко седна и я отмести от гърдите си. Протегна се към нея, ала тя се отдръпна, хвана ръката му, приближи пръстите му до устните си и засмука всеки един поред.

Гласът ѝ звучеше замечтано.

— Искам да ти покажа фермата, старите коларски пътища. Според мен Гатлинбърг е най-хубав през пролетта и лятото. Ще обиколим всички старовремски занаятчийници на Глейдс Роуд, ще се разходим из планината. Искам да ти покажа целия резерват. Ще посетим Чимнис, Кейдс Къв и Дядовата планина. Искам за последен път да видя хълмовете...

Той затисна устните ѝ с длан и спря потока от думи.

— Теса, скъпа, да! Ще се съглася с каквото кажеш. Ще се оженим за теб, където искаш, пред колкото души желаеш и ще извървя пеша пътя от Тенеси до Уайоминг с теб, ако настояваш. Това достатъчно ли е?

Зад ръката му се чу подозрителен звук и той погледна зелените очи, изпълнени със смях, блеснали по любимия му начин. Тя си играеше с него, усети се той, нарочно го подлудява от очакване, и я обичаше заради женствената ѝ сила да го постигне. Ако не беше така уверен в намерението ѝ да го задоволи докрай, щеше да избухне в гняв, но сега просто падна обратно на леглото и гърдите му тежко се надигаха.

Бе си го изпросил. Тя бе точно това, което желаше, с всеки дяволит, великолепен сантиметър от тялото си. Сигурно е полудял, като си помисли човек какво преследване ще бъде, докато са живи. После той се засмя и преди отново да му се изплъзне, протегна мускулеста ръка и я събори на леглото. Бързо легна върху нея, разтвори краката ѝ и я облада.

— Пада ти се, задето ме предизвикваш — каза ѝ и ненаситно я целуна.

По прекрасното ѝ, екзотично лице, сияещо от любовта му, се появи доволно изражение.

— Наистина ли? — повлече тя. — Чудесно.

По голямото легло се разля лунна светлина, която огря стая с излъскан дървен под, покрит с ръчно тъкан килим. Леглото бе дълго и широко, достатъчно да побере огромния мъж, проснат върху него. Теса седеше в леглото с ръце върху колената и брадичка, опряна на тях. Едва тази сутрин се ожениха, а Брет почти не ѝ остави време да събере багажа си и я пришпори към Ноксвил, за да хванат самолета. Прегърна леля Силвър и се разплака, защото знаеше, че този път заминава завинаги. Домът ѝ вече щеше да е в Уайоминг, а не в Тенеси. Силвър също се разплака, но бащата на Брет, я сграбчи в яките си ръце и я целува, докато забрави всякакви сълзи.

— Ела ми на гости — изръмжа на смаяната жена в прегръдките си. — Страшно ще ми е приятно.

Дълбокият му глас придаде друго значение на думите, а може би това бе истинското, защото Том беше едър, силен, изпечен стар женкар.

Полетът беше дълъг, от Ноксвил през Чикаго до Денвър, после до Шейен, а последния етап от пътуването изминаха с техния самолет. По това време Теса изтощена и свита на седалката, заспа здрав сън. Брет я разтърси и събуди, едва когато самолетът се приземи на пистата в ранчото. Пътят от прашната писта до къщата не бе дълъг и докато пристигнат, вече бе съвсем будна. Брет я пренесе на ръце през прага и направо в спалнята, а усмихнатият Том качи куфарите им.

— Имаме си отделна баня — съобщи Брет и отвори вратата към помещението. — Гладна ли си или предпочиташ да се изкъпеш и веднага да си легнеш?

Теса се протегна и прозя.

— Защо да не се изкъпя, после да хапна, а след това да си легна? Как ти се струва?

— Прекалено дълго — измърмори той. Погледна с копнеж голямото легло.

— Бедничкият ми, изморен ли си? — измърка тя.

— Не.

— Гладен ли си?

— Да.

Бе съвсем ясно, че мъжът ѝ не мислеше за стомаха си. Тя бавно разкопча блузата си и я свали, после разкопча сутиена и го пусна.

— Защо не вземеш душ заедно с мен? — предложи му невинно.
— Ще спестим време.

Очите му се присвиха, а ръцете посегнаха към копчетата на ризата.

— Надявам се да не си много гладна, миличка, защото вечерята може да се позабави. Всъщност ще стане чак за закуска.

— Можеш да ме заведеш долу за среднощна закуска — каза тя, като събличаше полата си.

— Става.

Сега наистина бе гладна, а отдавна бе минало полунощ. Ръката му докосна гърба ѝ, но тя не се стресна. Дългите му пръсти нежно се спуснаха надолу.

— Мечтаех за това през първата нощ, когато те любих — неговият дрезгав глас бе нисък и я погали като милувка. — Спеше в обятията ми, а аз си представях какво ли ще е да те любя в това легло и да те прегръщам, след като сме свършили. Тогава взех решение да се оженя за теб.

Тя се обърна към него, прегърна го и зарови лице в гърдите му.

— Беше ли толкова хубаво, колкото във фантазията ти?

Той се засмя.

— По-хубаво. Този път ти беше будна.

— Достатъчно хубаво, за да го направим пак?

— Това е най-глупавият въпрос, който съм чувал.

— Не е безцелен. Щях да изтъкна, че ако искаш да поддържаш силите ми, ще трябва да ме храниш.

— Добре, госпожо Рътланд, намеркът е разбран.

Той стана и обу панталоните си. Започна да ги закопчава, после я погледна как се мъчи да оправи оплетената си нощница. Дори и на лунна светлина забеляза сладко подутите ѝ устни, разрошените коси.

Имаше вид на влюбена жена, която бе изцяло обичана.

— Радвам се, че си ми жена — каза ѝ простичко.

Теса остави нощницата и облече само халата, като здраво завърза колана около нежната си талия.

— Аз също — промълви и го прегърна.

Ужасната, кошмарна седмица бе останала в миналото, където ѝ бе мястото. Тя се бе променила — да, но той също. И двамата бяха свалили бариерите, защото между тях нямаше място за прегради. Как да не вярва на този мъж? Можеше да му повери не само живота си, но и любовта си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.